

Snapchat

Sosiale mediers backstage

Yara Corte-Real Mathisen

Masteroppgave i medievitenskap

Institutt for informasjons- og medievitenskap

Universitetet i Bergen

Våren 2018

Sammendrag

Denne oppgaven handler om hvordan 10 unge kvinner i alderen 20-24 bruker appen Snapchat sin funksjon My Story som en backstage i sosiale medier. Funksjonen tillater brukerne å dele bilder med sine kontakter, og bildene blir liggende ute i 24 timer før de slettes. Jeg har undersøkt hva disse kvinnene velger å publisere til sin My Story, og hvordan dette innholdet kan sammenlignes med hva de velger å publisere på andre sosiale medier. Informantene brukte My Story i en uke, og måtte deretter skrive en liten dagbok på deres My Story-bruk som ble grunnlag for kvalitative intervjuer senere. Studien viser at informantene ser på Snapchat My Story som mer privat enn andre sosiale medier som følge av et begrenset publikum og varigheten av bilder og videoer som blir publisert. Informantene har mindre begrensninger på hva de velger å publisere på My Story enn på andre sosiale medier, og oppførsel som tidligere ikke var akseptert å dele offentlig har nå blitt mer vanlig å dele med andre. På andre sosiale medier slik som Facebook og Instagram er informantene opptatt av å publisere de større hendelsene i livene sine og er mer opptatt av at det skal se bra ut estetisk. Disse sosiale mediene er også for et større publikum som krever at informantene publiserer innhold som stort sett passer for alle som kan se det. Det som blir publisert på My Story kontrolleres ikke like godt av informantene fordi funksjonen blir sett på som mer lavterskel. Det finnes unntak hvor informantene vil imponere de som kan se deres My Story, men som regel viser My Story de mer vanlige og hverdagslige aspektene ved informantene sine liv.

Forord

Jeg hadde aldri trodd jeg skulle klare å fullføre denne masteroppgaven, men det kan se ut til at jeg har klart det. En veldig stor takk til veilederen min, Lars Nyre, som har vært til stor hjelp og har gitt meg troen på at dette kunne bli noe.

Videre vil jeg takke mamma som faktisk orket å lese oppgaven min. Det synes jeg var snilt gjort, og det var hjelpsomt å få et ikke-medievitenskapelig syn på oppgaven min. En stor takk til min kjære venninne Kristina som har vært der for meg i alle fem årene på medievitenskap. Takk for at du har holdt ut med meg, og takk for alle fine stunder! Jeg vil også takke min gode venninne Marthe og min kjæreste Morgan for korrekturlesing, all støtte og gode råd.

Innholdsfortegnelse

Kapittel 1: Innledning	1
1.1 Bakgrunn for tema	1
1.2 Forskningsspørsmål og avgrensing.....	1
1.3 Oppgavens struktur	2
Kapittel 2: Bakgrunn om Snapchat og my story.....	3
2.1 Snapchat.....	3
2.2 Snapchat vs. Facebook og Instagram.....	6
2.3 Snapchats brukere	7
2.4 Oppsummering.....	8
Kapittel 3: Hva er backstage i vår tid? Teoretiske perspektiver	9
3.1 Selvpresentasjon	9
3.2 Kvinners backstage på sosiale medier	17
3.3 Intimisering av offentligheten.....	18
Kapittel 4: Metode	20
4.1 Valg av metode	20
4.2 Informanter	23
4.3 Dagbøkene	23
4.4 Intervjuguiden og intervjuene	24
4.5 Etske perspektiver.....	25
4.6 Refleksjoner	25
4.7 Behandling av data.....	26
Kapittel 5: Unge kvinners rollespill på Snapchat – en kvalitativ analyse.....	27
5.1 Introduksjon av informantene	27
5.2 Informantenes bruk av Snapchat og Snapchat stories.....	29
5.3 Kommunikasjonsnormer på Snapchat My Story	33
5.4 Skryt på de forskjellige plattformene.....	47
5.5 Negative følelser og opplevelser.....	50
5.6 Ærlig og ekte.....	56
5.7 Selvpptatthet	64
5.8 Oppsummering.....	67
Kapittel 6: Diskusjon og avslutning.....	70
6.1 Sosiale mediers definisjon av backstage.....	70
6.2 Tidspdimensjonen.....	71
6.3 Begrensninger av publikum	72
6.4 Hvorfor er det så populært å mediere sin backstage?	74
6.5 Forbehold om studien	75
Referanser:	76

Kapittel 1: Innledning

1.1 Bakgrunn for tema

Denne oppgaven handler om hvordan unge kvinner bruker det bildebaserte sosiale mediet Snapchat sin funksjon "My Story" til å presentere seg selv. Det har blitt skrevet mye om hvordan bildebaserte sosiale medier ofte brukes til å fremstille en mer perfekt versjon av seg selv, og det er ikke alltid man får vist den mer ekte siden av seg selv. Da Snapchat kom, var det meningen å kunne sende uhøytidelige og tullede bilder av seg selv til venner og bekjente, med bakgrunn i at bildene forsvant etter maksimum ti sekunder. På denne måten ble terskelen lavere for å vise en litt mer useriøs side ved seg selv. Da Snapchat lanserte funksjonen "My Story" hvor man la ut bilder i løpet av dagen som til slutt ble en historie, ville jeg finne ut av hvordan folk brukte denne funksjonen til å presentere seg selv. Ville det faktisk at bildene kom til å forsvinne være med på å gjøre at folk viste frem en mer ærlig versjon av seg selv, eller ville dette kanskje heller føre til at man nøye planlagte hvordan man ville vise frem livet sitt? Målet med denne studien er å undersøke hvor mye jenter er villig til å dele på sosiale medier når det er begrenset hvem som får se hva de publiserer, og hvorfor de deler som de gjør. Undersøkelsen vil bli gjort fra et mediesosiologisk perspektiv ettersom metodene brukt er dagbokstudie og kvalitative intervjuer.

1.2 Forskningsspørsmål og avgrensning

Oppgaven handler om hvordan unge bruker bildedelingstjenesten Snapchat sin funksjon "My Story" til å uttrykke seg og presentere seg selv. Jeg undersøker hvordan funksjonen blir brukt, hvor ofte den blir brukt, og hvordan brukerne klarer å vise frem den ønskede versjonen av seg selv. Oppgavens forskningsspørsmål er: *Hvordan er Snapchat backstage?*

Dette spørsmålet vil bli delt opp i tre deler som består av:

1. Hva er backstage?
2. Hvordan bruker informantene Snapchat som backstage?
3. Hva er grunnen til at de bruker Snapchat som backstage?

Det er viktig å presisere at i denne studien går jeg ut i fra at det er mulig å mediere backstage. I dette prosjektet ble avgrensningen av informanter begrenset til kvinner i alderen 19-24, ettersom dette er en av de store gruppene som bruker sosiale medier mye, og da spesielt

Snapchat. Det ville også være interessant å se hvordan de som kvinner velger å kommunisere på sosiale medier, og hva de velger å publisere.

1.3 Oppgavens struktur

I kapittel 2 vil det bli gjennomgått hva Snapchat og Snapchat My Story er, hvordan det fungerer, og hvem som bruker det. Kapittel 3 tar for seg de teoretiske perspektivene som er grunnlaget for oppgaven. Her blir det gjort rede for teorier om selvpresentasjon, rollespill, intimisering av offentligheten og kvinnelig kommunikasjon. Det er her den første delen av oppgavens forskningsspørsmål vil bli besvart. I kapittel 4 tar jeg for meg metoden som har blitt brukt til oppgaven. Her redegjør jeg for informasjonsinnsamling, intervju-type, rekruttering av informanter, og prosessen etter dette. Kapittel 5 er analysekapittelet som tar for seg funnene fra intervjuene med informantene. Her vil funnene bli vurdert opp mot teori for å finne ut av hvilke deler av informantenes atferd på Snapchat som kan være backstage og hvordan de bruker Snapchat til å utøve denne typen atferd. I kapittel 6 vil jeg besvare det siste underspørsmålet av oppgavens forskningsspørsmål med en liten diskusjon om hvorfor informantenes oppførsel på Snapchat kan anses for å være backstage. Kapittelet avsluttes med forbehold om studien og forslag til videre forskning innenfor dette temaet.

Kapittel 2: Bakgrunn om Snapchat og my story

I dette kapittelet vil jeg beskrive det sosiale mediet Snapchat og dets funksjon ”My Story”, hva det brukes til og handlingsmulighetene man har innenfor denne funksjonen. Snapchat vil bli sammenlignet med de sosiale mediene Facebook og Instagram for å vise hvorfor Snapchat skiller seg fra tradisjonelle sosiale medier. Det vil også bli presentert statistikk rundt bruken av både sosiale medier og Snapchat som er en del av bakgrunnen for denne oppgaven.

2.1 Snapchat

Selv om Snapchat ikke begynte som et sosialt medium, har det med årene glidd mer over i det som defineres som sosiale media. Snapchat regnes ikke som et sosialt nettverkssted av skaperne av applikasjonen, fordi det ikke er mulig for brukerne av appen å se vennene sine kontakter.

Det som gjør Snapchat så annerledes fra andre sosiale medier er at innholdet forsvinner etter en viss tid, enten det er ti sekunder eller 24 timer. Alt forsvinner, og det er ikke meningen at det skal bli lagret selv om muligheten selvfølgelig er der. Dette er en type sosiale medier som har en type kommunikasjon som kalles *ephemeral* (Anderson, 2015, s.6), eller flyktig kommunikasjon. I tillegg er dette en tjeneste som kun tilbys smarttelefoner, og er ikke tilgjengelig i en internettleser i motsetning til andre sosiale medier som Twitter eller Facebook hvor man ikke trenger å ha en bruker for å kunne se innholdet (Piwek & Joinson, 2016, s.359)

Snapchat begynte som en sosial bildedelingstjeneste som skulle være forskjellig fra de andre applikasjonene som eksisterte. Grunnleggerne av appen hadde sett at mange andre apper fokuserte på å gjøre bildene penere, samtidig med at flere begynte å fjerne stygge bilder av seg selv på for eksempel Facebook slik at potensielle arbeidsgivere ikke skulle se dem. Snapchat skulle bli den tjenesten hvor folk kunne ta stygge og useriøse bilder av seg selv, dele dem med venner og ikke være redd for at bildene ble liggende og ble sett av folk de ikke ville skulle se dem (Snap.inc, 2012). Dette er en av de viktigste grunnlagene for at Snapchat og My Story kan bli sett på som backstage.

På Snapchat kan man sende bildemeldinger til venner, og det var slik all kommunikasjon i appen foregikk i begynnelsen. Etter hvert ble det lagt til en chat hvor man kunne skrive til

hverandre i stedet for å måtte sende et bilde, og også her forsvant teksten etter den hadde blitt sett av mottaker. Alle bildene man sender kan man velge hvor lenge skal vises for mottakeren. Man har alternativene fra ett sekund til ti sekunder, og også evighetstegnet som vil si at mottakeren kan se på bildet så lenge de vil til de velger å trykke seg vekk fra bildet. Da vil bildet være vekke for alltid.

Selv om Snapchat omtales som et sosialt medium, har det ikke alle de vanlige kjennetegnene på et sosialt medium. Snapchat er et av de sosiale mediene hvor man ikke kan gå inn på noens profil og finne ut av hvem de er. Her får man biter av informasjon om en person gjennom de bildene personen velger å sende til deg, eller de bildene og videoene de velger å publisere på sin My Story slik at alle på kontaktlisten kan se det. Dette er fordi alt man ser er bildet av personen og alternativene om man vil chatte med dem, sende dem et bilde, dele profilen deres med andre, eller endre forholdet man har til den personen som ved å endre navn, slette dem eller blokkere dem. Med en så begrenset profil er det lite plass til å presentere seg selv, slik som man har muligheten til å gjøre på andre sosiale medier eller sosiale nettverkssider.

Skaperne av Snapchat har til og med sagt at Snapchat egentlig er en kamera-applikasjon og ikke et sosialt medium (Spiegel, 2017). Likevel har det de siste årene blitt gjort mange oppdateringer som har lagt til funksjoner i Snapchat som gjør at det begynner å ligne mer og mer på det som er definisjonen på et sosialt nettverk eller sosiale medier.

I følge Snapchat selv, er dette hva appen er til for:

Snap Inc. er en kamerabedrift.

Vi tror at å gjenoppfinne kameraet representerer vår største mulighet for å forbedre måten mennesker lever og kommuniserer på.

Produktene våre gjør folk i stand til å uttrykke seg selv, leve i øyeblikket, lære om verden og ha det moro sammen (Snap.inc, 2017).

Her kan vi se at Snap Inc, skaperne av Snapchat, prøver å gjøre noe nytt med en oppfinnelse som allerede eksisterer. De vil få kameraet til å ha en ny betydning i livene til folk ved at det skal bli brukt hyppigere og til å fange opp mange av de små øyeblikkene i hverdagen som man kanskje ellers ikke ville fått med seg og delt med andre.

2.1.1 Flyktige sosiale medier?

Vanligvis på sosiale medier kan man gå tilbake og se på hva som har blitt publisert tidligere fordi det gjerne blir liggende med mindre noen velger å slette noe. Flyktige sosiale medier går ut på at det som blir publisert forsvinner etter en viss tid, og ikke kan hentes frem igjen. Dette kan minne om vanlige ansikt-til-ansikt-interaksjoner som man har i den fysiske verden. En samtale er ikke noe man kan hente frem igjen med mindre den har blitt tatt opp, og det samme gjelder for en videosamtale. Det er ikke gitt at disse samtaler blir lagret med mindre man går inn for å gjøre det. Den store forskjellen på vanlige ansikt-til-ansikt-samtaler og måten man kommuniserer på gjennom flyktig sosiale medier er at det ikke trenger å skje synkront (Bayer, Ellison, Schoenebeck & Falk, 2015, s.957). På et flyktig sosialt medium kan man sende et bilde og ikke få svar på det før neste dag, men bildene forsvinner likevel etter de har blitt sett.

Kontekst innenfor flyktige sosiale medier betyr den informasjonen man deler om situasjonen man befinner seg i, og dette kan innebære stedet man er på, følelsene som utspiller seg og hvem man er med. Dermed vil kontekstdeling si at man deler informasjon med andre om ens egen kontekst (Bayer et. al, 2015, s. 959).

2.1.2 Snapchats "My Story"

Det er funksjonen "My Story" i Snapchat som jeg har valgt å fokusere på, fordi dette er hvor bildene til brukerne vises frem til alle som har lagt dem til som venner i appen. Brukeren kan legge ut bilder til sin story i løpet av dagen, og bildene blir liggende i 24 timer og kan ses så mange ganger som folk ønsker innenfor disse 24 timene. Denne funksjonen ble lagt til noen år etter at appen ble lansert. Dette utvidet måten man brukte Snapchat på. Man kunne med stories sørge for at alle kunne få med seg hva man gjorde i løpet av en dag på løpende bånd. Ved å trykke på sin egen story og sveipe opp kan den som har lagt ut bildene sjekke hvem som har sett bildene og eventuelt tatt en skjermdump. Man har også muligheten til å fjerne et bilde fra historien sin, men man kan ikke endre på den originale rekkefølgen bildene har blitt lagt ut i (Anderson, 2015, s.8).

Den samme tidsbegrensningen som private snaps har, gjelder også for funksjonen "My Story" hvor man legger ut bilder som alle på vennelisten kan se. Private snaps kan vare i 1-10 sekunder eller "evig" som vil si til mottakeren velger å trykke seg ut av bildet, og da har bildet forsvunnet. Forskjellen på vanlig Snapchat og My Storys tidsbegrensning er at i My

Story kan man se disse bildene om og om igjen så mange ganger man vil i løpet av 24 timer før bildene forsvinner. Her blir det likevel en begrensning på hvor lenge bildene eksisterer selv om man kan se på dem flere ganger. Man har selvfølgelig muligheten til å ta en skjermdump av bilder folk legger ut, men man må være oppmerksom på at personen som har lagt ut bildene vil få en beskjed om at noen har valgt å ta bilde av bildet deres.

Selv om man i utgangspunktet legger ut bildene på sin ”My Story” for at alle vennene skal kunne se hva som skjer, er det en mulighet for å blokkere visse brukere fra å se historien din den dagen. Dette kan være praktisk hvis det er noen som ikke er invitert med på noe, eller for eksempel et familiemedlem man ikke har lyst til å vise alle aspekter av livet sitt til.

2.2 Snapchat vs. Facebook og Instagram

For å forstå hvorfor Snapchat skiller seg så mye fra andre sosiale medier kan det være greit å se på noen andre sosiale medier for å finne forskjellene. Her har Facebook og Instagram blitt valgt for å vise hva som gjør Snapchat annerledes.

På Facebook har man en profil som folk kan gå inn på for å lære mer om en person. Man kan velge om man vil ha en åpen profil som alle kan se, eller en lukket som kun venner kan se. Her står det gjerne bosted, alder, yrke, interesser og liknende. Man har tilgang på et profilbilde og gjerne flere bilder av personen som kan være tatt av personen selv eller av andre. Man kan se hvilke venner personen har og om man kanskje har noen felles venner. Det er mye informasjon å hente ved å gå inn på en person sin profil på Facebook, og dette er også meningen. Det folk deler er gjerne små statuser med deres tanker, bilder, artikler og liknende. Her kan man få respons fra de man har på vennelisten i form av kommentarer eller likes og reaksjoner som smilefjes, gråtefjes, sjokkert fjes og andre følelser. Dette kan være med på å føre til at folk ”jakter” på likes og reaksjoner fordi det er tydelig om man ikke får reaksjoner på det man velger å publisere. Her blir bildene liggende til noen velger å slette dem, og de kan søkes opp av folk på nett.

Videre har man Instagram som er mer bildebasert enn Facebook. Her kan man også velge om man vil ha en åpen eller lukket konto. I profilen kan man velge hvilken info man vil skrive om seg selv eller om man vil la være å ha noe som helst info i det hele tatt. Bildene man publiserer blir liggende i en ruteformasjon slik at de alltid er synlige om man er inne på en person sin profil. Her kan mange bli opptatt av at bildene skal passe sammen, at man skal ha

et visst tema. Siden bildene blir liggende helt til man velger å slette dem selv, kan alle alltid se disse bildene. Dette kan gjøre at det blir viktigere å ha bra bilder som gjør at man presenterer seg selv på best ønskelige måte. Samtidig kan alle se hvor mange likes man har fått på et bilde, og man kan tagge venner i bildene sine slik at dette dukker opp på deres profil, akkurat som på Facebook.

På Snapchat har man ikke profiler på samme måte som man har på Facebook og Instagram. Man har ikke egentlig et profilbilde og det står ikke noe informasjon om hvem man er, hva man liker eller hvor man bor slik som på andre sosiale medier. De bildene man velger å publisere på My Story kan ses av de andre på kontaktlisten, og de har muligheten til å svare på det som har blitt postet. Det man ikke kan gjøre, er å like bildene. Den som har publisert bildene har muligheten til å se hvem som har sett det, men det er ingen andre som vet hvor mange som har sett bildet. En av de viktigste forskjellene er at bildene som blir lagt ut forsvinner etter en viss periode. Dersom man har gått glipp av et bilde en dag, har man ikke sjansen til å se det igjen senere. Bildene som blir lagt ut her er tatt i øyeblikket og publisert rett etterpå. Her er det høyst uvanlig å legge ut bilder fra noe som skjedde for noen dager siden, selv om dette også forekommer. Da blir bildet merket med den datoen det ble tatt og at det er hentet fra kamerarullen på telefonen slik at de som ser bildet er klar over at det er et gammelt bilde.

2.3 Snapchats brukere

Bruken av sosiale medier i Norge øker stadig med årene. I 2016 var det 74 prosent av befolkningen i aldersgruppen 16-79 år som benyttet seg av sosiale medier. Dette økte til 80 prosent i 2017. Fordelingen blant menn og kvinner var nesten helt lik, men likevel var det kvinnene som var de mest hyppige brukerne av sosiale medier (ssb.no, 2017).

I Norge i 2017 var det 2,3 millioner nordmenn over 18 år som hadde en profil på Snapchat. Den største gruppen brukere av Snapchat i Norge var de i aldersgruppen 18-29 år. Ut av aldersgruppen 18-29 år, lå kvinnelige brukere på 93% mens mannlige brukere lå på 83%. Applikasjonen hadde også en høy bruksfrekvens hvor 7 av 10 brukere gikk innom tjenesten hver dag, og 9 av 10 gikk innom på ukentlig basis (Ipsos, 2017). Dette ligner mye på bruken av Snapchat i opprinnelseslandet USA hvor den største gruppen brukere i 2016 var de i alderen 18-24 som utgjorde 28,5% av brukerne (statista.com, 2018).

2.4 Oppsummering

I dette kapitlet har jeg gjort rede for det sosiale mediet Snapchat og hvordan det skiller seg fra andre sosiale medier. Det har blitt gjennomgått statistikk for bruken av både sosiale medier i Norge generelt og statistikk for bruken av Snapchat i Norge. Til slutt har det blitt beskrevet hva My Story er og hvordan det fungerer.

Kapittel 3: Hva er backstage i vår tid? Teoretiske perspektiver

Sosiale medier har fått en større rolle i hverdagslivet, og gir folk muligheten til å presentere seg selv på nye måter. Spesielt Snapchat har åpnet opp for helt nye måter å dele biter av livet med andre folk på. Dette kan være deler som tidligere ikke ville vært akseptabelt å dele med andre.

I dette kapitlet vil det bli redegjort for de teoretiske perspektivene i oppgaven. Teoriene stammer fra sosiologi og medieforskning. Her vil det bli gitt en gjennomgang av viktige begreper som kan være med på å forklare funnene i analysedelen. Kapitlet begynner med begrepet selvpresentasjon hvor begrepet vil bli tatt opp i en tidskontekst. Dette begynner med Goffman, deretter Meyrowitz og til slutt Boyd. Deretter vil kapitlet fokusere på den kvinnelige samtale og intimisering av offentligheten.

3.1 Selvpresentasjon

Begrepet selvpresentasjon er et viktig begrep i dette prosjektet fordi dette er en stor del av sosiale medier. Dette begrepet har betydd forskjellige ting gjennom tidene, og det er derfor viktig å se hvordan selvpresentasjon har blitt brukt fra tiden før sosiale medier og helt frem til den.

3.1.1 Goffman – ansikt til ansikt

Et sentralt begrep i denne oppgaven er selvpresentasjon, ettersom ”My Story” kan bli brukt til å vise frem forskjellige sider av livet, og blir dermed også en måte å presentere seg selv på. Sosiologen Erving Goffman var en av de første som snakket om selvpresentasjon, og brukte teateret som en analogi for hvordan mennesker oppførte seg og samhandlet (Goffman, [1959] 1974, s.65). Måten folk oppførte seg på i sosiale situasjoner og i samvær med andre personer ble sett på som en opptreden (Goffman, [1959] 1974, s.27). Goffmans måte å se selvpresentasjon på ble brukt om ansikt-til-ansikt-interaksjoner. Hans teori om inntryksstyring og selvpresentasjon ble laget i en tid hvor inntryksstyring foregikk i den fysiske verden. Her var det snakk om ansikt-til-ansikt, og dermed ville de inntrykkene man gjorde på folk gjerne bli generelle fordi det det kan være mange forskjellige typer publikum rundt en.

Goffman snakket om inntrykksstyring, som går ut på at man forsøker å styre andres oppfatning av en selv. Inntrykksstyring er en målrettet aktivitet, og man vil gjerne få frem et spesifikt bilde av seg selv. Når man styrer inntrykket av seg selv, blir det selvpresentasjon (Schlenker, 2003, s.492). Leary og Kowalski (1990) snakker også om inntrykksstyring og mener at inntrykksstyring består av to komponenter som er inntrykksmotivasjon og inntrykkskonstruksjon. Inntrykksmotivasjon er når individet prøver å forstå hva de gjør når de gjør inntrykk på andre. Dette er for å få bekreftet at man er den personen man selv tror man gir seg ut for å være (Leary & Kowalski, 1990, s.35) Inntrykkskonstruksjon er når man allerede er motivert og vil skape et visst inntrykk. Her er det mulig at man begynner å forme oppførselen sin slik at det skal skape akkurat de inntrykkene man er ute etter (Leary & Kowalski, 1990 s.36). Et eksempel er en mann som skal på stevnemøte. Han er nødt til å finne ut av hvilket inntrykk han vil gjøre på damen. Her må han finne ut om han vil fremstå som morsom, omtenkksom, maskulin og så videre for å kunne gjøre det rette inntrykket og få en suksessfull date. Inntrykkene som folk prøver å gjøre på andre vil som regel være påvirket av den sosiale situasjonen man er i, hvem publikum er, normene i den sosiale konteksten og den rollen som personen velger å spille (Leary & Allen, 2011, s.1199).

De godt kjente begrepene *backstage* og *frontstage* stammer fra Goffmans teateranalogi, og blir brukt til å beskrive hvordan folk opptrer i ulike roller tilpasset forskjellig publikum. Innenfor teaterverden er frontstage hvor opptredenen for et publikum foregår, mens backstage blir bak kulissene hvor man gjør seg klar til neste opptreden og kan slappe av.

”Et ”bakside-område” eller ”bak kulissene” kan defineres som et sted, i forhold til en bestemt opptreden, hvor det inntrykk man søker å gi med opptredenen blir åpent motsagt, som en selvfølgelig ting. Slike steder har selvsagt mange karakteristisk funksjoner. Det er her en opptredens evne til å uttrykke noe ut over seg selv omhyggelig utarbeides.” (Goffman, [1959] 1974, s.96).

Et eksempel fra Goffman er kelneren som serverer på restauranten. Han kan tulle og tøyse bak lukkede dører når han skal hente maten, men når han kommer ut og skal servere gjestene må han bytte til en mer profesjonell og ordentlig oppførsel. Backstage var altså der hvor man kunne vise de sidene av seg selv som man kanskje ellers ikke ville vist frem, og man kunne gå ut av de faste rollene man vanligvis spilte. Goffman mente at man hadde gjerne flere forskjellige roller som var tilpasset forskjellige grupper (Goffman [1959] 1974, s.47). Dette kunne føre til at publikummet man hadde ble inndelt, slik at de forskjellige inndelingene fikk se hver sin versjon av rollen man spilte (Goffman [1959] 1974, s.48).

3.1.2 Hvorfor selvpresentasjon?

Selvpresentasjon er en kontinuerlig prosess. Det betyr mye for folk hvordan andre oppfatter dem, og dette er noe man må jobbe med og justere underveis. Når man har en interaksjon med noen passer man på hvordan man presenterer seg selv på flere nivåer. Dette kan være for eksempel vennlighet, dominans, høflighet. Hvis man har en samtale med en annen person, prøver man å vise frem alle disse sidene ved seg selv på samme tid (Leary & Allen, 2011a, s.1033.) Dersom man ikke passer på å gjøre dette kan man bli oppfattet på feil måte. Alle disse inntrykkene man prøver å gi kan man se på som en enhet som kan forandre seg om man endrer situasjonen man er i, rollen man spiller, eller publikummet man opptrer for. Her er det snakk om at man ikke kontrollerer ett og ett inntrykk, men at man setter dem sammen til en slags pakke (Leary & Allen, 2011a, s.1034). Leary og Allen (2011a) snakker også om at normer er med på å bestemme hvordan folk velger å presentere seg selv i noen situasjoner. Dette gjør også at folks selvpresentasjoner reflekterer presset som følger av normene, heller enn den faktiske personen de er (Leary & Allen, 2011a, s.1033).

Leary & Allen mener at folks selvpresentasjon henger sammen med hvordan man ser seg selv. Folk presenterer seg selv ut i fra hvordan de oppfatter seg selv. Vanligvis er det ikke noe problem for folk å presentere seg slik de anser inntrykket av seg selv for å være (Leary & Allen, 2011b, s.1199). Likevel er det ikke sikkert at måten folk ser seg selv på er den samme måten andre folk ser dem. Dette kan også påvirke hvordan man presenterer seg selv (Leary & Allen, 2011b, s.1200).

3.1.3 Selvpresentasjon for et publikum

Publikum er en viktig del av opptreden. Uten dem ville det ikke vært behov for å spille en rolle. Publikum blir de som overvåker opptreden man utfører. Man bruker publikum og viser fram utvalgte deler ved seg selv som en bruker til å fremme det inntrykket man har lyst til å gjøre (Hogan, 2010, s.378). Goffman snakket om "front region control", som vil si at man skulle holde de forskjellige målgruppene fra hverandre slik at man ikke trengte å blande sammen alle de forskjellige rollene man spilte i livet. Dette var for å unngå uønskede og pinlige situasjoner. Ved å holde rollene ganske like kunne man unngå å bli avslørt (Leary & Kowalski, 1990, s.37).

Leary og Allen (2011a) bygget videre på Goffman sine ideer. De mente at det var flere måter å presentere seg selv på. Her kommer uttrykket *publikumsoppdeling* inn. Dette vil si at når man fremfører rollen sin, vil man alltid sørge for at det er riktig publikum som får se den rollen man spiller. Et eksempel er at en lærer ikke vil at elevene skal se dem full på fest, for dette kan ødelegge det inntrykket elevene har av læreren (Leary & Allen, 2011a, s.1033). Flere folk har snakket om hvordan man skal definere backstage og frontstage, og i forbindelse med dette er det blitt benyttet forskjellige ord. En viktig del av både backstage og frontstage er ærlighet. Dette er fordi at når man skal presentere seg for et annet menneske vil man gjerne fremstå på best mulig måte. Derfor er det viktig at de forskjellige rollene man spiller ikke avviker for sterkt fra hverandre slik at folk begynner å lure på hvordan man egentlig er som person. Dersom man har forskjellige roller og publikum oppdager dette, kan man bli opplevd som falsk fordi man ikke klarer å holde seg til én måte å være på.

Professor Anders Johansen har skrevet en del om autentisitet, troverdighet og oppriktighet. Han snakker om skuespillet og skuespillerens oppriktighet. I et skuespill er man som regel fullstendig klar over at det som utspiller seg ikke egentlig er ekte, og dette kan være et problem hvis man skal leve seg inn i skuespillet. Hvis publikum får en følelse av at skuespilleren ikke mener det han gjør, men bare later som, vil han kunne tape troverdighet overfor publikummet. Hvis man ikke har troverdighet, er det veldig vanskelig å ha noen som helst overbevisningskraft (Johansen, 2002, s. 141). Derfor må skuespilleren løse det ved å virkelig leve seg inn i sin opptreden slik at han blir så revet med at følelsene til slutt blir ekte. På denne måten kan skuespilleren gjøre inntrykk på sitt publikum (Johansen, 2002, s.142).

All selvpresentasjon har et mål. Dette er en strategi man bruker for å få folk til å respondere på visse måter. Hvis man har lyst på en forfremmelse oppfører man seg på en måte ovenfor sjefen sin som gjør at man kan nå dette målet. Dersom man vil bli venn med en ny person, oppfører man seg på en helt annen måte igjen. Dette er grunnen til at selvpresentasjon må forstås ut fra at den styres av målene (Leary & Allen, 2011b, s.1203).

3.1.4 Meyrowitz

Professor i kommunikasjon, Joshua Meyrowitz snakket om at nye medier skaper nye sosiale situasjoner. Nye medier overgår de grensene som blir satt av de fysiske settingene vi har (Meyrowitz, 1985, s.38). Han mente at interaksjoner som går gjennom media kan bli beskrevet med analogier, slik som at det å se på tv blir litt som å se på folk gjennom et en-

veis-speil hvor folkene på tv er klar over at de blir observert. På samme måte spør man seg selv om hvem som kan se eller høre en, og ut i fra dette bestemmer man seg for hvordan det er best å oppføre seg. I tidligere tider ble dette gjort ved å gjøre en vurdering av det fysiske miljøet man befant seg, mens i dag er man nødt til å ta hensyn til miljøet i det mediet man kommuniserer gjennom (Meyrowitz, 1985, s.39).

Teorien til Meyrowitz ble laget i en tid hvor fjernsynet sto sterkt, og er også tiltenkt denne typen kommunikasjon. Her er det én som når ut til mange, og publikummet blir dermed et veldig spredt publikum som det kan være vanskelig å lage innhold til og hvor alle kommer til å like det. Her ble innholdet nokså generelt for å kunne treffe mest mulig folk, og det ble dermed også kanskje en tydeligere frontstage. Meyrowitz ble inspirert av Goffman, men brukte biter av Goffmans teori som ble laget en stund før Goffman selv begynte skrive om media (Ytreberg, 2002, s. 482).

Meyrowitz bruker et eksempel hvor man sitter og leser en bok, og mens man gjør dette kan det være mange folk som befinner seg på andre steder som kunne trengt din hjelp. Da du ikke er i samme rom som dem, er det mer sannsynlig at du oppfører deg på en måte som ikke ville vært akseptabel dersom disse menneskene som trengte din hjelp befant seg i samme rom som deg. Da hadde du nok lagt fra deg boken og gitt hjelp til de som trengte det. Et godt eksempel fra Meyrowitz er en lege som har pause. Denne legen ville ikke satt seg til å lese i venterommet på legevakten, fordi det ville blitt for vanskelig for legen å se folk som trengte hjelp og si til dem ”beklager, jeg har pause nå”. Det vil alltid foregå ting som har muligheten til å oppskake oss dersom vi befinner oss i nærheten av det som hender. Men ved hjelp av situasjonsoppdeling slipper vi å tenke på situasjoner som ikke utspiller seg i vår umiddelbare nærhet. Dette er slik man kontrollerer de situasjonene man befinner seg i. Men det finnes ting som kan forandre og påvirke sosiale situasjoner og hvordan vi oppfører oss, og en av disse tingene er media. Grenser for forskjellige typer situasjoner brytes ned, og man blir nødt til å finne nye måter å oppføre seg på (Meyrowitz, 1985, s.41).

Goffmans modell som bruker backstage og frontstage går ut på at det er et statisk sett med scener, og det hele er begrenset til ansikt-til-ansikt-interaksjoner. Meyrowitz mener at man kan bruke denne modellen til å snakke om hvordan media påvirker mennesker. Det hele handler om at man er avhengig av å ha en back region og en front region, for uten dette vil hele opptreden bryte sammen og man klarer rett og slett ikke å spille rollen sin på den rette

måten for det rette publikummet (Meyrowitz, 1985, s.46). Man bruker backstage til å øve på det man skal fremføre på sin frontstage, men jo mindre backstage blir, jo mer av øving tar man med seg inn i sin fremførelse på frontstage. Dette kan få frontstage til å minne mer og mer om backstage (Meyrowitz, 1985, s.47).

Meyrowitz mener at ved å sette sammen de situasjonene som kan dukke opp som følge av mediens sammenblanding av backstage og frontstage, har man det man kan kalle middle region-oppførelse. Middle region blir til når publikum får se mer enn bare frontstage-opptreden. Jo tydeligere skillet er mellom backstage og frontstage, jo røffere oppførelse kan man vise på baksiden, mens på fremsiden kan man vise en plettfri oppførelse. I middle region går den ekstreme oppførelsen fra både baksiden og forsiden tapt ettersom man ikke får muligheten til å øve seg på rollen man skal spille, og man får heller ikke sluppet av. (Meyrowitz, 1985, s.47). Middle region har noe Meyrowitz kaller en "back region bias". Bakdelene av livene våre innebærer ting som man ikke kan kvitte seg med. Dette er ting som å sove, spise, gå på do og slikt. Frontstage er mer formbar og fleksibel. Folk har gjerne ganske forskjellige front regions, men back region er ganske likt for alle fordi alle mennesker har de samme grunnleggende behovene og funksjonene. Et eksempel er hvis du skal få besøk av en bekjent, så rydder du huset før de ankommer. Men hvis denne personen kommer for å bo hos deg over lenger tid vil de etter hvert se at det ikke alltid er like ryddig der (Meyrowitz, 1985, s.48). Mennesker tilpasser seg nye situasjoner, noe som også gjelder når det dukker opp nye medier. Da finner man nye måter å oppføre seg på. Meyrowitz snakker også om at når nye medier dukker opp, kan dette være med på å forandre hvordan folk interagerer med hverandre uten at de nødvendigvis er klar over dette. Oppførelsen blir forandret som følge av at skillet mellom backstage og frontstage endrer seg (Meyrowitz, 1985 s.49).

Man spiller flere roller på én gang, for eksempel at man er lærer, mor, datter og venninne, og alle disse rollene blir på en måte back region for hverandre fordi man ikke spiller alle disse rollene samtidig. De fleste prøver å spille rollene sine så konsekvent som mulig, men det vil som oftest finnes noen i publikum som vet noe mer om deg, og dette blir også en del av opptredenen på forsiden. Middle region-oppførelse kan være med på å blande sammen forskjellige situasjoner og roller, som igjen skaper en *deep back region* og en *forefront region* fordi tidligere situasjoner og publikum overlapper. Som en hovedregel er det slik at jo mer avstand det er mellom to situasjoner, jo mer er det mulighet for at et individs oppførelse forandrer seg fra forskjellige situasjoner. Her blir det tydeligere skille mellom frontstage og

backstage. Og om det er mindre distanse mellom situasjoner, kan oppførselen bli mer like på hverandre i disse situasjonene (Meyrowitz, 1985, s. 50-52).

Med inntoget av elektroniske medier, har sosiale situasjoner endret seg mye. Tidligere private situasjoner har blitt mer synlig i offentligheten. Meyrowitz snakker om at byttet fra trykket media til elektronisk media endret formell front stage til å bli uformell backstage (Meyrowitz, 1985, s.90). Elektroniske medier har vært med på å forandre hvordan man opplever ting. Før måtte man være fysisk til stede for å kunne oppleve en konsert, mens etter at TV-en ankom kunne man sitte hjemme i sin egen stue og se på en konsert. (Meyrowitz, 1985, s.119)

3.1.5 Boyd - Sosiale medier og nye medier

Goffmans teorier handlet om ansikt-til-ansikt-interaksjoner og Meyrowitz sine teorier handlet om medier som fjernsynet. Det blir derfor nødvendig å se hvordan dette fungerer på nett og sosiale medier. Her har forskeren danah boyd skrevet en del om sosiale medier og hvordan man bedriver selvpresentasjon på disse plattformene.

Begrepet sosiale medier er et ganske nytt begrep som først ble tatt ordentlig i bruk i Norge i 2006 (Aalen, 2013, s.16). Det vi kaller for sosiale medier går også under navnet sosiale nettverkssider. Det kan være vanskelig å definere akkurat hva det er som gjør sosiale medier til sosiale medier, og det finnes mange forskjellige definisjoner av hva dette egentlig er. En av grunnene til dette kan være fordi begrepet sosiale medier først begynte som et markedsføringslagord, og ikke som et faktisk konsept (Meikle, 2016, s.4). Det er også viktig å forstå at ikke alle moderne internettfenomen kan beskrives som sosiale medier (Meikle, 2016, s.5). I følge Haugseth (2013) kan sosiale medier defineres som ”digital teknologi som muliggjør offentlig gruppebasert interaksjon eller deltakelse, og som overfører personlige eller sosiale markører sammen med et mediebudskap” (Haugseth, 2013, s.48). Sosiale medier kan være med på å la folk utforske identiteten sin og å utvikle seg som mennesker (Code, 2013, s.39).

Den store forskjellen fra tradisjonelle medier er at kommunikasjonen er blitt mange-til-mange-kommunikasjon i stedet for en-til-mange som tradisjonelle medier er. I tillegg er innholdet brukerskapt (snl.no, 2017). Sosiale medier er med på å overføre sosial informasjon på en helt annen måte enn tidligere medier har gjort. Her er det snakk om å få vite mer om

senderen slik som identitet eller status sammen med medieinnholdet som har blitt sendt (Haugseth, 2013, s.49).

En av de mest brukte definisjonene er boyd og Ellisons definisjon. De mener at sosiale nettverkssider er nettbaserte tjenester hvor man kan (1). Lage en offentlig profil innenfor et begrenset system, (2). Skape seg en liste med andre brukere som man opprettholder kontakt med, og (3). At man kan skape, forbruke og interagere med strømmer av brukergenerert innhold som kommer fra ens egne kontakter på det sosiale nettstedet. Disse punktene kan selvsagt variere fra sted til sted (boyd & Ellison, 2007, s. 211). Også Meikle (2016) mener at noe av det som er med på å definere sosiale medier er at folk får muligheten til å skape og dermed også sirkulere informasjon på egenhånd, i motsetning til å kun oppleve digitale medier (Meikle, 2016, s.7). En viktig del av sosiale nettverkssider er at man skal kunne koble seg opp til andre brukere.

Det finnes flere typer sosiale medier hvor man kan gå ut i fra hvor sosiale disse mediene faktisk er. Nisjenettverk fokuserer på interessene til folk som samles ut i fra dette, mens egosentriske nettverk dreier seg om enkeltmennesket og her er det relasjonene mellom mennesker som er med på å strukturere måten det sosiale mediet brukes på (Aalen, 2013, s.18). I følge Kietzmann et. al (2011) består sosiale medier av syv byggeblokker. Disse er identitet, samtale, deling, tilstedeværelse, forhold, rykte og grupper (Kietzmann et al., 2011, s. 243). Identitetsfunksjonen går ut på at man får muligheten til å dele informasjon om seg selv som går på alder, kjønn, navn og slikt. Dette kan man gjøre gjennom en profil, som også er et viktig element fra danah boyds definisjon av sosiale nettverkssider (boyd, 2010, s.4). Mange sosiale medier er bygget opp rundt nettopp identitet, slik som Facebook hvor hovedpoenget er at man er seg selv (Kietzmann et al., 2011, s. 243). Når det gjelder sosiale medier, er det ikke kun én definisjon man følger.

3.1.6 Selvpresentasjon og sosiale medier

Både Goffman og Meyrowitz sine teorier passer kanskje best til ansikt-til-ansikt-interaksjoner i den fysiske verden. På sosiale medier har man fått muligheten til å tilpasse budskapet til publikum, og dermed kan presentasjonen slutte å være så generell. Man kan begynne å sende visse deler fra backstage til folk man vil skal se det, stort sett uten å bekymre seg for at feil publikum skal få sett det man har publisert.

Med sosiale medier har vi fått flere måter å presentere oss selv på. Flere og flere har fått tilgang på internett og dermed også muligheten til å vise hvem man er til langt flere folk enn det man har gjort før. Når man bruker sosiale medier til å presentere seg selv har man mer kontroll over hva man viser frem enn i en vanlig ansikt-til-ansikt-interaksjon (Krämer & Winter, 2008, s.106).

Teori om selvpresentasjon tar for det meste for seg situasjoner i det virkelige liv og ansikt-til-ansikt-interaksjoner, men dette er likevel mulig å bruke på sosiale medier også. I følge forskeren danah boyd blir det helt nye måter å presentere seg på som følge av de interaktive systemene og ikke gjennom erfaringer som er mulig å føle på kroppen (boyd, Chang & Goodman, 2004, s.1).

Som følge av at man på sosiale medier gjerne har flere kontakter utenom de man har et godt forhold til fra før av, blir måten man presenterer seg selv på påvirket av dette. Vanligvis har man stor grad av kontroll på nettet når man skal presentere seg selv, men fordi det er et såpass blandet publikum på Facebook begrenser dette måtene man kan presentere seg på. Brukerne av Facebook blir nødt til å presentere seg til flere forskjellige grupper på samme tid, og dette kan føre til begrensninger i hva man velger å publisere. Dette kalles for kontekstkollaps (Vitak & Kim, 2014, s.468-469).

3.2 Kvinners backstage på sosiale medier

Det har blitt forsket på hvordan både menn og kvinner sin kommunikasjon foregår når den er mediert. Man har funnet ut kvinner har en helt annen måte å kommunisere på enn hva menn har. I en studie fra 2012 (Kimbrough, Guadagno, Muscanell, Dill, 2012, s. 897) kom det frem at kvinner bruker internettet mer til å knytte bånd med andre og opprettholde forhold mens menn gjerne bruker internett til mer praktiske formål. En annen studie fra 2014 (Eckman, Fischer & Stifter, 2014) undersøkte hvordan de to kjønnene oppførte seg på sosiale medier viste at kvinner var mer opptatt av. Deltagerne fikk se to sosiale medier-profiler som begge lot være å nevne kjønn. Den ene profilen delte mye om seg selv, mens den andre gjorde ikke. De fleste av deltagerne mente at den første profilen måtte tilhøre en kvinne fordi den delte så mye og var så åpen, mens den andre profilen måtte tilhøre en mann fordi den var så sparsom på detaljene. Også i en undersøkelse om kjønnsforskjeller i selvpresentasjon på nettverkssider, kommer det frem at måten kvinner oppfører seg på i ansikt-til-ansikt-interaksjoner gjerne kan overføres til sosiale medier (Haferkamp, Eimler, Papadakis, Kruck, 2012, s. 92). Mye peker

altså på at kvinner er mer følsomme og opptatt av venner, familie og forhold på sosiale medier enn hva menn er. Dette kan være interessant å se nærmere på, med tanke på hvordan det kan være med på å påvirke måten kvinner presenterer seg selv på sosiale medier.

Som en del av det feminine idealet, er det å fremstå som snill en viktig del av det å være kvinne. Det er slik det har vært i det vestlige samfunnet lenge, og dette er noe som fortsatt henger igjen den dag i dag. Som følge av dette er det ofte slik at kvinner må skjule det de egentlig føler for å unngå å ikke bli oppfattet som snill. Ettersom det har vært mye press på hvordan kvinner skal oppføre seg i offentligheten, har det blitt slik at kvinner er blitt mer komfortable med den uformelle måten å oppføre seg på backstage sammen med andre kvinner (Coates, 1999, s.66). I følge Coates blir backstage for kvinner et sted hvor ting som blir sagt og gjort går i mot det de ellers ville gjort i en frontstage-situasjon (Coates, 1999, s.68). Backstage blir altså brukt av kvinner til å få frem de ikke-snille sidene ved dem selv og de får rom til å gjøre ting som ikke blir sett på som feminint. I en undersøkelse av hvordan kvinner og jenter snakket sammen, fant Coates ut at de viste frem sine ikke-snille sider ved å snakke sammen om den dårlige oppførselen deres og om ting som kanskje ikke ble ansett for å være typisk feminint (Coates, 1999, s.74).

Kvinner og menn har forskjellige måter å kommunisere på, og dette gjelder også på sosiale medier. Jennifer Coates (2004) snakker om de forskjellige måtene menn og kvinner kommuniserer på. Et viktig tema hun går inn på er sosiale nettverk, hvor medlemmene av en samtalegruppe er knyttet til hverandre. Dersom medlemmene kjenner hverandre godt, blir det et lukket nettverk, mens om medlemmene ikke kjenner hverandre så godt kan man se på det som et åpent nettverk (Coates, 2004, s.70-71). Den kommunikative kompetansen til folk, som vil si at man vet hva man skal si i visse situasjoner slik som å unnskyld seg eller å gi et kompliment, kan være veldig forskjellig blant menn og kvinner. Kvinner har én måte å gjøre det på, mens menn har en annen (Coates, 2004, s.86).

3.3 Intimisering av offentligheten

Skillet mellom privat og offentlig er noe som har blitt mer og mer utydelig med tiden. Det har blitt vanlig å ha med seg telefonen sin over alt, og når man har de sosiale mediene lett tilgjengelig på telefonen gjør dette noe med hvordan man oppfatter hva som er offentlig og hva som er privat.

Tidligere hadde ikke kvinner like god tilgang på offentligheten som menn, ettersom det var mennene som dro ut for å arbeide mens kvinnene var hjemme for å passe barn og hus. Derfor var spesielt unge kvinner nødt til å finne andre måter å forme sin identitet på.

Kvinner har gjennom musikkspillere, mobiltelefoner og særlig internett fått mer tilgang på den offentlige sfæren i senere tid (Steeves, 2015, s. 154). På 70-tallet kunne unge kvinner henge opp bilder på rommene sine. Dette kunne være fra fester, konserter eller andre hendelser de hadde vært med på. Dette ble en måte å fortelle verden om hvem de var og hva de likte å gjøre på. Dette har blitt videreført til sosiale medier hvor det er vanlig å publisere bilder av hva man har gjort, vært med på og hva man liker (Steeves, 2015, s.154-155).

3.4 Oppsummering

I dette kapitlet har jeg gjort rede for de teoretiske perspektivene som vil bli brukt i analysen. Kapitlet begynte med å ta for seg det sentrale begrepet selvpresentasjon som ble delt opp i tre deler for de forskjellige periodene. Den første var Goffman sin teori som gjaldt ansikt-til-ansikt-interaksjoner. Etter dette var det Meyrowitz sin teori som gjaldt for fjernsyn, og deretter Boyd sin teori som gjaldt for sosiale medier. Videre ble det snakket om intimisering av offentligheten som en følge av sosiale mediers inntog og hvordan kvinner gjorde bruk av dette.

Kapittel 4: Metode

Metode er et viktig redskap man kan bruke for å forstå et fenomen som kan være komplekst. Her har man et sett med regler og visse grep man kan ta for å bestemme hvordan man skal gå frem i et prosjekt. Metoden skal være til hjelp for forskeren som skal finne ut hvilke valg og avgrensninger som er nødvendig og mest hensiktsmessig for å kunne løse den problemstillingen man har (Gentikow, 2005, s.32).

4.1 Valg av metode

I denne undersøkelsen benyttet jeg meg av mediesosiologiske metoder, og valget på dagbokmetoden og kvalitative intervjuer. Det vil her bli gjort rede for valg av metode og refleksjoner rundt dette.

4.1.1 Dagbokstudie

Dabokmetoden er en metode som har blitt mye brukt over lengre tid og går helt tilbake til 1920-tallet. Denne metoden, som andre metoder, har også en del begrensninger og en del fordeler. En av fordelene med denne metoden er at man får samlet inn data på en måte som gjør at man kommer nærmere hendelsene man vil ha informasjon om når det gjelder tidsaspektet. I tillegg har dagboken den fordelen at man får mer detaljert informasjon fra den som skriver dagboken, og dagboken tillater at man finner ut mer om for eksempel den sosiale konteksten i hverdagslivet som kanskje ikke hadde vært tilgjengelig på en annen måte (Couldry, Livingstone & Markham, 2007, s. 45).

Dagbokform skal gjøre det mulig at deltakerne kan reflektere over det de skal skrive dagbok om uten at forskeren skal være tilstede hele tiden mens dette foregår. Fordi dagbøker gir oss muligheten til å følge informantene på en kanskje mer strukturert måte enn et intervju kan, er det en mulighet for å få tilgang på informasjon man ellers ikke ville fått. Man kan følge med på om en informant sine meninger forandrer seg eller hvorfor de ikke forandrer seg (Couldry et. al, 2007, s.47). En av riskene ved å bruke dagbokmetoden kan være at informantene blir for oppmerksom på hva de gjør og ender opp med å gi svar som er langt i fra det de ville ha svart i virkeligheten. Det er derfor viktig å passe på underveis og sjekke inn med informantene slik at man holder seg på riktig spor (Couldry et al., 2007, s.49). Likevel kan dette være en bra måte å få tilgang på hvordan informantene selv føler det og hva de tenker når de bruker Snapchat.

Grunnen til at jeg valgte å bruke dagbokmetoden i min undersøkelse var for at informantene skulle være mer klar over sine Snapchatvaner før intervjuet. Da ville de kunne komme med noe håndfast å vise til, samtidig som jeg fikk sjansen til å se om dagbøkene samsvarte med det de sa under intervjuet. Dagbøkene skulle kun brukes til å gjøre de kvalitative intervjuene så gode som mulig ettersom dagbøkene bestod av mye informasjon det ikke ville vært etisk riktig å ha med i oppgaven. Dagbokmetoden ble litt forandret på for å passe til prosjektet mitt, ettersom informantene skulle lagre bildene de hadde lagt ut hver dag. Her mente jeg at informantene ikke trengte å skrive hver eneste dag fordi det kunne føre til at de tenkte for mye på hva de valgte å legge ut og at dette kunne påvirke hva de egentlig ville lagt ut hvis de ikke skulle skrive om det. Derfor valgte jeg å få informantene til å skrive om hele uken sin på slutten av uken, og siden de hadde bildene fra uken kunne det bli lettere å forklare hvorfor de tok de valgene de tok. Jeg lot ikke informantene få vite hva jeg så etter, annet enn hvordan de brukte Snapchat og My Story. Dette var for å ikke påvirke svarene til informantene for mye.

En annen fordel med å ha dagbok er også at ved å få tankene til informantene skriftlig, kan det hende at deres tanker er mer gjennomtenkte enn om de skulle formulere seg for første gang under et intervju (Gentikow, 2005, s.96). Samtidig involverer forskeren seg mindre i det informantene gjør, og kan dermed oppnå bedre svar som ikke har blitt påvirket av forskeren selv. Dette kan også være en ulempe ettersom forskeren ikke får gått dypere inn i det informantene skriver om der og da (Gentikow, 2005, s.98). Derfor ble det kvalitative intervjuet viktig.

4.1.2 Kvalitativt forskningsintervju

I tillegg til dagbokstudie, ville det være fornuftig med et oppfølgingsintervju for å være helt sikker på hva informantene kan ha ment i sine dagbøker. Det er en fin måte å forstå informasjonen man har å jobbe med, og samtidig finne ut av om informantene fortsatt mener det samme som de gjorde i dagbøkene.

Kvalitative intervjuer tillater også at man kommer nærmere inn på informantene, og man er mer opptatt av hva de mener og opplever. I stedet for å følge en streng struktur og finne svar på spesifikke spørsmål, blir det ofte oppmuntret til å bare la informanten snakke og følge tankestrømmen. Alt som blir sagt har potensiale til å være interessant (Bryman, 2016, s.466). I kvalitative intervjuer kan intervjueren vike fra intervjuguiden uten at det gjør for mye. De

kan også stille spørsmål for å følge opp det en intervjukandidat har sagt, selv om det ikke står i intervjuguiden. De to hovedtypene med kvalitative intervjuer er et ustrukturert intervju og et semistrukturert intervju. Dette fører til at intervjuene kan være veldig fleksible og følger den retningen det passer seg å gå, noe som også kan være med på å endre fokus i undersøkelsen i ettertid. Svarene man er ute etter i kvalitative intervjuer er detaljerte og utfyllende detaljer (Bryman, 2016, s.467).

Når man skal gjennomføre et kvalitativt intervju er det likevel lurt å ha noen retningslinjer man følger underveis slik at man ikke sporer helt av fra det temaet man snakker om. Derfor er det lurt å ha en intervjuguide som man kan følge mens man intervjuer. Dette kan være en liste som går over de temaene man vil innom (Bryman, 2016, s.469). Spørsmålene skal ikke være for snevre slik at informantene føler de ikke kan snakke om noe annet enn kun det de har blitt spurt om. Det må være en viss åpenhet i spørsmålene (Bryman, 2016, s.670).

I dette tilfellet ville det være best å ha et mindre strukturert intervju ettersom jeg allerede hadde fått en god del informasjon fra dagbokstudien. Dermed kunne intervjuet få følge sin egen flyt og kanskje kunne det dukke opp ny informasjon som ikke var forventet.

Denne metoden ble valgt fordi man vet aldri hva man klarer å få ut av kun en dagbokstudie. Folk kan glemme å notere ned det de skal, eller synes kanskje det er vanskelig å skrive noe. Med kvalitative intervjuer kan jeg gå mer i dybden etter dagbokstudien og få vite mer om informantenes meninger og se om de samsvarer med dagbøkene.

Ettersom Snapchat er billedrevet, ville metodevalgene være en måte å gjøre om bildebruken til tekst. Gjennom informantenes beskrivelser av deres opplevelser og følelser ville det kunne gi godt innsyn i deres bruk av Snapchat og My Story.

4.1.3 Premie

For å gjøre det lettere å få tak i informanter som var villig til å holde ut en uke, ble det bestemt at deltakerne skulle få tildelt et gavekort på 100 kroner på kafeen Godt Brød etter endt intervju som en takk for hjelpen. Dette ble finansiert av egen lomme.

4.2 Informanter

4.2.1 Utvalg av informanter

Når man skal velge ut informanter til en undersøkelse er det viktig at antallet og utvalget er formålstjenlig, noe som gjør det viktig med strategiske valg. Ved kvalitative undersøkelser går det fint med få informanter (Gentikow, 2005, s.76). Jeg ville ha mange nok informanter til at jeg kunne få nok informasjon til undersøkelsen min, så jeg endte opp på ti informanter. I begynnelsen ville jeg ha både gutter og jenter med, men jeg fant ut at det ville være interessant å bare ta for meg hvordan jenter brukte My Story. Derfor ble det ti jenter i alderen 18-26, gjerne studenter, slik at jeg kunne holde meg innenfor en viss grense. Jeg ville gjerne ha jenter som snappet mye og jenter som snappet lite, og det så ut til å bli en god blanding jeg endte opp med. Grunnen til at jeg valgte jenter var fordi i følge statistikken var dette den største gruppen som brukte Snapchat i Norge, og jeg ville gjerne få innsyn i hva grunnen kunne være og hvordan de brukte applikasjonen.

4.2.2 Rekruttering av informanter

Det er mange forskjellige måter å rekruttere informanter til et prosjekt på. Jeg valgte å gå via bekjente fordi det kanskje var lettere å spørre dem om de kjente en person som brukte Snapchat My Story på den måten jeg trengte til undersøkelsen min. Dette er også kjent som snøballmetoden hvor man spør noen om de kjenner noen, og de kan også videre spørre andre folk om de er interessert (Gentikow, 2005, s.80). Dette fungerte greit, og jeg fikk en del informanter via bekjente, men det var ikke nok. Derfor laget jeg et bilde hvor jeg søkte etter folk som kunne være interessert i å være med på prosjektet mitt. Dette bildet la jeg ut i diverse grupper på Facebook for studenter i Bergen og endte opp med å finne de siste informantene jeg trengte.

4.3 Dagbøkene

En av de viktigste grunnene til at jeg ønsket at informantene skulle føre dagbok før intervjuet, var at de skulle bli mer oppmerksom på hva de valgte å legge ut på sine storyer. Dette kunne være med på å gjøre at det ble lettere for dem å snakke om deres vaner på Snapchat under intervjuet enn det kanskje ellers hadde vært.

4.4 Intervjuguiden og intervjuene

Før jeg gikk i gang med intervjuene av informantene, var det viktig å få utformet en intervjuguide slik at jeg visste hva jeg skulle spørre om. Her hadde jeg først og fremst spørsmål som skulle sørge for at jeg kunne komme dypere inn i det jeg lurte på og ville undersøke. Dette ble hovedintervjuguiden som jeg brukte i alle intervjuene og deretter valgte jeg å legge til spørsmål til hver enkelt informant som dreide seg om dagbøkene de hadde levert inn til meg før intervjuet. På denne måten kunne det bli lettere for informantene å snakke om det de hadde gjort den uken de lagret sine stories, og å gi svar som trengtes for å kunne besvare forskningsspørsmålene. Jeg valgte å ha noen lukkede spørsmål slik at det ikke ble tvil om hva det var jeg spurte om, mens resten besto av ganske åpne spørsmål som skulle gjøre at informantene følte at de kunne snakke så fritt som de ville. Dette ville også hjelpe med å få et mangfold av svar.

Intervjuguiden skulle fungere som en videreføring av dagbøkene, og ble derfor utformet med tanke på dette. Jeg prøvde å holde meg til de samme temaene jeg ville at informantene skulle ta opp i dagbøkene sine, slik at alt passet sammen.

Rekkefølgen på spørsmålene i intervjuguiden var også viktig for å kunne få en slags flyt i samtalen med informantene. Dette har stor betydning for hvordan informantene velger å fortsette å svare på spørsmålene i intervjuene (Gentikow, 2005, s.94).

Jeg gikk rett på intervjuene uten å ha pilotintervju fordi jeg visste hva vi skulle snakke om, og dagboken til den første informanten ga meg nok informasjon til å kunne hente ut bra svar på intervjuet. Dette fikk jeg rett i, og selv om det første intervjuet ble litt kortere i varighet enn de påfølgende intervjuene, ble det hentet en del bra og viktig informasjon. Under intervjuene lot jeg informantene snakke som de ville ut i fra spørsmålene ettersom det kunne dukke opp uventet informasjon i alt de sa, og dette kunne være bra å ha med senere i analysen.

Intervjutyphen var ansikt-til-ansikt-intervju som har den fordel at forskeren og informanten befinner seg fysisk i samme rom og kan reagere på hverandre i motsetning til en mediert situasjon som kanskje ikke er like direkte (Gentikow, 2005, s.84). Dette kan selvsagt også være en negativ ting hvis informanten føler seg ukomfortabel. Jeg valgte å holde enkeltintervju ettersom intervjuet kunne bli ganske personlig med tanke på at vi skulle diskutere dagbøkene som informantene hadde skrevet, og dette kunne blitt vanskelig å snakke om blant andre man ikke kjente.

4.5 Etiske perspektiver

Når man forsker og det er mennesker involvert, vil det alltid være visse etiske hensyn man må ta. Dersom de som deltar i studien er nødt til å oppgi opplysninger om seg selv, er det viktig å vite hvordan man skal behandle disse på en måte som gjør at informantene ikke blir krenket. Studiet ble meldt til Personvernforbudet for Forskning ved det Norske Senter for Forskningsdata og ble godkjent. Informantene ble gjort anonyme fordi det kan være vanskelig å måtte dele den delen av livet som egentlig kun er ment for de man kjenner og har valgt å godkjenne på Snapchat. I tillegg er det ofte at man tar bilder av andre folk, og det ville ikke vært riktig å bruke dem i oppgaven uten at de var klar over dette. Før informantene gikk i gang med å lagre sine stories i en uke, ble de tildelt et samtykkeskjema som forklarte hva prosjektet gikk ut på og hva de godtok å delta på. De fikk muligheten til å trekke seg fra prosjektet når som helst og uten grunn.

4.6 Refleksjoner

Etter innsamling av dagbøker og intervjuene fikk jeg reflektert over det jeg hadde gjort. Selve dagbokinnsamlingen gikk lettere enn forventet fordi når man ber folk om å samle inn noe i en hel uke kan det lett gå galt fordi folk glemmer å gjøre det. Men her var alle informantene med fra første stund og alle leverte det de skulle. Dette kan være fordi Snapchat er en såpass stor del av hverdagen til folk, at det ble lettere å huske hva man skulle gjøre. Spørsmålene jeg fikk informantene til å svare på i dagbøkene sine synes jeg fungerte bra, og hjalp med å videreutvikle intervjuguiden.

Under intervjuene hadde informantene mye å si om Snapchat og My Story, og jeg følte at samtalen gikk lett. Dette kan ha vært fordi jeg selv er omtrent på samme alder som informantene mine, og at det kan ha vært med på å gjøre det lettere for dem å betro seg til meg. Det at jeg var på samme alder som informantene kunne også ha slått ut annerledes, ettersom informantene kanskje kunne fått følelsen av at det ikke var så seriøst. Heldigvis gikk det bra. Spørsmålene jeg hadde laget til intervjuet fungerte bra og fikk flere av informantene til å fortelle meg mer rundt det de ble spurt om.

4.7 Behandling av data

Etter innsamlingen av dagbøker og fullførte intervjuer var det på tide å transkribere intervjuene slik at jeg kunne fordype meg i materialet. Det er viktig å sette seg godt inn i det materialet man har for å kunne interessante trekk ved det man har samlet inn. Man kan skaffe seg et overordnet inntrykk og kan sikte seg inn på detaljer man kan undersøke mer nøye. (Gentikow, 2005, s.115-116). Ofte kan man velge ut kun de viktigste delene av et intervju hvis det varer veldig lenge. Kondensering er viktig for å fjerne overflødig innhold slik at man kan fokusere på det viktigste (Gentikow, 2005, s.118). Jeg valgte å transkribere alt av intervjuene fordi de varte i maks én time, og da var jeg sikker på å ikke gå glipp av noe potensielt viktig. Videre valgte jeg meg ut de store temaene jeg var interessert i å utforske og samlet sammen alle sitater som var relevant for dette.

4.7.1 Analyse av dagbøkene

Dagbøkene måtte gjennomgås to ganger. Første gangen var etter at dagbøkene ble levert inn før intervjuene. Her måtte jeg gå gjennom det informantene hadde skrevet for å finne ut av hvilke ekstra spørsmål som kunne bli med i intervjuet for å utdype det informantene hadde skrevet om sin My Story-bruk. Her var det en del smådetaljer å hente ettersom jeg hadde bedt informantene om å begrunne hvorfor de publiserte slik som de gjorde. Her hadde de beskrevet dag for dag hva de valgte å ha med i sine stories, og dette var interessant materiale å ha med videre i intervjuene. Dagbøkene ble også brukt sammen med analysen av intervjuene for å bekrefte eller avkrefte ting som informantene hadde sagt.

4.7.2 Transkribering av intervjuene

Når man transkriberer intervjuer er det viktig å bestemme seg på forhånd for hvordan man vil gjøre det slik at man kan transkribere alle intervjuene på en konsistent måte for best mulig resultat (Gentikow, 2005, s.). Man kan velge å skrive ned alt som skjer i løpet av intervjuet eller bestemme seg for å kutte ut deler man føler ikke er relevant for det man forsker på. Jeg valgte likevel å ta med alle delene i intervjuene fordi de varte i maks én time. Dermed var det ganske greit å skrive alt som ble sagt i tilfelle noe viktig dukket opp. Transkriberingene ble gjort ordrett etter det informantene sa slik at jeg var sikker på at jeg ikke feiltolket noe av det som ble sagt. Dette hadde jeg ikke gjort dersom det hadde vært flere informanter eller intervjuene hadde vart lenger. Sitatene fra intervjuene som blir brukt i analysen er i senere tid blitt ryddet opp i for å ikke ta opp unødvendig plass.

Kapittel 5: Unge kvinners rollespill på Snapchat – en kvalitativ analyse

I dette kapittelet vil jeg først presentere hvem informantene er og hvordan bruker Snapchat og My Story. Videre er kapittelet delt opp slik at det tar for seg forskjellige elementer av det som kan være med på å utgjøre en backstage på sosiale medier. Her kommer jeg til å se nærmere på det informantene har fortalt meg og knyttet det opp mot teorien. Jeg vil fokusere på hva det informantene forteller som kan tyde på at My Story kan være sosiale mediers backstage.

5.1 Introduksjon av informantene

Før analysen begynner, kan det være greit å få et lite overblikk over hvem informantene er og hvordan de bruker Snapchat og My Story. Derfor begynner vi med en liten introduksjon av informantene. Navnene er ikke ekte og har blitt endret for å opprettholde informantenes anonymitet.

Helene, psykologistudenten

Hun er 20 år gammel og bruker Snapchat hver eneste dag, og ofte gjennom hele dagen. Hun bruker ikke My Story så ofte fordi hun glemmer å legge ut ting der. My Story blir brukt hvis hun gjør noe som er litt annerledes enn det hun pleier å gjøre.

Marie, medievitenskapsstudenten

Marie er 22, og bruker Snapchat flere ganger om dagen. My Story bruker hun spesielt hvis hun er ute og drikker, men ellers varierer bruken litt. Hun vil helst publisere spennende ting på sin My Story.

Thea, geologistudenten

En jente på 22 år som bruker Snapchat flittig, flere ganger i timen. Hun bruker det til å dele alle små detaljer fra livet sitt som når hun lager mat eller ser på serier. My Story bruker hun til å vise frem ting hun gjør på, som å gå på tur, fest med venner. Hun bruker også My Story til å nå ut til folk hun kjenner, men som hun ikke snakker med hver dag.

Anna, historiestudenten

Hun er 20 år gammel, bruker Snapchat flere ganger daglig. Her deler hun ting hun synes er morsomt og tar ikke seg selv så høytidelig. Da går det i hva hun gjør på og ting fra hverdagen.

My Story bruker hun som oftest i helgene, men hun bruker det også i ukedagene. På My Story blir det fortsatt delt ting fra hverdagen og også litt mer spesielle hendelser som for eksempel reiser.

Sofie, privatisten

Hun er 21 år gammel og har perioder hvor hun bruker Snapchat veldig mye før hun tar en pause. Når hun er inne i en periode hvor hun bruker Snapchat mye, blir det brukt hver dag. My Story blir brukt i både ukedagene og helgene, men spesielt hvis hun gjør noe annerledes.

Sara, barnehagelærerstudenten

Hun er 21 år gammel og bruker Snapchat en god del, og sjekker det minst én gang i timen. Før pleide hun å bruke Facebook mye, men hun har flyttet mesteparten av det hun publiserer over til Snapchat. My Story bruker hun til å vise frem litt spesielle ting som når hun går tur eller spiser ute.

Mette, psykologiprofesjonsstudenten

Mette er 23 år gammel. Hun er ikke en av de som bruker Snapchat mest, men av og til sender hun mye på én gang hvis hun føler for det. My Story blir brukt kanskje to til tre ganger i uken de gangene hun bruker det. Hun bruker ikke denne funksjonen så ofte fordi hun føler det blir litt for personlig.

Hanne, journalisten

Hun er 24 år gammel og bruker Snapchat mye og deler mye fra livet sitt her. Det kan være alt fra hva hun spiser til litt større livshendelser. Hun liker å bruke Snapchat når hun kjeder seg og kan sitte og kose seg med andre sine stories. På My Story deler hun ting hun gjør på og kule ting hun ser.

Line, psykologistudenten

Hun er 20 år gammel og anser seg ikke for å være spesielt aktiv på Snapchat, og ut av alle de sosiale mediene hun har profil på, er det Snapchat hun sjekker sist. Det kan gå flere dager mellom hver gang hun sjekker sin Snapchat. Likevel bruker hun My Story og legger ut ting der. Dette går i perioder, men når hun først begynner kan det bli en del. Hun deler for å vise vennene som bor lenger vekke hva hun holder på med i livet sitt.

Karoline, psykologistudenten

Karoline er 22 år gammel og bruker Snapchat hver dag, og det er det sosiale mediet hun bruker mest av alle. Hun føler av og til at hun bruker det for mye. My Story bruker hun også en del, og kan poste flere ganger i uken. Av og til kan det gå lange perioder uten at hun poster på My Story. Hun bruker My Story til å holde venner oppdatert på livet hennes.

5.2 Informantenes bruk av Snapchat og Snapchat stories

Det er viktig å forstå hvordan og hvorfor informantene bruker appen og My Story som de gjør for å kunne komme tettere innpå tankene bak alt de gjør. I denne delen kommer jeg til å ta for meg hvordan informantene bruker både Snapchat og My Story, hvilke regler og normer de følger.

5.2.1 Hvor ofte de bruker Snapchat og Snapchat stories

Bruken av selve appen er noe som informantene tyr til daglig ”Sikkert hver time. Bortsett fra når jeg er på skolen og jeg følger med på forelesningen, så bruker jeg det nesten hele tiden. Sender for eksempel snap hvis jeg har laget meg mat eller bare ser på t-serier. Det er hva jeg gjør.” svarer geologistudenten Thea. Historiestudenten Anna svarer ”Jeg bruker det flere ganger daglig. Hver dag, ja hele tiden egentlig. Når jeg får en snap, så åpner jeg den og svarer.”

Det kommer tydelig frem at selv om selve appen Snapchat gjerne blir brukt hver dag, så er det ikke hver dag funksjonen Stories blir brukt av alle informantene. For noen informanter er dette en funksjon som heller blir brukt når det er noe som er spesielt nok eller viktig nok til at andre kan ha glede eller interesse av å se det. Historiestudenten Anna sier:

”Hvis jeg bruker det i helgene, så er det gjerne fordi at det er da jeg finner på noe, det er da jeg har fritiden til å gjøre noe. For eksempel hvis jeg skal ut med vennene mine eller jeg skal reise et sted eller jeg bare går tur eller ett eller annet, så pleier jeg liksom å snappe det og, i forhold til hverdagen når jeg kun er på skolen, det er jo litt kjedelig.”

Dette er noe som går igjen i flere av svarene jeg får fra jentene. Stories skal ikke brukes til kjedelige ting, men heller litt mer spennende hendelser i livet. Flere svarer at de gjerne legger

ut et par ganger i uken, men at bruken av My Story øker hvis det er helg, ferie eller spesielle hendelser. Jentene er tydelig opptatt av å dele ting på My Story når det er noe spesielt som skjer som en reise eller en konsert. Her kan man se at det forekommer *kontekstdeling* (Bayer et al., 2015, s. 959) ettersom jentene velger å dele hvor de er, med hvem, og gjerne også hvilken følelse som følger med dette.

5.2.2 For familie og venner og kjærester

Et punkt som utmerker seg er at Snapchat er en mobilapplikasjon hvor man har familie, venner, kjærester og bekjente. Noen av informantene mener at ettersom man på Snapchat legger ut mange detaljer fra livene sine, er det ikke alle som har nytte av eller interesse av å se hva de legger ut. Dette fører til at kontaktlistene gjerne består av de nærmeste i deres liv. Når jentene blir spurt om hvem de har som kontakter, svarer psykologiprofesjonsstudenten Mette ”Bare de i kontaktlisten min. Så mine venner.” Og historiestudenten Anna sin grunn til å kun ha familie og venner på Snapchat er:

” Fordi at det rett og slett fordi de er det utvelger. Jeg vil at det er de som skal se bildene mine, jeg vil at det er de som skal være med på det gøy og sånn. Jeg er ikke interessert i å ha folk jeg ikke kjenner. Igjen, så vet jeg at jeg kan stole på vennene mine, om ikke hundre prosent, hvert fall til en viss grad.”

Flere bruker Snapchat på denne måten, og kun én av informantene har en kontaktliste med folk som har blitt lagt til tilfeldig. Selv om de fleste kun har de nærmeste på kontaktlistene sine på Snapchat, er det flere av dem som benytter seg av muligheten til å blokkere kontakter fra å se deres story til tider. Grunnen til dette kan være for å skjerme yngre familiemedlemmer fra å se festing ute på byen, eller å ikke dele for mye med foreldre. Psykologistudenten Helene sier ”[...] det er veldig mange jeg har på Snapchat av familie og venner og yngre søskenbarn og mormor og morfar, de trenger ikke alle å ta del i det.” Hvorpå hun videre forklarer ”[...] ja, det er greit å holde de to rollene separert.” Som viser at selv om informantene vil ha folk de kjenner på kontaktlisten, så er det ikke alt disse folkene trenger å se. Dette står i kontrast til for eksempel Facebook og Instagram hvor informantene har kontakter som består av venner, familie, folk fra jobb, folk de kanskje ikke kjenner så godt og venner av venner. Her sier noen av informantene at det kan oppfattes som uprofesjonelt å publisere det de vanligvis ville postet på My Story på Facebook. Dette er den typen innhold som kun venner og kanskje familie skal få se. Dermed vil det bli feil om folk de ikke kjenner så godt skal få tilgang på dette.

Informantene snakker om at mye av det de deler er innhold de er opptatt av at familie og venner skal se for å kunne følge med på livene deres. Men noen ting som blir delt er ikke helt passende for familiemedlemmer. Dette kan være ting de ikke vil dele med foreldre eller yngre søsken. Her kan man se at de forskjellige rollene informantene spiller i hverdagslivet begynner å komme frem. Den personen de har pleid å være foran foreldrene når de er hjemme er ikke den samme personen de viser frem på My Story, og dette vet informantene. Her blir løsningen å enten blokkere foreldre og søsken fra å se det man publiserer, eller bare å la være å publisere noe som helst som kan komme i konflikt med den rollen de vanligvis spiller for disse folkene. Til tross for at informantene velger å dele mer personlige ting på My Story som de aldri vil delt på andre sosiale medier slik som Facebook eller Instagram, er det likevel slik at de må passe på hvem som ser det de publiserer selv om dette er av andre grunner.

Det er spesielt det at familiemedlemmer som foreldre eller yngre søsken blir ekskludert fra å se visse aspekter av livene til informantene som er interessant. Her er informantene klar over at de er nødt til å dele opp den rollen de spiller for alle de har på Snapchat. Det er ikke alt de viser frem som passer seg for alle, og de vil ikke ødelegge den rollen de vanligvis spiller for sine foreldre eller søsken.

5.2.3 Hvem har ikke tilgang på deres My Story

Etter punktet om hvem som har tilgang på informantenes My Story blir det naturlig å snakke om hvem som ikke har tilgang på den og hvorfor det er slik. Det er flere grunner til å blokkere eller slette noen fra Snapchat. Geologistudenten Thea forklarer:

”Det er mest fordi de spammer så sykt, altså jeg orker ikke å ha dem. Så enten så blokkerer jeg eller så sletter jeg dem. Bare fordi at de er veldig plagsomme og jeg orker ikke å se for eksempel ti tusen My Stories hvert sekund hele dagen. Det er mest på grunn av det, det er ikke noe frekt liksom.”

Det er flere av informantene som også synes det er irriterende med folk som publiserer for mye på sin My Story. Dette er den type My Story blir som regel hoppet over av informantene eller kun sett på hvis de kjeder seg veldig. Den andre typen folk som blir slettet fra Snapchat er gjerne folk informantene ikke kjenner så godt eller venner man har mistet kontakten med og ikke har interesse av å følge med på. For psykologistudenten Karoline er det å kvitte seg med folk på sosial medier noe hun gjør jevnlig:

” Ja, jeg har slettet mennesker fra Snapchat, og det gjør jeg over en lav sko. De forsvinner hvis det er mennesker jeg ikke har snakker med på lenge, ikke bryr meg om som ikke er en del av livet mitt, så er det vekk fra Snapchat med de. For da tenker jeg at da er det ikke grunn til at jeg skal ha de på kontaktlisten min. Jeg liker å ha det ryddig både på Snapchat, Facebook og Instagram. Så jeg tar opprydninger der stadig vekk.”

Flere av informantene mener at folk som ikke har noe med deres liv å gjøre ikke har noe på kontaktlisten på Snapchat å gjøre. Dette er fordi de viser frem såpass personlige og litt intime deler av livene sine på My Story som ikke disse menneskene trenger å se.

Det at informantene bevisst tar valget på hvem som skal få være inne på deres Snapchat og får tilgang på deres My Story viser at de prøver å opprettholde visse roller. Dette kan også være med på å bekrefte at My Story på en måte blir en slags *backstage* fordi det er visse folk som blir ekskludert fra å se hva informantene legger ut.

Det kommer frem fra noen av informantene at de gjerne kan legge til nye folk de ikke egentlig kjenner på Snapchat hvis de for eksempel er på en fest eller har begynt på en ny skole. Dette er en måte å bli bedre kjent med folk på. Samtidig er dette også litt ubehagelig fordi dette er folk som ikke kjenner en på samme måte som de folkene som allerede er på kontaktlisten. Psykologistudenten Line forteller at hun pleide å legge til folk på fest, og hvis de viste seg å ikke være interessante eller personer hun aldri kom til å se igjen, så slettet hun dem fra sin Snapchat. Dette er fordi hun mener at hun har ingen interesse av å ha dem der, og det er heller ingen grunn for dem å se hva hun driver på med i hverdagen. Her kan man se at Snapchat virkelig er for de nærmeste ettersom det blir delt slike ting som fremmede kanskje ikke har interesse av å se.

Her kan vi se publikumsoppdeling hvor man spiller forskjellige roller for forskjellige folk (Leary & Allen, 2011a, s.1033). Vanligvis når man har flyttet fra foreldrene sine får man muligheten til å skape sin egen *backstage* i sitt nye hjem, og kan dermed opprettholde en polert og fin *frontstage* for sine foreldre. Men når man bruker My Story får foreldre plutselig tilgang på mer enn bare det man viser frem når man drar på besøk til dem en gang innimellom. Da må man ta valget om man vil vise alt til foreldrene og bryte den rollen man har spilt som datter, eller om man vil ekskludere foreldrene fra dette for å kunne opprettholde den rollen man alltid har spilt for dem. Noen av informantene velger å la foreldrene få se disse sidene ved livene deres, mens andre velger å ekskludere dem for unngå kontekstkollaps. På

denne måten får de fortsette slik det er vant til å spille rollen sin foran vennene sine uten å ødelegge foreldrenes inntrykk av dem.

5.3 Kommunikasjonsnormer på Snapchat My Story

For å forstå hvorfor og hvordan informantene bruker My Story som de gjør, er det lurt å sette seg inn i hva slags kommunikasjonsnormer som eksisterer på denne plattformen. Hvilke bilder og videoer er det greit å legge ut, hvor mye av hva og hvordan er ting som det er viktig å finne ut av.

De fleste informantene har klare meninger på hva som er greit å poste på My Story og hva som ikke er greit. Når de blir spurt om Snapchat My Story har noen uskrevne regler, er det mange som har noe å si om dette, blant annet psykologistudenten Karoline som sier dette:

”Uskreven regel, ikke for personlige ting. Det kan bli for personlig og de fleste har jo ganske mange venner på Snapchat. Ikke for lange my storyer av gangen, og en uskreven regel, jeg vet ikke om det er allment, eller om det bare er for meg, men det er at man ikke trenger å poste det samme på My Story som du sender til hele kontaktlisten din.”

Karoline er en av de få som ikke liker å poste for personlige ting på sin My Story, mens flere av de andre informantene ikke har tenkt like på dette. Det er mange av informantene som mener at man skal holde seg unna å poste negative ting om andre, kjedelig eller uinteressante ting. Noe av det som stikker seg ut er konsertsnaps, altså bilder og videoer tatt på en konsert. Dette er noe informantene selv legger ut, men mener at hvis det blir for mye av en konsert, så er dette noe som blir trykket raskt gjennom uten å egentlig bli sett på. Historiestudenten Anna sier ”Ikke post noe vulgært. som sagt, ikke ha ekstreme ytringer.” Det virket som at alle informantene mener omtrent det samme når det kommer til de uskrevne reglene på Snapchat My Story.

I tillegg er det visse situasjoner som informantene mener det ikke er passende å legge ut bilder på My Story. Det kan være hvis man er i besøk hos familie, hvis man har en fortrolig samtale med noen eller større livshendelser som for eksempel et bryllup. Det er mange forskjellige grunner til at en situasjon er upassende å snappe fra, psykologistudenten Helene sier:

”Ja, hvis jeg er med noen, har en gøy samtale med noen jeg er med, eller hvis noen ikke har det bra, hvis det er noe vi snakker om som er litt mer kjipt, eller hvis du er på ett eller annet viktig i livet. Om det er

et bryllup, eller noe du bare er litt mer investert i, i virkeligheten. Så tenker jeg ikke på å legge det ut på Snapchat eller på My Story på en måte.”

Her har flere av informantene noe å si, og situasjonene de føler er upassende å publisere på My Story varierer. Et svar som kommer fra flere hjørner er at en begravelse ville vært en veldig upassende situasjon å publisere noe til My Story. I tillegg til dette er det å være på besøk hos noen som kanskje ikke er like opptatt av eller ikke bruker teknologien på samme måte som en selv, for eksempel besteforeldre. Situasjoner som dåp, veldig spesielle besøk blir også nevnt, men dette kommer an på. Ingen av informantene nevnte slike ting man kanskje vil ansett for å være typisk backstage som for eksempel en tur på do, eller at noen er lei seg og gråter. De upassende situasjonene blir forbeholdt situasjoner hvor det å ta bilde og filme kan påvirke andre folk, og ikke dem selv. Dette kan være fordi Snapchat My Story først og fremst skal handle om personen som eier Snapchatkontoen og kanskje ikke så mye om andre folk. Derfor blir det feil i følge normen å publisere viktige hendelser i andre menneskers sine liv. I tillegg kan det være at kontaktene man har på Snapchat ikke er så interessert i å se andre folk når de forventer å finne ut noe om deg i din My Story.

5.3.1 Viktigere for kvinner at det skal se fint ut?

Når man presenterer seg selv er det ofte viktig å vise seg selv fra sin beste side for å gjøre et godt inntrykk på andre. Man kler seg fint og er høflig for å gjøre et godt inntrykk, mens på sosiale medier vil man kanskje publisere de fineste bildene fra de fineste minnene for å vise hvor bra man har det og hvor bra man ser ut. Men på My Story blir dette litt annerledes.

Psykologistudenten Helene sier:

”Jeg føler snappene generelt, nei, appen er på en måte designet på en måte at du ikke stresser så mye over at ting skal se veldig fint ut og gjennomført ut. Det skal være gøyalt. Mens Instagram er mer sånn stilrent og mer sånn fokus på store bilder og det blir jo liggende, og da er det gjerne mer fokus på at. Da vil du at det skal se fint ut, profilen du har der og de bildene du legger ut. Mens på Snapchat så har ikke det så mye å si, for det ligger der i tjue timer og så er det vekke.”

Det virker som at flere av informantene mener det samme som Helene, og føler at Snapchat er mer bekymringsfritt enn Instagram. Dermed kan de legge ut mer tullede bilder og kose seg mer med det de velger å publisere. Hvis et bilde ikke er helt perfekt har det ingenting å si fordi det uansett kommer til å forsvinne etter noen timer, og ingen kommer til å se det igjen.

Ved at informantene føler at de ikke trenger å presentere en veldig fin versjon av seg selv, kan man anta at måten de bruker My Story på er et steg nærmere noe man kan kalle backstage. Her kan de slappe mer av og vise de sidene ved seg selv de kanskje ikke føler alle trenger å se på andre sosiale medier.

5.3.2 Egne regler for hva de legger ut

Informantene har klare grenser på hva de kan legge ut og hva de ikke kan legge ut.

Historiestudenten Anna sier: ”Jeg har ikke delt negative ting. Jeg føler at det ikke har noe med noen å gjøre, på en måte, og det er, det er også, hvis det er noe negativt, så må jo jeg ta fatt i det selv. Det er ikke andres oppgave å se hva jeg holder på med når noe er ikke bra.” Og noe som går igjen hos flere av informantene er at man ikke skal legge ut ting som ikke er relevant for alle på kontaktlisten og ting som blir for internt til at andre kan forstå det. Journalisten Hanne sa:

” [...] hvis det er veldig internt, for eksempel, noe som folk kanskje synes er gøy, men som bare et fåtall skjønner, litt mer sånn interne ting da. Jeg legger jo for eksempel ikke ut hvis jeg svarer folk som sender meg en snap, så legger jeg jo ikke det ut på story.”

De situasjonene som informantene anser for å være upassende å publisere til My Story fra, er ikke det man med én gang tenker er backstage. Dette er fordi informantene vil ta hensyn til andre folk, og ikke fordi det er noe om seg selv de ikke har lyst til å vise frem. Her følger de rett og slett normene som eksisterer på Snapchat. Informantene er mer opptatt av å vise frem situasjonene de er i enn å vise frem seg selv. Dette er det flere som synes blir for rart, noe som også er grunnen til at de færreste pleier å publisere selfies på sin My Story. Dette er noe de føler hører mer hjemme på Instagram, fordi dette er en plattform hvor det er mer akseptert å publisere fine bilder og bilder av seg selv. Hvis man skal publisere bilder av seg selv på My Story må det være en god grunn til det, for eksempel at de har kledd seg ut. Da vil man vise frem noe spesielt ved seg selv, og derfor er dette mer akseptert å gjøre. Det er også greit å publisere bilder av seg selv hvis det er sammen med noen andre, for da viser man mer av situasjonen enn bare et bilde av seg selv. Snapchat My Story er rett og slett ikke plattformen for selfies, fordi en selfie ikke hjelper til med å fortelle en historie, som er hele poenget med My Story.

Noe annet som er viktig er hvor mye man legger ut på My Story på én gang og de grensene informantene har satt for seg selv. For de fleste er det alltid et punkt hvor de føler at de har lagt ut for mye. Måten de skjønner at de har lagt ut for mye på er for eksempel hvis de selv ikke orker å se gjennom sin egen story, at de har lagt ut for mange bilder med det samme motivet eller at snappene er for langtrukne. Dette er noe som gjelder både for dem selv og for hva andre postet. De kan like lett bli lei av sine egne stories som av andre sine hvis det er for mye innhold eller det er for uinteressant.

Videre snakker flere av informantene om at de gjerne vil vise frem hvordan livene deres er, og da er det ting som restaurantbesøk, reiser og natur som er hovedelementene i det som blir lagt ut på My Story. Informantene har formeninger om hvilke bilder de er mest fornøyd med å ha lagt ut og de bildene de er mindre fornøyd med å ha lagt ut.

Mange av informantene synes det er spennende å se bilder fra andre sine reiser, og ettersom bildene fra reiser blir postet mens reisen pågår blir det nesten litt som å være med på reisen selv. Her kan vi se det Meyrowitz snakker om, at det ikke har noe å si lenger at man ikke befinner seg på stedet hvor noe skjer på grunn av mediet som kan formidle hva som skjer til en person langt vekk. Når man kan se hva vennene driver med til enhver tid om de velger å dele dette, får man vite mer om hverandres liv uten å egentlig måtte snakke sammen. Dette er det også flere av informantene som snakker om. De liker å kunne følge med på livene til folk, og at folk kan følge med på livene deres tilbake også. Det blir en fin måte å ta del i hverandres liv uten å måtte befinne seg fysisk nær hverandre, som er veldig nyttig om man bor i forskjellige byer. Før i tiden sendte man gjerne et brev eller et postkort fra når man var på ferie, men dette dukket kanskje ikke opp før etter man er kommet hjem igjen fra turen. Med Snapchat My Story kan man sende bilder fra ferien sin mens den foregår, som gjør det hele til en helt annen opplevelse. Her kommer normverket som informantene følger tydelig frem. Det er visse ting som er mer akseptert enn andre å publisere til My Story.

Det kommer tydelig frem at My Story spesielt blir brukt når informantene er på reise, og det er også dette de forventer å se fra andre sine stories. Dette er i tillegg også noe av favorittinnholdet deres å se på og som de ikke går så lett lei av. Privatisten Sofie sier: ” hvis jeg er på ferie eller noe sånn, så bruker jeg det hver dag. Men hvis jeg har perioder hvor jeg jobber og går på skole, så er det på en måte ikke så mye interessant å dele med hele, eller alle

vennene som følger meg da. Så da kanskje en til tre ganger i uken, tenker jeg , hvis det er en god uke da...”

Det er flere av informantene som bruker My Story spesielt når de er på reise for å vise hva de holder på med. Dette er en av de situasjonene som er såpass spesielle at de tenker det kan underholde de kontaktene de har. Ved å dele med andre hvor man befinner seg, får disse kontaktene ta del i mer av livet deres. De får på en måte bli med dem på reisen deres, selv om det bare er gjennom telefonen.

5.3.3 Backstage, middlestage og frontstage

Ettersom Snapchat My Story skiller seg såpass fra andre sosiale medier, er det viktig å finne ut hva som skiller innholdet informantene velger å publisere på de forskjellige plattformene. Når informantene skal sammenligne sin bruk av Snapchat My Story med andre sosiale medier er det Instagram og Facebook som blir nevnt hyppigst. Det er visse ting informantene føler at de bare kan publisere på My Story og ingen andre steder fordi dette ikke passer seg. For noen er det litt vanskelig å forklare hva det er som gjør at enkelte bilder passer bedre inn på My Story enn andre steder, men psykologistudenten Helene prøver seg:

”Altså jeg har ikke akkurat lagt det ut på Facebook hvor alle kan se det, eller lagt det på Instagram heller for den saks skyld. Det blir mer en Snapchat-kategori på de bildene, på en måte.”

Dette er noe som går igjen blant informantene, at bilder som skal legges ut på Facebook trenger å være mer interessante enn det som blir lagt ut på Snapchat. Det som blir publisert på Snapchat er mer hverdagslig og ment for et helt annet publikum enn det man har på Facebook. Med Snapchat-kategori blir det ment bilder som kanskje ikke har det beste lyset eller komposisjonen, tullete bilder, bilder uten kontekst, stygge bilder og bilder av litt kjedelige eller hverdagslige ting som kanskje ikke har den største underholdningsverdien. Det er rett og slett bilder som har blitt tatt i øyeblikket som man føler man kan dele med sine nærmeste. Her gjør det ingenting om det ikke er de fineste bildene for de folkene som skal se det kjenner gjerne allerede personen godt nok til at de ikke får feil inntrykk av personen gjennom de ”dårlige” bildene.

Flere av informantene mener noe om dette, og Privatisten Sofie sier ” Ja, det jeg føler jeg ikke kan legge ut på Instagram for eksempel, det havner fort på my story. For der er det er såpass

interessant til å ha på My Story, men såpass uinteressant til å faktisk legge ut et innlegg på Instagram.” Dette kan være bilder av det hun holder på med der og da, og det vil være feil å legge ut et såpass kontekstløst bilde på Facebook. Flere føler også at bildene de tar på Snapchat fort kan bli for rotete eller ikke bra nok til Instagram hvor man har en profil og alle bildene synes hele tiden og henger sammen. Videre har Privatisten Sofie dette å si:

” Jeg føler at på Instagram så må bildet være litt mer perfekt da, det må være litt dybde i bildet kanskje og bra lysforhold og sånn. Og det er jo viktig på Snapchat også, men det er på en måte ikke så viktig da som det er på Instagram, for der får man jo faktisk likes og kommentarer.”

Bildene på My Story blir ofte tatt på farten og lagt ut i øyeblikket uten at man tenker så nøye over redigering eller om det passer sammen med de andre bildene de legger ut. Noen av informantene mener at det er lettere å legge ut bilder på My Story siden det er en mangel på *likes* og kommentarer slik som man kan finne på andre sosiale medier. Dette er noe som gjerne pleier å skape litt press til hvilke type bilder som burde bli publisert. På My Story står informantene mer fri til å legge ut hva de vil, og det er mer *lavterskel* for å publisere noe. Journalisten Hanne har også noen meninger om dette:

” Nei, det blir kanskje litt dumt å si, men det er vel litt annerledes medium og egentlig litt mer på sånn- på Facebook så er det litt mer sånn der dele nyhetsartikler og være seriøs og ha kontakt med folk på en måte. Mens story er litt mer lettbeint. Men om jeg har lagt ut noe der. Nei, det er jo heller det at det er vel lavere terskel for å legge ut noe på Snapchat story, enn for eksempel på Instagram.”

Flere av informantene føler at Snapchat skiller seg såpass fra andre sosiale medier og blir brukt på en helt annen måte til helt andre bilder og helt andre situasjoner. Det kan virke som flere av informantene ikke lenger bruker Facebook på samme måten som før hvor man la ut bilder hele tiden. De har flyttet denne aktiviteten over til Instagram og Snapchat og fordelt ulike type bilder på disse to sosiale mediene. Psykologistudenten Line er en av de som sier: ” Ja. Jeg føler at Snapchat er det med lavest terskel. Og Facebook er det med høyest. Facebook har endret seg veldig, fra de siste årene, sånn. Jeg legger ikke ut ting der egentlig.”

5.3.4 Endret bruksområde på Facebook

Informantene bruker ikke Facebook på samme måten som før, og deres måte å publisere bilder på har endret seg de siste årene. Facebook er blitt for profesjonelt og det er veldig åpent. Dette kan føre til for mange kontakter som ikke trenger å se de bildene informantene er

interessert i å dele fra sine liv. Her ser vi også et slags skille mellom *backstage* og *frontstage* hvor Facebook blir frontstage hvor informantene er opptatt av å opprettholde et ordentlig og profesjonelt bilde av seg selv foran potensielle arbeidsgivere og bekjentskap. Instagram kan se ut til å bli en slags mellomting ettersom informantene publiserer finere bilder på denne plattformen enn de gjør på My Story, og My Story ender opp med å bli det stedet som kan likne mest på *backstage*.

Det kan se ut til at Facebook er blitt for offentlig til å legge ut hver minste detalj fra hverdagen, og dette er noe man heller gjør på Snapchat My Story. Her er det mer akseptert og også kanskje forventet. Man kan snakke om at mediene har vært med på en slags intimisering av offentligheten. Dette har vi merket mer og mer til gjennom de siste årene ettersom mediene har forandret seg. Et godt eksempel fra tidligere tid er radioen, hvor en vert snakket til mange folk på en mer personlig måte som om de skulle være vertens ekte venner. Likevel var både radioverten og publikum klar over at han snakket til flere, og de ikke var de eneste lytterne. På samme måte har det skjedd en slags dypere intimisering med inntoget av sosiale medier. Dette er noe man kan se blant informantene som forteller at de ikke anser Snapchat My Story for å være offentlig, selv om det er det. Informantene snakker også om visse ting de føler de ikke kan dele på andre sosiale medier, men som det går helt fint å dele på Snapchat My Story. Dette er fordi det ikke er så mange som skal se det, og de føler seg mer komfortabel med å dele der. Samtidig kan man snakke om at Snapchat My Story blir en type minioffentlighet, fordi de fleste av informantene ikke har så mange kontakter på listen som de for eksempel har på Facebook, eller det antallet følgere de kan ha på Instagram dersom de har en åpen konto. Rekkevidden bildene deres kan nå ut til blir dramatisk redusert på My Story som følge av hvor få som har tilgang på bildene deres. Man snakker dermed ut til ganske få folk når man ser det på denne måten. På Facebook er det vanlig å ha alt fra tohundre til syvhundre venner, og på Instagram kommer det an på hvilke typer bildet man legger ut, men man kan ha opp til flere tusen følgere der. På Snapchat er det mer vanlig å ha rundt tjue til hundre kontakter. Selv om hundre kan høres ut som mye, er det nokså lite sammenlignet med andre sosiale medier.

På Facebook mener informantene at man skal poste ting som er av større betydning i livet. Dette kan være en ny jobb, et bryllup eller en fødsel. De store, positive tingene som skjer er verdt å dele med både familie, venner og bekjente og fordi det ikke egentlig er spesielt intim eller sensitiv informasjon å dele om seg selv. Her er det også mer akseptert å skryte av slike ting, og varigheten av det man har valgt å publisere er mye lenger enn på Snapchat My Story.

Her poster man også såpass sjeldent, at når man først skal publisere noe, så bør det være noe mer enn en helt hverdagslig ting ettersom mange folk skal se det. Grunnen til at man poster slike store hendelser på Facebook og ikke på Snapchat er også fordi det når ut til langt flere, til og med folk man ikke har så god kontakt med. Da blir muligheten til å få flere likes og kommentarer større. Og det er noe man gjerne vil ha på større livshendelser, og derfor passer det så bra å legge slikt ut på Facebook. Man kan til en viss grad også legge slike store hendelser ut på Instagram, men man vil nok ikke få like stor respons som man ville fått på Facebook.

5.3.5 Grensen mellom privat og offentlig

I dagens samfunn er grensen mellom det som er privatliv og det som er offentlighet blitt mindre tydelig. Dette er fordi mediene er mer med inn i livene til folk enn de var før. Folk har muligheten til å mediere sine egne liv på en helt annen måte enn vi har vært vant til. Før var skillet mye mer tydelig fordi det stort sett var mediene som snakket til folk og ikke omvendt. Nå som vi har sosiale medier har man fått muligheten til å dele hva man vil fra sine egne liv, og mye av det man finner i sosiale medier er brukergenerert. Når man tar en mobilapplikasjon som Snapchat vil man kunne se at det er mye lettere å tøyne grensene for hva man velger å publisere fra sitt eget liv slik at andre kan se det. Snapchat blir med brukerne inn i nesten hvert øyeblikk av livene deres, og de har valget om å dele det de opplever når som helst. Det er ingen tidsbegrensninger på når man kan dele, og det er heller ikke begrensninger på hvor mye man kan dele utenom de grensene brukerne setter for seg selv.

På Instagram er det mer rom for å poste ting fra hverdagen, men samtidig finnes det en del krav til hvordan bildene skal se ut og om det passer inn med resten av bildene som allerede er blitt postet på en brukers konto. Her er det gjerne mindre viktige ting enn det som blir lagt ut på Facebook, men fortsatt gjerne ting som ikke skjer hver dag. Dette kan for eksempel være en fest eller en reise. Bildene er gjerne oppstilte og ofte har det gått mye tid til redigeringsprosessen for å få det så fint som mulig.

Med tanke på hvordan Meyrowitz ser backstage og frontstage, kan man se litt nærmere på Instagram og Facebook er hvor denne typen oppførsel utspiller seg. Dette kan komme av at begge disse sosiale mediene gjør det mulig at veldig mange kan se det man publiserer med mindre man setter begrensninger på hvem som kan se det. Dette gjelder spesielt på Instagram hvor man kan bli fulgt av hvem som helst så lenge man har en åpen profil. Man ender dermed

opp med et bredt spekter av publikum, og det er vanskelig å vite hva hver og én liker. Derfor blir det gjerne publisert veldig generelle og fine bilder på disse sosiale mediene. Dette minner mye om slik TV fungerer, hvor innholdet har blitt laget for et generelt publikum og må være noe som folk jevnt over liker.

5.3.6 Frontstage?

Et god eksempel på inntrykkstyring på Snapchat My Story er jentenes forhold til gutter. Dette kan være gutter de har et godt øye til, eller for eksempel en ekskjæreste. Her handler det om å gjøre et visst inntrykk på gutten det gjelder for å nå et mål. Det kan være å få gutten til å ta kontakt med seg for å se om det kan bli noe mer, eller å få en ekskjæreste til å se hvor fantastisk man er og enten vise frem hvor bra man har det uten dem eller hva de har gått glipp av ved å slå opp med dem. Geologistudenten Thea har opplevd dette med sin egen ekskjæreste og forteller:

”Min eks var jo sånn, hvert fall når vi først slo opp, så var det litt sånn, nå må jeg vise at jeg har det bra uten ham. Det tror jeg alle jenter tenker en gang i situasjoner i livet sitt. Så da var det sånn, da var jeg bare og festet sånt, alle gjør jo nesten det når de er singel.”

Et par av de andre informantene har også selv opplevd at at de gjerne vil vise seg fra sin beste side etter at de har slått opp med kjæresten. Det er viktig å vise at de klarer seg uten ham, og at han får med seg hva det er han egentlig går glipp av. Dette er også noe flere av informantene har sett venninnene sine gjøre når de nylig er blitt singel. Da havner plutselig mye mer av livene deres på My Story enn det har pleid å gjøre. De er sikker på at dette er fordi de plutselig har et behov for å vise hvor bra de har det og gi et inntrykk av de klarer seg bra og kanskje til og med har det bedre enn før.

Denne typen bilder som blir lagt ut på My Story er nok utenom det normale som pleier å bli publisert der, og er gjerne tiltenkt én spesiell person med ett mål. Her fokuserer informanten veldig på inntrykksstyringen og det blir dermed også åpenbart bevisst hva de driver med når de publiserer disse bildene. Denne bruken av My Story viser at enkelte deler absolutt ikke kan kategoriseres som backstage fordi det ligger mye tanke bak det som blir publisert og hvem som skal se dette.

5.3.7 Ikke for mye tid

Informantene er også opptatt av at det de publiserer på sin My Story ikke skal ta for lang tid å se på. Dette er fordi det kan bli kjedelig for kontaktene deres å se på, og de tenker selv at de ikke hadde orket å se på noe som varte for lenge. Den store synderen av innhold på My Story er bilder og videoer fra konserter. Flere informanter nevner dette, og hvis de selv publiserer fra en konsert, passer de nøye på at det kun er det beste fra konserten og kan gjerne gå tilbake og slette ting hvis det blir for langt. De vil ikke bli sett på som *den* personen som ikke vet hva man ikke skal legge ut på My Story.

”Jeg synes selv hvis jeg ser hele konserten på Snap, så da er det litt mye. Det er kult å se kanskje to, tre videoer eller bilder, det synes jeg kan være fint. Men hvis man på en måte ser faktisk sånn fem ti minutter av konserten, så blir det litt mye liksom.”

Ingen av informantene er interessert i å bruke spesielt mye tid på å se på andre sin My Story, og det er viktig at en My Story kommer til poenget raskt, hvis ikke blir den sveipet vekk. De eneste gangene noen orker å se en lang My Story er hvis de kjeder seg veldig og ikke har noe annet å gjøre enn å se alt. Dette er noe som er viktig for informantene.

Et annet viktig poeng er at tidsmomentet fører til at informantene føler de kan publisere visse ting som de ikke kan publisere på andre plattformer. Viten om at det de har lagt ut kommer til å forsvinne og at få folk kommer til å huske det, gjør at man ikke trenger å tenke seg så nøye om før man trykker publiser. Informantene synes det er viktig å vise frem når forskjellige ting skjer i livene deres, og det kan være når som helst på døgnet. Det kan være fra at de har trent tidlig på morgenen, at de går en tur på ettermiddagen eller at de er ute og drikker med venner midt på natten. My Story er med hele veien, og det er ingen begrensninger for når på døgnet man bør publisere ting, i motsetning til andre sosiale medier hvor det kanskje ikke er så vanlig å publisere ting midt på natten fordi få folk kan se det. På Snapchat er det mer vanlig å ta en titt innom til alle døgnets tider, og dette kommer også frem i intervjuene med informantene.

5.3.8 Hvordan bestemmer de seg for hva de skal legge ut på My Story

Med tanke på alle de uformelle reglene og normene som finnes for Snapchat My Story, er det interessant å få et innblikk i hvordan informantene bestemmer seg for hva de vil legge ut på sin My Story. Mange av informantene har ikke egentlig tenkt over hvordan denne avgjørelsen blir tatt, fordi måten mediet fungerer på gjør at det ikke blir så mye tid til å faktisk tenke over

det man gjør. Dette er også slik appen er blitt designet. Avgjørelsene må bli tatt nokså raskt. Likevel er det noen tanker rundt hvordan innholdet til My Story blir til. Journalisten Hanne har dette å si:

” Det er veldig vilkårlig. Det er hvis jeg er fornøyd med et bilde. Jeg legger veldig sjeldent ut sånn bilder av meg selv da. Men det er litt mer sånn, jeg vet ikke om jeg skrev det i loggen at liksom, hvis jeg ser et kult naturbilde, så tar jeg bilde av det. Jeg tror egentlig ikke det er noe jeg bestemmer meg for sånn i samme grad som for eksempel Instagram da. Der planlegger jeg jo og legger filter på og hei og hå. Men Snapchat er mer sånn, jeg tror kanskje Snapchat kan hete Instachat, for det er mer Insta enn Insta.”

Flere av informantene forteller også at det ikke er så mye tanke bak det de velger å publisere til sin My Story fordi måten man bruker My Story på er på farten og i øyeblikket.

Informantene har mange måter å komme frem til en beslutning om å publisere et bilde på My Story. Noen føler at det må være en bra situasjon som kan bli et kult eller morsomt bilde, mens Psykologistudenten Line sier:

” Noen ganger legger jeg ut ting fordi at andre gjør det. Da kommer jeg på at åja, det er jo lurt å ta bilde av denne situasjonen, eller ja, det som skjer nå er gøy. Eh, noen ganger også så filmer jeg ting bare fordi at jeg vil lagre det. Og da filmer jeg det heller på Snapchat enn på kamera. Det tenker jeg ikke på hvorfor egentlig, da tenker jeg kanskje bare at jeg hvis jeg uansett, det er verdt å filme, så kan jeg like så godt legge det ut kanskje.”

Det er flere av informantene som bruker appen på denne måten, slik at det bare er en del av hverdagen å publisere ting og ikke egentlig noe som må gjennom en lang tankeprosess før det blir noe av. Noen av informantene blir inspirert av folk de er med som kanskje poster et bilde rett før dem, mens andre kommer på at situasjonen de befinner seg i kanskje vil være fin å huske i senere tid, og dermed tar de et bilde og legger det ut. Andre er mer selektive med hva de velger å legge ut, selv om de ikke er like selektive som de kanskje ville vært på andre sosiale medier. Informantene legger også gjerne heller ut bilder av vennene sine enn bilder av kun seg selv. Historiestudenten Anna svarer med ” For å vise at jeg har venner, vel! Helt ærlig, det er jo derfor folk legger ut bilder av vennene sine. Også bare fordi de gjør kjempe mye morsomt.” Og psykologiprofesjonsstudenten Mette sier:

”Fordi det er de jeg er med, se på de fine vennene mine. Men det blir jo litt å se at jeg har et liv, se at jeg har venner i det hele tatt liksom. Det blir jo litt det. Kanskje hvis jeg også henger med noen her da,

ingen av de hjemme vet hvem er på en måte, aldri møtt, kanskje bare hørt navn når jeg har nevnt det, så er det også litt gøy at de kan se at de er mennesker i livet mitt. Det er jo sånn de ser ut faktisk, og det synes jeg også er litt spennende å se at andre folk legger ut, hvem er det du henger med?”

Det at det er akseptert å vise frem vennene sine viser også at dette kan være en viktig del av selvpresentasjonen. Her viser man frem at man er en snill og omgjengelig person som har venner og gjør gøy og interessante ting sammen med dem. Man får vist frem at man har ting å gjøre på og ikke er en kjedelig person som ingen vil være med.

5.3.9 Bilder de ikke er fornøyd med å ha lagt ut

For å se hva informantene poster på sin My Story som kanskje kan peke oss i retning av backstage, er det viktig å finne ut av hvilke type bilder informantene er minst fornøyd med å ha publisert. Medievitensskapstudenten Marie svarer ” Sikkert ett eller annet jeg har lagt ut på fylla, garantert. Jeg har på en måte lagt ut kanskje sånn allsangvideoer [...]” og psykologiprofesjonsstudenten Mette svarer ”Men det må kanskje bli sånn bilde av meg og en venninne ute på fest, så ser det ikke sånn like fint ut dagen etterpå. Det er noe sånt noe. Og det skjer så sjeldent.”

Likevel er det ikke så mye informantene er misfornøyd med å ha lagt ut fordi det ikke blir tenkt like mye gjennom hvilken kvalitet bildene skal ha på Snapchat som på for eksempel Instagram og Facebook. Siden det ikke er like strenge krav på My Story, blir det også mindre sjans for at bildene er noe å være misfornøyd med. Her kan man se at informantene gjerne føler de blir mer dømt for kvaliteten på bildene sine på andre sosiale medier. Dette er fordi at det kan oppfattes som at de ikke bryr seg eller ikke er en like bra person fordi estetikken på profilen ikke stemmer. På Snapchat My Story der i mot er det få som føler seg dømt for det de velger å publisere. Samtidig nevner flere av informantene at når de ser på andre sin My Story, så legger de ikke egentlig så veldig merke til hva som er blitt lagt ut med mindre det er noen nære venner eller familie som har publisert som informantene har interesse av å se. Ellers er det bare noe de ser gjennom og vennene sin My Story er ikke noe de går og husker på i senere tid heller. Dette er noe som heller kjennetegner både Facebook og Instagram hvor bildene blir liggende over lang tid og folk kan gå tilbake og se på bildene når som helst.

5.3.10 Bilder de er fornøyd med

Etter å ha funnet ut hvilke bilder informantene er minst fornøyd med å ha lagt ut, blir det snakket om de bildene de er mest fornøyd med å ha lagt ut. Her er det flere forskjellige typer svar. Journalisten Hanne svarer:

”Jeg tror kanskje det må være de bildene hvor jeg på en måte, hvis jeg ser noe som er kjempemorsomt eller hvis jeg klarer å lage en snap som er døds morsom. Altså- det er ikke- jeg bør ikke nødvendigvis få respons på det, men jeg vet at folk synes det er morsomt, hvis du skjønner. Det er jeg ganske fornøyd med. Ehm, jeg tror kanskje det er de jeg er mest fornøyd med. De som jeg- altså, når jeg bidrar til at andre kan ha det morsomt. Ikke bare at jeg er ute og går tur på Fløyen på en måte.”

Det å legge ut morsomme bilder på My Story er noe flere av informantene gjør. De føler at dette er det vennene deres har lyst til å se, og blir dermed veldig fornøyd om de klarte å få til dette. Psykologiprofesjonsstudenten Mette på den andre siden er mest fornøyd med turbildene sine:

”Det må vel bli noen sånne fine solnedganger og sånn på toppen av Stoltzen eller ett eller annet sånt noe. Eller sånne litt fine bilder. Det liker jeg. Men det er mer fordi jeg har klart å ta et fint bilde og vise at det var veldig fint der jeg var på en måte. Så det blir noe sånt noe.”

Her kan man se at folk har forskjellige bilder de er fornøyd med fordi de fokuserer på forskjellige ting i livene sine å vise frem til kontaktene sine.

5.3.11 Konsekvenser

Som en følge av tidsbegrensningen kan det bli lettere å legge ut ting uten å tenke så mye over det før man gjør det. Vil det være noen negative konsekvenser som følge av det man velger å publisere på sin My Story, eller vil det være bra konsekvenser? De fleste av informantene mener at de ikke tenker så mye på konsekvensene av det de publiserer fordi de ikke egentlig har noe å frykte ettersom alle de som skal se, er folk de kjenner fra før av. Journalisten Hanne sier:

”Nei for det meste er ganske uskyldig. Jeg tror nok jeg tenker mer på det jeg sender på story enn det jeg sender på privat snap. Det gjør man jo, uansett, egentlig. Men de kjenner meg såpass godt, de jeg har der at jeg tror ikke det kommer så mye konsekvenser ut av det jeg legger ut.”

Det blir lettere å bare trykke *send* til My Story når man vet at de som skal se bildene kanskje ikke dømmer en på samme måte som på andre sosiale medier. Hvis de som skal se bildene og videoene man legger ut allerede har sett disse sidene av deg allerede, vil det ikke være noe nytt, og dermed ikke noe å bekymre seg for heller. Dette er det flere av informantene som mener, men Psykologistudenten Line er en av de som kan angre på det hun har lagt ut fordi hun innser konsekvensene av det litt for sent:

” Eh, noen ganger har jeg lagt ut ting sånn i fylla liksom. Men heldigvis skjer ikke det så ofte da, fordi jeg ikke bruker Snapchat så ofte, så det har gått bra. Da sikrer man seg mot det, men, ja, det har jo skjedd og da har jeg vært neste morgen sånn, og bare herregud, det må vekk. Og da kan jeg ha sjekket hvem som har sett det. Men det skjer jo ikke så ofte da. Men bortsett fra det, så er det det. Jeg tenker at det er dumt hvis noen ser det. Men det er jo heller ikke så ofte.”

Grensene for å legge ut noe på fylla er mye lavere på Snapchat My Story enn for eksempel Instagram eller Facebook. Informantene tenker seg ikke så lenge om før de velger å publisere noe på My Story når de er ute og drikker. Selv om det ikke er noe som skjer så ofte med Psykologistudenten Line, er dette noe som de andre informantene også kan kjenne seg igjen i. På fylla er det så lett å hente frem mobilen og filme når folk gjør dumme ting og bare trykke send til My Story. Dermed blir det ikke tenkt på hvilke konsekvenser dette kan ha før de eventuelt sjekket sin egen My Story dagen etter.

Konsekvenser er altså noe som informantene ikke har tenkt så mye over, fordi det som regel ikke er noe å bekymre seg for hvis de vet hvem som skal se bildene og videoene på forhånd. Dette er kanskje noe de tenker mer over når det gjelder andre sosiale medier fordi dette er steder hvor folk kan gå inn i lang tid etter et bilde er blitt publisert og se på det. Her er det viktig at man er helt fornøyd med det man har lagt ut og at man for det meste viser seg fra en god side.

Måten informantene bruker My Story på kan minne om backstage fordi innholdet de velger å poste på sine stories er mer hverdagslig, ikke så polert, og ikke noe som alle får se fordi de har så god kontroll på hvem som får lov å se det de velger å legge ut. I tillegg har man det elementet at bildene snart skal forsvinne, som igjen får det til å bli enda mindre viktig hvor bra eller dårlige bildene som blir lagt ut er. De skal forsvinne uansett, i motsetning til de andre sosiale mediene som informantene bruker. På My Story er informantene mer opptatt av å vise hva de gjør og hvor de er der og da, noe som fører til at kvaliteten på bildene er varierende.

Fordi bildene ikke skal ligge ute for alltid, er det ikke viktig at de passer sammen og skaper et tema slik som gjerne er vanlig å gjøre på Instagram hvor bildene blir liggende helt til noen velger å slette dem, samt at hvem som helst har tilgang på profilene der med mindre de har lukkede profiler. Altså blir My Story her brukt som en slags *backstage*, selv om det kanskje ikke helt kan kalles det ettersom noen av informantene fortsatt har klare mål med det som blir lagt ut, selv om det ikke er i samme grad som på andre sosiale medier. Få av informantene velger å poste noe om at de ikke har det bra, selv om de gjerne kan poste ting til tross for at de ikke har det bra. Da er det gjerne bilder for å opprettholde bildet om at alt er som det skal, både for å "lure" kontaktene sine og seg selv.

Det er vanskelig å si om dette er bevisst eller ubevisst selvpresentasjon fordi mye av det som blir lagt ut, blir det ikke tenkt så mye over før det blir lagt ut. Likevel har de fleste informantene en formening om hva som passer seg og hva som ikke passer seg å legge ut på My Story, noe som vil si at det ligger nok en tanke bak hva som skal ut.

5.4 Skryt på de forskjellige plattformene

Skryt er noe man ser over alt på sosiale medier. Folk skryter av hvor de er, hva de har, hva de gjør og hvem de kjenner gjennom sosiale medier. Selv om Snapchat er nokså annerledes fra de andre sosiale mediene, forekommer det fortsatt skryt på denne plattformen også. Her er det viktig å se hva informantene definerer som skryt og om de selv gjør dette på My Story.

En måte å presentere seg på er ved hjelp av skryt. Da får man vist frem kun de beste sidene ved seg selv, og man får vist noe man er god på eller noe man har som man kanskje er stolt av. Dette kan være for å vise andre hvor heldig eller flink man er og hvor bra man har det. Dette er noe som forekommer mye på sosiale medier gjennom bildene som blir lagt ut, så det er interessant å se hvordan dette blir gjort på My Story.

Her har informantene en del å si. Det kan virke som at informantene mener at det er mer greit å skryte på My Story enn det er på andre sosiale medier. Psykologistudenten Helene sier "Det er litt enklere egentlig å skryte og litt mer akseptert på Snapchat." Hun er en av dem som mener at det er lettere å skryte på Snapchat fordi terskelen for å publisere noe til My Story er så lav i forhold til de andre sosiale mediene hun er på. Videre sier hun "Det er litt mer sånn arena for å være litt mer ærlig. På en måte dele mer av det en gjør og holder på med på en måte. Mens på Instagram legger du gjerne ut mer, en helt annen side av deg selv igjen som er

finere og, vet ikke helt hva jeg skal kalle det, men billedlig.” Det er flere av informantene som mener at det er lettere å skryte på Snapchat, og en av dem er geologistudenten Thea som sier ”Men jeg skryter definitivt mest på Snapchat, skryter av at jeg har god mat, fjelltur, og sprek, og ja, alt sånt. Så mest på Snapchat.” Det er flere som føler at de lettere kan skryte på Snapchat, og derfor blir det gjerne der man gjør det.

Når informantene blir spurt om hvordan de oppfatter andre sitt skryt på My Story er det litt vanskeligere å sette ord på det. Historiestudenten Anna sier:

”Det spørs jo veldig hvis folk skryter over at noe de har jobbet veldig hardt for lenge og de legger ut om det så er jeg jo veldig glad på deres vegne, så det går jo fint. Men så er det veldig vanskelig å si hva som er skadelig og hva som ikke er skadelig, for folk er jo forskjellige. Så jeg vet ikke. Jeg synes det er bra at man er stolt over seg selv og sånn, men jeg vet ikke helt.”

Dette er noe som går igjen blant flere av informantene. De mener at det skal være lov å skryte på Snapchat, og spesielt hvis det er noe man har oppnådd som kanskje er litt utenom det vanlige. Samtidig er det en grense for hvor mye de føler det er greit at andre skryter på My Story. Psykologistudenten Karoline har meninger om både den beste typen skryt hun ser på My Story og den verste typen skryt:

” Beste type skryt er nok ferier. Og, ja egentlig matsnaps, det blir jeg glad av å se. De gleder meg fordi jeg fort kan legge det ut selv. Jeg er glad i å spise god mat og, hvis folk prøver nye steder, så kan jeg svare: oi, hvor var det? Er det et bra sted? Sånn at man kommer liksom med tips og triks, hvordan er ferie der, vet du hva jeg skal spørre om det neste gang. Det er den typen skryt jeg liker aller best. Dårligst, filmer fra bråkete konserter og litt sånn, sånn skrytesnaps hvis det er ti dager på rad at du har lagt ut en snap om at du har trent eller noe sånt. Det kan bli litt kjedelig.”

Her er det mange punkter, og flere av disse er det andre informanter som også tar opp. De fleste er glad i å se på skryt som de føler tilfører noe til hverdagen deres. Hvis noen er på reise, synes de det er spennende å få ta del i dette. Det samme gjelder andre kule opplevelser, men med én gang det blir for mye bilder fra en hendelse, slutter det å være interessant å se på. Da går det over til å være upassende og for skrytete selv for en plattform hvor de fleste av informantene ser på skryting som mer greit enn andre steder. Likevel er det viktig for informantene å vise frem flere sider av livene sine, og da spesielt når det er noe uten om det vanlige som skjer. Det er viktig at andre folk får se dette for å også vise nyanser i det de holder på med. De er ikke bare på skolen eller hjemme, noe som også blir vist på My Story,

men de kan også dra på spennende eventyr. Muligheten til å dele dette med vennene sine blir ikke sett på som skryt av de som publiserer dette, men ved nærmere ettertanke er det flere som mener at dette kan kategoriseres som skryt likevel. Derfor er det noen typer skryt som er mer greit enn andre, og dette er det også flere av informantene som mener. Den typen skryt de ikke likte er skryt som drar ting for langt, slik som alt for mange bilder og videoer fra én konsert. Informantene føler at det er greit å se noen få bilder eller videoer fra slike hendelser, men noe mer enn det blir for mye skryt, og da slutter det å være bra underholdning for den som ser på. Hvis man ikke selv kan være på konserten man ser på gjennom My Story blir det nesten som at personen som har publisert det gnir det opp i ansiktet på kontaktene sine at de ikke kan være tilstede på konserten. Hvis det skal være noe skryt på My Story må det være av nytte for informanten, enten det skal være underholdende eller et bra tips til dem eller faktisk informere dem om hva kontakten deres holdt på med uten at det skal være for langvarig.

Samtidig blir det også en helt annen type skryt på My Story enn det er på Instagram. Dette er fordi det skrytet man publiserer på My Story er ting som blir lagt ut i det øyeblikket det skjer, og det kan virke mer som at personen som legger det ut gjør det for å dele det med vennene sine. På Instagram der i mot, kan man legge ut bilder fra noe man har gjort for flere uker siden, og dette kan virke som mer skrytete fordi man bevisst har gått inn for å legge ut et bilde av noe som har skjedd for lenge siden for å vise at man gjør noe som andre kan bli misunnelige på.

Det at informantene ikke er komfortable med for mye skryt kan være med på å vise at Snapchat gjerne blir brukt til mer *backstage*-liknende innhold. Derfor blir ikke det så godt tatt i mot når noen prøver å vise for mye av det gode i livene deres. Alle er klar over at det som blir vist frem ikke egentlig kan være så bra som det blir fremstilt, og de føler at det ikke passer inn på Snapchat hvor man gjerne kan være litt mer ærlig og vise de mindre fine sidene ved livet enn på andre plattformer. Det blir nevnt av flere at de synes det blir for uekte om de vet at en person de har på Snapchat ikke har det så bra, men velger å poste bilder og videoer som viste det motsatte.

Når man ser at informantene har noen typer skryt de synes er greit og andre typer skryt de ikke liker like mye, kan man lure på om de har noe å bevise med det de selv velger å publisere på sin egen My Story. Informantene blir spurt om de legger ut bilder eller videoer på My Story for å bevise noe. Selv om flere av dem først tenker at de ikke gjør dette, kommer det

frem at flere av dem faktisk gjør det. Dette kan være et bilde av vennene deres på restaurant eller på en fest. Dette blir forklart med at de gjerne vil vise at de har venner og at de har et liv. Slike bilder er det flere av informantene som velger å legge ut. Og dette er også den typen bilder hvor det er greit å legge ut en selfie fordi vennene også er med på bildet. Ingen av informantene legger selv ut bilder av at de er flinke til å trene eller sitter lenge på skolen for å bevise at de er gode på noe, men flere av dem kan fortelle om folk de har i kontaktlisten som gjør dette. De fleste av informantene har ikke noe i mot at andre publiserer slike bilder selv om de ikke vil gjøre det selv.

5.5 Negative følelser og opplevelser

En viktig del av det man anser for å være backstage er at det er blant annet gjerne her de negative tingene i livet foregår. Dette er ofte ting man helst ikke vil dele med så mange, og er også noe man prøver å skjule. Det er interessant å se hva informantene mener passer seg på My Story og hvorfor det er slik. De negative tingene her kan være alt fra hva informantene velger å ikke publisere til hva de ikke liker å se at andre publiserer, og om informantene bruker My Story selv om de ikke har det bra.

5.5.1 Hva de ikke publiserer

For å finne ut av hvordan My Story blir brukt er det også viktig å finne ut av hvilke bilder informantene lar være å publisere. Historiestudenten Anna har dette å si: ”Jeg passer på å legge ut ikke-fulle videoer og bilder av meg, men jeg passer på å legge ut fulle-videoer av vennene mine.” Dette er noe som dukker opp hos flere av informantene, at de helst ikke vil dele ting som kan skape en dårlig følelse for de som ser på. En annen ting som ikke blir delt er for interne bilder som bare et fåtall vil forstå.

Det er flere som også mener at for interne ting hører hjemme på vanlig Snapchat, mens ting med litt større underholdningsverdi har sin plass på My Story. I tillegg er folk forsiktig med å legge ut ting som kan krenke eller såre andre, og de prøver å ikke holde noen utenfor med de de publiserer. Dette kan være at for eksempel en venn som ikke er invitert med på noe ikke skal se at de har det gøy uten dem. De fleste av informantene prøver å bruke sunn fornuft med tanke på innhold som kanskje ikke passer seg på My Story. Likevel hender det at de legger ut ting som de føler ikke passer seg på My Story, og dette har privatisten Sofie noe å si om:

” Det er jo for eksempel hvis jeg er full så gjør jeg mange dumme ting. Noen ganger har jeg klart å stoppe meg selv i å ikke trykke på den del på my story, mens andre ganger så har jeg så klart å poste litt ting som kanskje ikke alle burde ha sett da. Så må jeg alltid gå innom dagen etterpå når jeg våkner, det første jeg gjør er å sjekke my story.”

Sofie er ikke den eneste som legger ut ting når hun er full for så å angre på det som har blitt publisert senere. Det kan virke som at det er ganske vanlig å ta bilder eller filme når man er med venner på fest, for å dokumentere det som skjer. Noen av informantene gjør dette for å kunne ta vare på bildene til senere anledninger som et godt minne, mens andre tar bilder fordi andre gjør det, og de tenker ”hvorfør ikke?”. På fylla kan de finne på mange rare ting som ender opp med å bli publisert på My Story, og flere kan fortelle at det første de gjør dagen etter det har vært ute er å sjekke sin egen My Story og gjerne slette ting de synes er flau og som viser sider ved dem de helst ikke vil vise frem. Dette er noe som forekommer hos flere av informantene, at bilder de føler ikke burde ligge ut på My Story likevel klarte å komme seg dit.

5.5.2 Hva vennene deres publiserer av negative ting

Flere av informantene nevner ting de føler ikke passer inn på My Story som de selv har publisert og senere slettet av denne grunnen. I tillegg snakker de om venner som har gjort det samme og dette har skapt en reaksjon hos informantene. Det er viktig å høre hva informantene mener om hva vennene deres publiserer på My Story fordi det gjerne er slik andre folk tenker om deres egen My Story også. Hvis informantene har egne regler for seg selv og hva de kan publisere, gjelder disse reglene også for hva deres venner på Snapchat kan publisere?

På samme måte som at informantene ikke vil vise for mye av andre folk sine liv på sine egne stories, føler de et ubehag ved å se for mye av andre av sine liv hvis de dukker opp i en annen My Story enn sin egen. Dette kan for eksempel være hvis en av informantene har trykket på en story til en venninne og venninnen har lagt ut bilder og videoer av en annen person som gjør noe som ikke burde blitt publisert. Det er ikke dette informantene forventer å finne på venninnens story, og hele opplevelsen blir ubehagelig. Det kan virke som at det informantene forventer seg når de trykker på en venn sin My Story er å finne ut noe om vennen deres, og ikke noe som kan være en helt annen person sin backstage.

Et par av informantene forteller at hvis de føler en venninne går for langt i det hun har valgt å publisere til sin My Story, kan de ta kontakt med henne for å forsikre seg om at det ikke er et uhell. Som vi kan se er det viktig for informantene å passe på hva venninnene deres legger ut slik at det ikke blir for drøyt. Hvis man publiserer noe på My Story som kanskje kan krysse en grense, er det en sjanse for at vennene snakker om dette. Dette har privatisten Sofie selv vært med på da en av hennes venninner hadde lagt ut flere bilder av seg selv i undertøy. Hun kunne ikke forstå hvorfor venninnen ville gjøre noe sånt, og tok opp temaet med andre venninner av seg. Ingen turte å si noe til venninnen som hadde lagt ut undertøysbildene.

Dette er også et godt eksempel på hvordan kvinner snakker med hverandre om andre kvinner som en måte å kontrollere hvilken oppførsel som blir ansett for å være akseptabel (Coates, 1999, s.74) Hvis noens venninne har publisert noe som kan virke ødeleggende eller ikke passer med deres vanlige frontstage vil venninnene hennes ta det opp seg i mellom. Her finner de altså ut at denne typen bilder ikke er greit, og vil dermed ikke finne på å legge ut slike bilder selv fordi det er en slags enighet om at slikt gjør man ikke. I andre tilfeller vil kvinnene si i fra til hverandre om at bildet eller videoen som har blitt publisert ikke hører hjemme på My Story eller til og med spørre om bildet har blitt lagt ut ved en feiltakelse. Vanligvis skal det mye til for at noen reagerer på andre sine bilder på My Story, ettersom grensen for hva som anses for å være for drøyt kan tøyes mye lenger enn på andre sosiale medier. Samtidig kan snakkingen om andre sine bilder og videoer føre til at man selv får lyst til å publisere den samme typen bilder. Det kommer altså veldig an på hvilke grenser noen krysser og hvilke venninner man har på Snapchat som reagerer på det de ser.

5.5.3 Mindre positivt på My Story

Det er stort sett gode følelser rundt My Story, men det er noen ting som informantene synes er mindre positivt med funksjonen. Flere føler at det er en mulighet for å kunne føle seg utenfor om man ser hva vennene holder på med og en selv ikke er invitert. ” For noen vil det jo være at man kan få med seg ting man ikke er invitert på. Man kan føle seg utenfor. Det er negativt ved det. Man kan føle seg alene [...]” Flere av informantene mener også at det er en mulighet for å føle seg utenfor når man kan se vennene gjøre ting uten dem, enten de selv har sagt at de ikke kan være med eller at de faktisk har blitt holdt utenfor. Begge deler gjør vondt.

Psykologistudenten Helene snakker også om dette: ”Det blir jo veldig sånn hvis du plutselig ser at alle vennene dine er ute, eller holder på med ett eller annet og så er du alene for deg selv, så kan du gjerne føle at nå går jeg glipp av alt som skjer, eller at en føler seg utelatt på en

måte.” Videre er det også andre faktorer som informantene føler kan gjøre My Story mindre positivt. Historiestudenten Anna snakker om at My Story kan være med på å skape press blant folk:

” Det kan skape press, det vet jeg at det er veldig mange venner av meg som føler at man kan jo dele ting som du kanskje ikke har selv liksom og skape press på den måten eller veldig mange driver jo og poster bilder av seg selv. Da tenker jeg sånn kroppsvist og ting de har, materielle ting og sånn, og det kan jo selvfølgelig, på en måte ubevisst og bevisst skape press hos andre på en måte. At de blir påvirket selv om man vil eller ikke.”

Hvis man har en kontakt som konstant poster at de er på trening eller at de hele tiden gjør skole, kan man føle at man selv ikke gjør det bra nok. Dette kan skape en negativ følelse hver gang man skal gå inn på My Story for å sjekke hva som skjer med vennene sine. Det samme gjelder for kroppspress. Dette er det et par av informantene som mener at bilder av kropp er noe man ser nok av på for eksempel Instagram, og at Snapchat er mer et sted hvor man kan slappe av og ikke skal bekymre seg for slike ting. Informantene legger ikke selv ut slike bilder og videoer, fordi de selv ikke synes spesielt mye om å se slikt selv. De er klar over den negative følelsen som kan følge av dette og vil ikke skape denne stemningen for andre eller fremstå som den typen person.

Noen av de andre negative tingene som blir tatt opp av informantene er delekulturen og at alle poster hele tiden uten å tenke seg om og at dette kan få konsekvenser senere. På andre sosiale medier har man vanligvis lenger betenkningstid før man legger noe ut, mens på My Story er det så lett å legge ut noe absolutt hele tiden. I tillegg blir det snakket om hvor lett det er å poste bilder som det kanskje er meningen å sende til én person. Uansett hvor rask man er med å fjerne det man har publisert, er det alltid en sjanse for at noen har sett det eller til og med får tid til å ta en skjermdump. Da blir plutselig varigheten til bildet mye lenger enn det som er tiltenkt.

Ettersom det ikke er noen spesifikke tider på døgnet man må bruke Snapchat My Story på, kan det postes nye ting til forskjellige storyer hele tiden. Dersom man bruker appen mye, vil man hele tiden kunne få nye oppdateringer fra venner og bekjentes liv. Det kan bli mye å se hver dag, og noen av informantene mener at dette kan være med på å skape press rundt ting som trening, skolearbeid og kropp.

5.5.4 Når de ikke har det bra

Det er også viktig å finne ut av om informantene bruker My Story når de ikke har det så bra, og hvordan de bruker funksjonen. Medievitenskapsstudenten Marie sier ” Men jeg tror ikke jeg legger ut noe annerledes, jeg tror på en måte jeg fortsatt poster de samme tingene, men jeg poster det kanskje selv om det ikke er realiteten.” Psykologistudenten Karoline bruker fortsatt My Story selv om hun ikke har det så bra, men sier ” Nei. Eller, kan godt hende at jeg ikke har det bra, men jeg vil ikke formidlet det gjennom My Story.” Også historiestudenten Anna fortsetter å bruke sosiale medier selv om hun har en dårlig periode, og sier ” Jeg er kanskje ikke veldig entusiastisk som jeg vanligvis er, men, ja, jeg holder meg kanskje litt mer unna sosiale medier, men ikke så mye at jeg er mindre på det.” Den ene informanten som skiller seg fra de andre sine meninger er Privatisten Sofie som sier ” Nei. Jeg har hatt perioder hvor jeg liksom ikke har vært direkte lei meg, men kanskje litt sånn deppa og sånn. Og da som regel bare sletter jeg alt av Instagram, Facebook og Snapchat og sånn helst da. Da orker jeg ikke å se hvor bra andre folk har det.” Så man kan se at det de fleste pleier å fortsette å bruke Snapchat og My Story selv om de ikke har det så bra, mens én ikke orker tanken på sosiale medier i slike stunder.

Informantene bruker fortsatt My Story selv om de ikke har det bra. Noen gjør dette for å opprettholde inntrykket om alt er som det skal, mens andre fortsetter å poste ting, men mindre enn de vanligvis ville gjort. Anders Johansen (2002) snakket om at det var viktig å leve seg inn i rollen sin for å virke overbevisende (Johansen, 2002, s.41). Her kan man se at noen av kvinnene er opptatt av å opprettholde inntrykket av alt er bra med dem, selv om det kanskje ikke er det. Det kan også virke som at Snapchat og My Story er en såpass innebygget del av hverdagen til folk at den blir med selv i vanskeligere tider.

Dette kan også være med på vise My Story som en slags backstage fordi folk ikke tenker at de skal la være å bruke funksjonen bare fordi de ikke har det bra. Med tanke på at Instagram gjerne viser frem de beste og fineste øyeblikkene fra livene til informantene, kan man se på My Story at det blir postet både når informantene ikke har det bra eller rett og slett bare kjeder seg. På My Story er det greit å vise frem de mindre spennende sidene av livet som man gjerne ikke vil vise frem på andre sosiale medier. I tillegg har man kun de nærmeste på Snapchat, og dette er folk som kanskje allerede har sett deg ha en dårlig dag. Dermed vil det ikke bli noe annerledes å innrømme dette på My Story. På et sosialt medium som Instagram hvor det kan virke som at alt må være perfekt kan det kanskje være mer vanskelig å opprettholde fasaden

om man har en tøff periode, og dermed blir det lettere å holde seg unna Instagram i en slik situasjon.

Her kan vi også se det Coates snakket om når det kom til kvinner og backstage hvor man fortsatt var nødt til å opprettholde en viss form for frontstage selv om man befant seg i backstage sammen med andre kvinner (Coates, 1999, s.75). Kvinnenes backstage blir i dårlige perioder en slags frontstage fordi de skal fortsette å opprettholde inntrykket om at de har det som de pleier å ha det. Dermed blir det publisert bilder som det ellers ville blitt, slik at ingen skal merke at noe er annerledes. Dette er til tross for at kvinnene kjenner kontaktene sine og kontaktene kjenner dem. I noen tilfeller fortsetter kvinnene å bruke My Story som en slags backstage selv om de ikke har det bra, fordi de som skal se innholdet allerede kjenner dem godt nok til å vite omtrent hva deres backstage består av. Dermed vil det ikke dukke opp noe som er sjokkerende eller bryter med det bildet man har av personen som publiserer bilder eller videoer mens de har en dårlig periode.

5.5.5 De legger ikke ut selfies

Til tross for at det blir lagt ut mange bilder på My Story, er det én type bilde som ikke blir lagt ut så ofte, og dette er selfies. Informantene mener at My Story ikke er plattformen for å legge ut slike bilder fordi det ikke passer seg eller er flaut. Psykologistudenten Line sier:

” Det synes jeg er flaut. Eller det skjønner jeg ikke hvorfor jeg skal gjøre liksom. Fordi det sier jo ingenting om situasjonen. Og det er, det er situasjonen jeg har lyst til å vise frem. Ikke hvordan jeg selv ser ut liksom. Så vel, ja, jeg synes ikke det er relevant.”

Selfies er noe som heller tilhører andre plattformer slik som Facebook eller Instagram hvor det kanskje er litt viktigere å vise hvem man er. Psykologistudenten Karoline tar heller ikke selfies til sin My Story, og når hun blir spurt om hvorfor svarer hun: ” Egentlig bare fordi jeg synes bildene med omgivelser og som forteller noe om situasjonen er litt hyggeligere enn, selfie som ikke sier så mye fordi man ikke får med mye omgivelser. Det er ikke noe jeg tar så ofte egentlig.” Historiestudenten Anna sier dette:

” Jeg vet ikke, jeg har liksom det kommer igjen litt mer an på meg, altså jeg har aldri vært veldig sånn opptatt av å vise hvem jeg er, liksom. Det er egentlig den eneste grunnen, at jeg ikke er så veldig. Jeg, altså, jeg finner ikke noen interesse i å se på andre folk gjøre ting med seg selv eller liksom, jeg vet ikke

jeg, poste selfie eller noe sånt. Ofte så synes jeg det ikke, jeg skjønner ikke hvorfor liksom. Det er sånn, det helt greit hvis man føler seg fin, men der igjen har du jo Instagram for det.”

Dette er noe som går igjen hos flere av informantene, at de ikke nødvendigvis ønsker å vise seg selv, men heller hva de holder på med. De mener at det å bare vise et bilde av seg selv ikke bidrar med noe, og det er kjedelig for andre å se på. Folkene man har som kontakt på Snapchat vet hvem du er fra før av, så det blir unødvendig med et bilde for å vise hvem man er. Ved å heller vise frem situasjonene informantene er i, kan de vise hva slags person de er gjennom dette.

Dette er interessant, fordi vanligvis på sosiale medier vil man presentere seg selv gjennom bilder av seg selv. På Instagram er dette spesielt tilfellet, selv om det selvsagt finnes mange andre typer bilder der og. Det blir dermed ganske annerledes å skulle presentere seg selv på Snapchat uten å egentlig selv være med på bildet. Man må dermed presentere seg selv gjennom det man liker og det man gjør, og det er dette kontaktene på My Story bruker til å skape seg et inntrykk av den personen sin story de ser på. Det at informantene ikke publiserer selfies på My Story sier en del om hvordan kommunikasjonsnormene her fungerer.

Det er også flere som mener at det er helt greit å legge ut selfies så lenge det er sammen med én eller flere venner for å vise hva man holder på med, og ikke bare et bilde av seg selv uten grunn. Informantene liker altså ikke å dele selfies på My Story fordi det ikke føles som det riktige stedet å dele dette på. De er redd for at vennene skal synes det er teit, og i tillegg så forteller det veldig lite til de som ser på bildene og videoene om hvor de faktisk befinner seg og hva de holder på med. På My Story skal man heller dele situasjonen man er i og følelsen av dette. Kontekstdeling er altså veldig viktig her. Her kan vi også se at de informantene gjør er en fortsettelse av det Steeves (2015) skrev om at jenter bruker bilder til å vise sider av seg selv og hva de liker å gjøre (Steeves, 2015, s.154-155). Informantene viste frem situasjoner de er i sammen med venninner, og gjerne litt mer spesielle hendelser som også gjerne er gode minner.

5.6 Ærlig og ekte

Den siste delen handler om hvor ærlig informantene er på My Story. Som en viktig del av rollespillet og hvordan man presenterer seg selv har det å være ærlig og ekte, eller i det minste at man fremstår slik mye å si.

Når vi kommer inn på temaet om å være ærlig og ekte på My Story er det mange forskjellige meninger. Informantene har forskjellige sosiale medier de føler de er mer ærlig på enn andre. Flere mener at de viser en ekte versjon av seg selv på alle sosiale medier de er på, men at det nok er flere elementer av ærlighet på My Story enn andre steder. Journalisten Hanne mener at hun er mer ærlig på Snapchat: ” Ja. Det vil jeg absolutt si. På Facebook så er det jo veldig den der glansede. Det eneste som skal publiseres er hvis man får kids eller man forlover seg. Mens på Snapchat så er det hverdagen på en måte.”

Psykologistudenten Karoline på den andre siden er litt mer usikker på om hun faktisk er mer ærlig på Snapchat, men kommer frem til dette:

” Jeg tror nok jeg er like ærlig, men siden My Story reflekterer hverdagen bedre, så kommer nok flere fasetter av livet frem der, enn de glattpolerte bildene som legges ut på andre medier hvor det enten er på Facebook, feiringer, og familieting og på Instagram så kan du legge på alle mulige filtre, så det er jo en mer ekte fremstilling på My Story da.”

Her kan vi se at Karoline forbinder det å vise frem mer hverdagslige ting på sosiale medier kanskje kan ses på som å være mer ærlig. Dette kan tenkes fordi at på Facebook og Instagram er det mer vanlig å publisere spesielle hendelser i livet og kanskje ikke noe så vanlig som at man spiser middag. På My Story er det mer rom for å ta bilde av for eksempel føttene sine fordi man kjeder seg, eller bare et kjapt bilde av maten man skal spise. I tillegg tilbyr Snapchat mindre filtre enn Instagram hvor man kan forandre bildet så mye at det ikke ser ut som virkeligheten lenger. På Snapchat får man tre til fire filtre. Med så få valg er dette noe som gjerne kan føre til at flere av bildene som blir lagt ut ikke har filter på seg i det hele tatt. På Instagram er det også mer forventet og akseptert at bildene har filtre på seg og er blitt redigert, mens på Snapchat er dette noe man gjerne reagerer på. Ting skal bli tatt bilde av i øyeblikket og filtre eller redigering vil vise at personen som har publisert bildet har tatt seg tid til å tenke over det de legger ut. Det vil også kunne vise at personen som har gjort dette kanskje ikke helt har forstått hvordan Snapchat My Story egentlig skal brukes.

Medievitenskapsstudenten Marie diskuterer om hun er den samme personen på alle sosiale medier og svarer:

” Ja. Jeg tror aldri man er hundre prosent seg selv, men jeg føler ikke at jeg er noe mindre meg selv på de ulike plattformene. Kanskje, men kanskje fordi at jeg legger ut mer på Snap, er jeg kanskje mer meg selv der, men det er bare fordi jeg synes det er en lettere plattform å bruke enn Instagram, og jeg

føler at det skal være bedre kvalitet, mer interessant å legge ut på Insta, at det er høyere krav og høyere forventninger til kvalitet og relevans på en måte på Insta enn Snapchat.”

Her kan vi se at Marie mener at det er lettere å være mer seg selv jo mindre bekymret man er for reglene for hva man kan publisere er. På Snapchat er det mye lettere for henne å vise flere sider av livet hennes som kanskje ikke passer seg å vise på andre sosiale medier. Dette er fordi hun ikke trenger å bekymre seg for at alle bildene skal være av beste kvalitet og heller ikke trenger å være det mest interessante med tanke på innhold.

5.6.1 Personlige bilder og videoer

Det å være ekte og ærlig er et av de temaene hvor informantene mener ganske forskjellige ting med tanke på hvor mye de deler av seg selv, hvor ekte dette er og hvor ærlige de faktisk er. Historiestudenten Anna mener hun er ekte seg på My Story: ” Det er jo den ekte meg på en måte, men man legger jo ut den beste siden av seg selv og. Det er jo liksom ikke sånn ja, det er ekte, men det er kanskje litt mer enn det, kanskje litt mer finpusset og, at det skal se litt bedre ut enn det det egentlig er kanskje.” Også her kommer psykologistudenten Karoline til konklusjonen at det hun publiserer på My Story er mer personlig enn det hun postet andre steder: ” Man får jo et mer innblikk i hverdagen min ettersom jeg er mer aktiv på Snapchat enn jeg er på Instagram. Og det er mer irrelevante ting som kommer mer frem, så ja, jeg er vel mer personlig på my story, ja.” Det kan virke som at det er få ting som blir feil å poste på My Story. Hvis det er en del av hverdagen, kan det publiseres til My Story og ingen vil synes dette er rart. Om en informant kjeder seg, kan de bare ta et tilfeldig bilde og legge det ut fordi dette er en del av dagen deres og en del av livet deres som de har lyst til å vise frem. Både psykologistudenten Karoline og historiestudenten Anna mener at det er lettere å vise de mindre finpussete sidene av livet på Snapchat My Story.

Når det går andre veien, mener noen av informantene at andre sine stories gjerne viser et ekte og ærlig bilde av dem. Dette er fordi de kjenner vennene sine og vet hvordan de er på ekte, og dermed kan de se om deres My Story reflekterer dem på riktig måte.

Medievitenskapsstudenten Marie blir spurt om hun synes hennes venner er ekte på sine My Stories, og hennes tanker rundt dette er: ” Ja. I stor grad, ja. Det må jo være en del av folk sine tanker og liv som ikke kommer ut der, men generelt sett så tenker jeg ja. Men igjen, jeg er jo klar over at man er selektiv på det man legger ut. Man legger ut heller de gode sidene enn de

dårlige. Men på det generelle nivå føler jeg at det er korrekt.” Dette stemmer ganske godt overens med måten informantene tenker om seg selv og det de legger ut også, så dette kan ha vært en type tankegang som blir brukt både på en selv og på ens venner.

Når informantene snakker om ærlighet og det å være ekte på My Story, kommer det frem at flere mener at de viser frem sitt ekte jeg. Dette gjelder for det meste kun på Story, og et par av informantene legger også til at de gjerne kan pynte litt på virkeligheten i noen av bildene, men at de fortsatt føler at det er den ekte versjonen av dem selv de viser frem til venner og bekjente.

Flere av kvinnene snakker om at de føler de kan være mer ærlig og kanskje en mer ekte versjon av seg selv på Snapchat My Story rett og slett fordi det er såpass lavterskel plattform å publisere ting på. I tillegg forsvinner tingene man velger å legge ut etter en stund, og ingen stiller spørsmål ved dette som noen kanskje vil gjort dersom et bilde som pleide å ligge på Instagramkontoen deres plutselig forsvant. Denne friheten får folk til å få et mer avslappet forhold til hva de velger å dele, og hvilke øyeblikk som plutselig blir passende å legge ut i offentligheten. En annen faktor er at de fleste av informantene ikke redigerer bildene før de legger dem ut, fordi det egentlig ikke er tid til dette om de skal rekke å legge ut bildet eller videoen i øyeblikket det skjer. Det er ikke så viktig at bildene skal se perfekte ut heller, for det er mer viktig å vise frem situasjonen man er i enn hvor estetisk tilfredsstillende det er å se på.

Som Goffman snakker om, er det ikke bra hvis man ikke spiller den samme rollen konsistent for det samme publikummet, og man kan bli oppfattet som ikke ekte. Dette kan være grunnen til at informantene velger å opprettholde en viss ”stil” på for eksempel Instagram, mens de på Snapchat My Story føler at det er mer greit å vise litt flere sider av seg selv fordi det skal forsvinne. Om man legger ut noe som kanskje kan komme i konflikt med den rollen man vanligvis spiller, vil ikke alle kunne se dette. Det er kun de man har som kontakter som får se det. I tillegg kan man blokkere for eksempel foreldre eller yngre søsken fra å se ting som skiller seg fra den rollen man vanligvis spiller for dem inne på selve My Story.

Flere av informantene mener at de viser den ekte versjonen av seg selv på flere plattformer, men kanskje en mer ærlig versjon av seg selv på My Story. Man kan her se at informantene har prøvd å opprettholde ganske like roller fordelt utover de sosiale mediene, noe som gjør at de kan unngå kontekstkollaps. Ved å spille stort sett den samme rollen på flere plattformer, er

det ingen grunn til å bekymre seg for at noen skal avsløre dem i noe, fordi det ikke er noe avvik som kan avsløre dem. Det at informantene har valgt å dele mer av seg selv på My Story fremfor på andre plattformer henger nok derfor sammen med at publikummet er mindre og de har mer kontroll over hvem som ser hva enn de har på andre steder.

Etter Leary og Kowalskis definisjon av inntrykksstyring (Leary & Kowalski, 1990, s.35), kan man se at informantene stort sett gjør én av de to måtene å bedrive inntrykksstyring på. De informantene som er opptatt av å bevise noe gjennom bildene og videoene de publiserer til sin My Story kan være blant dem som driver med inntrykkskonstruksjon. Dette kan vi se med Journalisten Hanne som gjerne kan publisere bilder av at hun ligger på sofaen og spiser sjokolade, men føler senere at hun burde ta bilde av for eksempel en tur på fjellet for å vise at hun ikke er den late personen hun kanskje ga inntrykk av å være.

Det er også flere av informantene som man kan plassere i kategorien inntrykksmotivasjon, som vil si at de prøvde å forstå hva det er de gjør for å gjøre inntrykk på andre. Dette gjelder spesielt når informantene går gjennom sin egen My Story for å sjekke hvordan den ser ut for andre folk. Det at så mange av informantene mener at de faktisk viser frem den ekte versjonen av seg selv på My Story sier litt. Plattformen er blitt tilrettelagt slik at det er lettere for folk å vise sider av seg selv som de kanskje anser for å være upassende på andre plattformer.

5.6.2 Ikke like viktig med respons

Flere av informantene forteller at det ikke er så viktig for dem å få respons på det de publiserer på My Story. Dette er noe som er mer viktig på de andre sosiale mediene de befinner seg på. Både på Instagram og Facebook kan alle se hvor mange folk som har likt posten og hvor mange kommentarer noe har fått. Dette er også noe man kan gå tilbake og sjekke opp i så lenge bildet fortsatt ligger ute. På Snapchat er det kun personen som publiserer på sin My Story som kan se hvem som har sett storyen. Dette fører til at det ikke blir noe press på å ha så og så mange likes på en viss post, og det blir dermed lettere å publisere ting uten å skal bekymre seg for at man ikke får nok likes.

Likevel er det viktig for informantene *hvem* som gir dem respons, enn hvor mange som gir dem respons på My Story. Og det er også viktig å få respons på de riktige postene. Dette kan være poster informantene har jobbet litt mer med enn ellers, eller poster som skal være med

på å fremme hvilken type person de er. Dette kan være poster hvor de har funnet noe morsomt eller er morsomme selv.

Her kan vi se at det er viktig for informantene å vite hva andre folk synes om det de publiserer. For å kan se om de har presentert seg på riktig måte som stemmer overens med måten de ser seg selv på, trenger de respons fra venner og kjente for å kunne bekrefte dette.

Man kan også se på det som at informantene klarer å være mer ekte på My Story nettopp fordi det ikke er noe press på å få likes og kommentarer. På steder som Instagram hvor likes og kommentarer er en viktig del av opplevelsen, kan noen av informantene godt ta flere bilder av samme tingen og deretter sitte en god stund for å finne ut av hvilke filtre som passer best. Deretter er det viktig at bildet passer sammen med de andre bildene som allerede er publisert. Det blir mye å tenke på, og så skal man sjekke at likesene kommer på plass. Det som blir publisert på Instagram og Facebook krever så mye tanke og tid før det endelig kommer ut, mens det som blir publisert på My Story som regel ikke krever så mye tanke bak før det blir lagt ut.

5.6.3 Mindre redigering

Informantene snakker en del om hvordan de bestemmer seg for at bildene skal publiseres, og da kommer vi inn på prosessen rett før bildet blir lagt ut. Forekommer det redigering? Blir bildene tatt flere ganger for å få det perfekte bildet? De fleste av de unge kvinnene forteller at redigering er ikke noe de velger å ta seg mye tid til på Snapchat fordi det er ikke meningen.

På andre sosiale medier innrømmer informantene at de gjerne kan bruke lang tid på å bestemme seg for om et bilde eller en video er verdt å legge ut. Det går mye arbeid inn i dette. Først kan det bli tatt bilde av den samme tingen eller situasjonen flere ganger for å få riktig vinkel og lyssetting. Deretter kommer hele redigeringsprosessen hvor det blir bestemt filter og likende. Dersom bildet skal ut på Instagram hvor alle bildene blir liggende ved siden av hverandre, er det kanskje viktig å skape en sammenhengende følelse. Dette kan føre til testing av om bildet passer sammen med de andre bildene, og det er viktig å holde temaet sitt. På Snapchat er dette litt annerledes. De fleste av informantene forteller at de pleier å publisere bildet nesten med én gang de har tatt det, fordi det de vil vise frem skjer der og da, og det er ikke noe de kan ta bilde av én gang til for å få det perfekte bildet. I tillegg går det fint at bilder på Snapchat ikke har den beste kvaliteten eller lyssettingen fordi bildet uansett skal forsvinne

etter en viss tid. Her er det mer om å gjøre å få vist frem situasjonen man er i med én gang det skjer. Flere forteller at hvis det er noe de vil få ut fort, men ikke er sikker på om det er bra nok, kan de gjerne ta flere bilder slik som på andre sosiale medier. Men forskjellen her er at alle bildene blir lagt ut før de blir sett gjennom, i motsetning til for eksempel Instagram hvor man sjekker bildene før man legger ett av bildene ut. På Snapchat går informantene gjennom sin egen story etterpå for å slette de bildene som ikke er fine nok.

5.6.4 Mer morsom på My Story

Noe av det som kommer tydelig frem er at det er mer forventet at man skal være morsom på Snapchat My Story enn man er på andre sosiale medier. Her er det mer rom for å kunne tulle og ta useriøse bilder som andre kan bli underholdt av. Dette er også et av målene til Snapchat, at folk skal ta livet litt mer useriøst med denne appen. Det virker det som at informantene gjør. Det er lettere for dem å legge ut bilder som ikke er spesielt fine, men kanskje er litt morsomme både for sin egen del og for vennene på kontaktlisten sin del. En av tingene informantene håper at andre synes om deres My Story er at den er morsom. Det kan virke som at det å være morsom er en egenskap som blir høyt verdsatt av jentene, ettersom dette er et element som dukker opp mye. Hvis man publiserer ting som kanskje ikke kan oppfattes som morsomt, kan man bli sett på som en kjedelig person.

På de andre sosiale mediene som informantene bruker er de ikke like opptatt av at det skal være morsomt for de som ser på. Her handler det mer om å bruke de rette filtrene og passe på at bildene passer sammen hvis det for eksempel er på Instagram. En av grunnene til dette kan være at på Instagram ligger alle bildene sammen og kan ses på i en helhet. Bildene viser til sammen hvem personen er. På Snapchat hvor bildene forsvinner må man konstant minne andre på hvem man er og hva man gjør, og det er derfor viktig at alt som blir lagt ut kan stå alene og være morsomt.

Mye av grunnen til at informantene synes det er så viktig å være morsom på My Story kan være at de selv har slike preferanser når det kommer til hvilke storyer de selv velger å se på. Hvis det blir for kjedelig er det ikke nok til å holde på oppmerksomheten deres, og dette kan føre til at flere sørger for at deres egen My Story blir verdt å se på for andre.

5.6.5 My Story som mindre offentlig

Det er noe interessant som dukker opp under intervjuene, og det er at en del av informantene mener at Snapchat My Story ikke er like offentlig som andre sosiale medier, til tross for at det egentlig er offentlig. Det er flere grunner til dette. Psykologiprofesjonsstudenten Mette sier ”Jeg hvert fall har bare at vennene mine kan se det. Så det er på en måte ikke like offentlig. På Instagram, der har jeg åpen profil også da, så da kan på en måte alle finne den og like den og sånn. [...]”. Til og med en informant som har lukket profil på Instagram mener at Snapchat My Story er mindre offentlig ”Fordi det føler jeg kommer veldig an på de jeg har der. For jeg føler at jeg kan i høyere grad styre det, enn det jeg kan styre på Instagram. Selv om jeg har privat profil på Instagram, så er det jo, jeg vet ikke, tjue ganger det antallet jeg har på Snapchat.” Journalisten Hanne snakker her om hvor mange kontakter eller følgere hun har på de forskjellige sosiale mediene og hvorfor dette gjør en forskjell på hvor offentlig hun oppfatter noe som.

Jo flere følgere eller kontakter man har på et sosialt medium, jo mer offentlig blir det oppfattet som. Og dersom man har kontakter som man ikke anser for å være nære venner eller familie, blir det enda mer offentlig. Det at man kan velge ut kun de nærmeste som kontakter på Snapchat, gjør at flere av informantene ikke anser denne plattformen for å være offentlig. Dette gjør at terskelen for å legge ut risikable bilder blir lavere, og flere benytter seg av denne muligheten. Det er først i ettertid når de får sett nærmere på hva de faktisk har publisert at det går opp for dem at bildet eller videoen faktisk er blitt lagt ut i offentligheten og at det egentlig ikke har noe der å gjøre.

Et av kriteriene for at noe skal være *backstage* er at det skal være noe fra privatlivet som en kanskje ikke ville vist til alle andre ute i offentligheten. Informantene mener ikke at Snapchat My Story er fullstendig privat, for de er klar over at andre folk kan se hva de legger ut. Men likevel føler de at funksjonen er mindre offentlig enn andre sosiale medier de bruker, slik som Instagram og Facebook hvor andre folk enn kun venner og familie kan se hva de driver med. Her føler de at det er større nødvendighet for å filtrere hva de legger ut fordi her er det større sjanse for å bli dømt for det man velger å publisere.

Dette kan være forklaringen på hvorfor informantene gjerne deler mer hverdagslige ting og bilder de mener er for kun de nærmeste på sine My Stories, mens andre type bilder som for eksempel selfies og større anledninger passer bedre på plattformer de anser som ”mer

offentlig”. Dette blir godt forklart av barnehagelærerstudenten Sara som sier dette ”[...] Men på Snap kjenner jeg alle. Så det blir jo litt mer personlig. Akkurat som når jeg legger noe ut på Instagram, så viser jeg verden hva jeg gjør, men når jeg legger det på Snapchat, så viser jeg på en måte vennene mine hva jeg gjør.” Dette kan også være med på å forklare hvorfor det er mer greit å poste ting fra for eksempel fylla eller litt mer risikable bilder på My Story, enn det har vært å poste det på Facebook eller Instagram hvor alle som vil kan se det over lenger tid.

Her kan man se et mulig eksempel på en slags utvisking av skillet mellom offentlig og privat. Ting som før kanskje har blitt regnet for å være mer på den private siden har nå blitt mer greit å vise frem i offentligheten. Dette ser vi med informantene som deler alt mulig på My Story og ikke er redd for at folk skal se det. Ettersom kontaktene informantene har på Snapchat er nøye utvalgt, kan dette på en måte bli som i det virkelige liv hvor man velger ut hvem man vil åpne seg til og vise andre sider av seg selv til. Dette blir en slags versjon av dette på Snapchat hvor man føler seg så komfortabel med de man har på vennelisten at det er greit å dele ting man ellers ikke vil tenkt er greit å dele i offentligheten.

5.7 Selvopptatthet

Enda en viktig del av backstage er selvopptatthet. Man er alltid til en viss grad opptatt av seg selv og hvordan man fremstår, og derfor er dette også et viktig tema å gå inn på når man skal finne ut av hva backstage på sosiale medier egentlig kan være. Informantene snakker ikke direkte om å være selvopptatt, men det kom frem gjennom det de snakker om at dette er noe som forekommer.

5.7.1 Hvor viktig det er at andre ser deres Story

Hovedfunksjonen til My Story er at alle på kontaktlisten kan se hva man legger ut, og dermed blir det naturlig å spørre om det er viktig for informantene at folk sjekket deres Story. Her kommer det litt blandede svar. Geologistudenten Thea sier ” Det er jo egentlig ikke viktig. Jeg bryr meg ikke sånn ”Å nei nå har ikke den og den sett storyen min.” Det betyr ikke noe spesielt egentlig, så vil ikke sagt det er veldig viktig.” Dette er rett og slett bare en funksjon hun bruker uten å tenker spesielt over hvem som ser det hun legger ut. På den andre siden sier psykologiprofesjonsstudenten Mette og historiestudenten Anna:

” Det er nok litt viktig, ja. Det er viktig at de fleste av mine nærmeste har sett den i hvert fall føler jeg. Fordi hvis jeg først har lagt den ut, så er det litt sånn, hvis ikke så kan jeg bare sendt den til de på en

måte. Så hvis de ikke ser den der, så mister de på en måte det bildet. Så det er litt sånn rart egentlig, fordi jeg er ikke helt fan av den kulturen med at man liksom skal få likes og bli sett og alle de greiene der. Men det er jo fortsatt viktig når du ført legger ut noe på en måte.”

” Jeg deler den på en måte litt for meg selv og mine nærmeste venner på en måte. Jeg synes også det er veldig tidig å se tilbake på, for jeg pleier som oftest og lagre de og, sånn at jeg har de på mobilen min. Eh, men det er jo en grunn til at jeg poster de. Så egentlig til en grad, så vil jeg jo at de skal på en måte se det. Så, egentlig, ja.”

Det samme stemmer for noen av de andre informantene som mener at det ikke er så viktig at Storyen deres blir sett, men at de rette personene så Storyen. Likevel ser det ut til å være viktigst at de nærmeste vennene har sett storyen, for det er mest de som er i tankene til informantene når de publiserer noe til sin My Story. Journalisten Hanne sier: ” Jeg synes ikke det er viktig at den blir sett av alle, men jeg synes jo det er greit at de som på en måte er nærmest får det med seg.”

Noen av informantene innrømmer at det er viktig for dem at folk ser deres My Story. De har jo noe de vil vise frem, og det er visse folk de håper vil se nettopp deres story. Dette tyder på at informantene kanskje prøver å vise frem sider av seg selv til de rette folkene, og spiller en rolle for dem. Dette snakker også Hogan (2010) om, at uten publikum er det ikke noe poeng i å utføre opptreden (Hogan, 2010, s.378). Det samme gjelder for bildene og videoene som blir lagt ut på My Story. Selv om man ikke får samme type tilbakemelding på det man publiserer som man ville fått på andre sosiale medier, er det fortsatt viktig at det blir sett. Dette er fordi informantene deler noe fra deres hverdagsliv, som kanskje er mer personlig enn de ville delt på andre plattformer. Hvis ingen har sett dette, kan det virke som at ingen er interessert i personen. Her går det ikke på likes og tall som på andre sosiale medier, men heller på hvem som har sett det man har publisert.

5.7.2 Sjekker egen My Story

Noe de fleste av informantene innrømmer å gjøre er å sjekke sine egne stories, og gjerne flere ganger i løpet av dagen. Det er flere forskjellige grunner til at dette blir gjort.

Psykologistudenten Helene sier ” Ja, jeg gjør av og til det, sånn en stund etter jeg har lagt den ut. Så ser jeg om det egentlig er greit å legge ut.”. Det er viktig å passe på at det man har lagt ut er passende, ettersom det som blir publisert gjerne blir lagt ut på farten og uten å bli sett gjennom spesielt nøye. Historiestudenten Anna mener også at det er viktig å sjekke sin egen

story etter man har noe publisert noe til den: ” Jeg sjekker den faktisk flere ganger etter jeg har postet det. Og hvis jeg ikke liker det jeg har postet, så sletter jeg det med én gang.” Dette er det flere av informantene som mener, og det er helt greit å slette ting som har ligget ute kort eller lenge, for ingen kan egentlig vite hvor lenge noen andre sin story egentlig har ligget ute. Det er også andre grunner til å sjekke sin egen story, som for eksempel å se sin egen story fra andre sine ståsted. Dette er det flere av informantene som gjør, og historiestudenten Anna har også noe å si om dette:

”[...] jeg føler at når jeg poster, så poster jeg det fra et annet perspektiv og på en måte. Jeg poster aldri noe sånn selvsentrert eller, noe sånt på en måte. Så jeg føler at alt jeg poster blir akseptert på en måte, føler jeg. Føler ikke at det kan være støtende på en måte, på noen som helst måte.”

Det kan se ut til at det er viktig å oppleve sine egne stories fra andre folk sine ståsted, og dette kan bli gjort ved å se på sin egen My Story gjentatte ganger til man er sikker på at det man har lagt ut passer seg for andre.

Det at informantene går tilbake og ser gjennom sine egne stories, gjerne flere ganger, kan brukes til å vise to ting med tanke på *backstage*. For det første betyr dette at informantene ikke bruker like mye tid på å tenke gjennom hva de vil publisere som de vil gjort på sosiale medier hvor det de legger ut vil bli liggende lenger. De bruker appen slik den er blitt designet til å bli brukt, på farten og i øyeblikket, og dermed vil de gå tilbake for å sjekke at det øyeblikket de har valgt å dele faktisk er greit å dele. Dette kan kreve litt betenkningstid ettersom flere av informantene går gjennom historiene sine flere ganger før de kanskje sletter noe eller alt av bildene og videoene. Det andre poenget er at ved nærmere ettertanke går informantene faktisk tilbake og velger å slette det de anser for å være upassende til sin My Story. Dette ødelegger for *backstage* på en måte, fordi informantene plutselig blir klar over at de har lagt ut noe som kanskje viser for mye av en side ved dem som de ikke vil vise frem. Likevel kan man i dette tilfellet se på My Story som litt *backstage* nettopp fordi før informantene blir oppmerksom på det de har publisert, har de likevel lagt ut noe på en offentlig plattform som kan bli oppfattet som for privat for nettopp dette.

Informantene sjekker sin egen My Story, og dette kan være en del av inntrykksmotivasjonen som Leary og Kowalski (1990) snakker om. Her går individene inn og ser på sine egne bilder og videoer for å forsøke å finne ut av hvordan andre vil oppfatte det og hva andre kommer til

å tenke om dem. Hvis bildet passer til deres eget inntrykk av hva som er greit å poste blir det værende, men om det bryter med noen av deres egne regler blir det slettet. Dette kan være fordi det ikke passer med den personen de vil vise seg som.

Som Leary og Allen snakker om, er selvpresentasjon en strategi man bruker for å få den responsen man har lyst på fra andre folk (Leary & Allen, 2011b, s.1203).

Her har informantene satt seg i sine Snapchat-kontakter sine sko for å se hvordan de selv fremstår for andre gjennom sine egne bilder og videoer på My Story.

5.8 Oppsummering

Ti kvinner i alderen 20-24 ble bedt om å bruke Snapchat My Story i en uke. Her lagret de alt de publiserte, og skrev til slutt en liten dagbok hvor de forklarte valgene de hadde tatt i løpet av uken. Dette ble grunnlaget for de kvalitative intervjuene som analysen i denne oppgaven er bygget på.

De fleste av informantene bruker Snapchat hver eneste dag, og funksjonen My Story noen ganger i uken. Denne blir mer brukt dersom det er noe spesielt eller utenom det vanlige som skal skje. Dette kan være en fest eller en reise, for dette er noe som informantene føler er verdt å se. My Story blir brukt til å dele mer hverdagslige deler fra livene til folk enn andre sosiale medier, og mange av kvinnene føler at det er mer lavterskel for å publisere ting her, mye fordi det man legger ut forsvinner etter en viss tid. Det at bildene på My Story er mindre formelle, pyntet og planlagte enn på for eksempel Instagram eller Facebook gjør at My Story blir knyttet til Goffmans begrep backstage (Goffman, [1959] 1974, s.27), mens de andre sosiale mediene blir brukt som mer frontstage. Informantene mener at Snapchat er for venner og nær familie og holder gjerne fremmede unna fordi innholdet de publiserer er for personlig eller hverdagslig til at andre kan ha interesse av å se det.

På Snapchat følger kvinnene et sett med kommunikasjonsnormer som har dukket opp i løpet av Snapchat sin tid. Her er flere av informantene opptatt av at det som skal publiseres på My Story ikke skal være for internt, og det skal være noe som kan interessere de fleste av kontaktene deres. Her blir begrepene backstage, middlestage og frontstage (Meyrowitz, 1985, s. 50-52) brukt for å forklare hvilke typer oppførsel som hører til hvilket sosiale medium. Den typiske frontstageoppførselen hører i følge kvinnene hjemme på Facebook, Instagram blir middlestage og Snapchat ender opp med å bli det stedet hvor den mest backstage-lignende oppførselen hører til.

Skryt er en stor del av backstage, og spesielt på Snapchat. Her er informantene opptatt av å få frem at det finnes visse typer skryt som er mer akseptert enn andre. Det skal ikke forekomme for mye skryt på Snapchat, fordi det kan virke uekte for dem som ser på. Skryt er gjerne mer forbeholdt for eksempel Instagram. Her får man sett at informantene er opptatt av å være en så ekte versjon av seg selv på Snapchat som mulig. Det er ofte slik at publisering til My Story ikke krever så mye planlegging ettersom kvinnene ikke bekymrer seg for hvem som kommer til å se det som blir lagt ut. Dette har et par unntak, hvor det ene er når kvinnene prøver å imponere noen, gjerne av det motsatte kjønn, enten det er en eks eller en potensiell kjæreste. Her blir selvpresentasjonen så bevisst at oppførselen til kvinnene beveger seg fra backstage til frontstage. Dette gjelder også for spesielle begivenheter slik som reiser eller fester som kvinnene har lyst til å vise frem for å bevise at de har bra og spennende liv. Utenom dette kan mye av det som publiseres på My Story falle inn i kategorien backstage.

Negative følelser og opplevelser utgjør en stor del av det man kan tenke på som backstage, og Snapchat My Story er intet unntak. Her viser det seg at informantene velger å ikke publisere ting som kan skade eller såre folk de er glad i og bryr seg om. Dette er mye viktigere enn ting som kan skade dem selv, noe som kan peke på at de ikke er redd for å dele avslørende ting om seg selv på My Story. De mindre positive tingene på My Story som informantene forteller om innebærer blant annet at det kan skape press om man ser en My Story som tilhører en person som er veldig flink til å trene eller gjør mye skolearbeid. Andre negative ting kan være at man føler seg utenfor om man ser alle vennene sine ha det gøy og man selv ikke er invitert. Utenom dette føler ikke informantene at det er så mye negativt med My Story. De velger også å dele ting på sin My Story selv om de ikke har det så bra selv, noe som viser at Snapchat har blitt en vanlig del av livene til folk som de ikke nødvendigvis kutter ut bare fordi de ikke har det bra.

En viktig del av Snapchat My Story er det at informantene har muligheten til å være en mer ekte og ærlig versjon av seg selv. Dette vises ved at informantene ikke er redd for å publisere bilder og videoer til og med når de kjeder seg. Det som blir lagt ut er lite redigert og gjerne tatt i øyeblikket fordi informantene ikke er redd for å vise slikt på My Story. Dette kan være med på å forklare hvorfor Snapchat kan anses for å være backstage. My Story blir en måte for kvinnene å leve ut en mer ekte og intuitiv versjon av seg selv i verden av sosiale medier. Her kan de vise frem de mindre fine sidene av seg selv og sine liv, samtidig som de følger med på

venninnene sine liv. Dette fører til at kvinnene tør å publisere en mindre pyntet versjon av seg selv, slik som Coates (1999) snakket om. Kvinners backstage finnes ikke bare i ansikt-til-ansikt samtaler lenger, men er nå også mediert. Her kan man også se nettverket mellom venninner på Snapchat. De kjenner hverandre så godt at det blir et lukket nettverk, slik som Coates snakker om (Coates, 2004, s.70-71).

Selvopptatthet er en viktig del av hvordan informantene oppfører seg på Snapchat My Story. På sosiale medier handler profilen om hvordan man fremstiller seg selv, og dette er også en viktig del av selvpresentasjon. Informantene forteller at de gjerne sjekker sin egen My Story flere ganger for å se hvordan bildene og videoene ser ut fra en annen persons perspektiv. Dette viser at flere av informantene driver med inntrykksmotivasjon, som vil si at informantene prøver å forstå hva det er det gjør mens de gjør inntrykk på andre folk (Leary & Kowalski, 1990, s.35). Det er viktig for informantene at deres My Story blir sett, men ikke på samme måte som på Instagram og Facebook hvor de er mer opptatt av hvor mange likes og kommentarer de har fått. På My Story kan ingen andre enn de selv se hvor mange som har sett det de har publisert, og dette gir dem en slags ro og kontroll når det gjelder posting. Dette fører til at det blir lettere for dem å publisere ting de kanskje ikke vil lagt ut andre steder.

Diskusjonsdelen etter analysen tar for seg alle delene som kan være med på å gjøre Snapchat til backstage. Her er det nødvendig med en ny definisjon av ha som er backstage slik at det skal passe sammen med sosiale medier. Basert på den nye definisjonen som inkluderer et begrenset publikum, lite redigering og publisering i selv dårlige tider har jeg kommet frem til konklusjonen at ja, Snapchat er backstage.

Kapittel 6: Diskusjon og avslutning

Etter å ha gjennomgått alle delene som utgjør innholdet som informantene velger å publisere på sin My Story, kan man lure på om My Story virkelig er backstage i en verden av sosiale medier. Som tidligere nevnt i oppgaven har jeg gått ut i fra at det er fullt mulig å mediere backstage. På samme måte som at frontstage er en region som kan medieres, bør også backstage bli sett på som en region i det sosiale livet som kan medieres.

6.1 Sosiale mediers definisjon av backstage

Det er viktig å ha en formening hvor grensene for hva som er frontstage og hva som er backstage går. Dette gjelder spesielt på sosiale medier hvor det er mye lettere at alt dette blir blandet sammen. Til vanlig vil man kanskje definere backstage som de tingene man absolutt ikke viser til andre. Dette kan være at man går på do, krangler med kjæresten, eller andre slike ting som man ikke vil vise frem til andre. Frontstage i den fysiske verden vil være den måten du presenterer deg på til andre mennesker, og er en mer bevisst, akseptabel oppførsel (Meyrowitz, 1985, s.47). Her viser man seg frem som at man er snill, oppmerksom, omtenkfull, høflig og liknende, og det kan da være nokså lett å skille mellom hva som er backstage og hva som er frontstage.

Hvis man skal bruke denne måten å definere backstage på sosiale medier, vil det kunne skape problemer for hvordan man ser på oppførselen i Snapchat. Med denne definisjonen vil lite av det som blir publisert på Snapchat kategoriseres som backstage. Mye av det man definerer som backstage-oppførsel var før i tiden ikke mediert. Med tiden har det kommet flere måter å dele av livet sitt på nett, og det som før ble ansett som sosialt umulig å mediere ble etter hvert helt greit å dele med andre via sosiale medier. Når det er snakk om backstage og frontstage på sosiale medier kan det bli litt mer komplisert. Grensene for hva man velger å publisere fra livet sitt endrer seg. På sosiale medier er det en annerledes oppfatning av hva det vil si med backstage-oppførsel. Ut i fra det informantene forteller kan deres frontstage i sosiale medier være Facebook og til en viss grad også Instagram. Her publiseres viktige og store livshendelser slik som forlovelser, ny jobb eller nytt hus. De fineste og beste detaljene fra informantenes liv havner her, og det er lite annet fra hverdagslivet. Selv om flere av de samme tingene også kan dukke opp på My Story, er det mer av det som kanskje kan betegnes som backstage.

For bare noen år siden var det mer vanlig å dele alt mulig om livet sitt på Facebook, og dette er noe informantene ser tilbake på og føler ubehag over. Det at de delte såpass private ting på et sted hvor de har så mange kontakter de ikke kjenner spesielt godt, er rett og slett flaut å tenke på for en del av dem. Før var det mer vanlig å legge ut flere album på Facebook med bilder fra en hendelse eller bare fra hverdagslivet. Dette blir det mindre og mindre av ettersom andre sosiale medier dukker opp og tar over denne funksjonen, og da spesielt Snapchat hvor det har blitt enda lettere å dele de små øyeblikkene i livet med én gang. Her burde man også kanskje ha bedre kontroll over hvem som får se innholdet man velger å publisere. Det har blitt mer akseptert å vise disse sidene av seg selv, og folk setter pris på å se hvordan andre folk velger å leve sine liv. Man deler nok rett og slett mer enn man gjorde før, og gjerne mer intime detaljer også. De sosiale mediene har vært med på å gjøre det lettere for folk å vise frem flere forskjellige sider ved seg selv til folk de synes det er viktig å dele slikt med. Det som blir backstage på sosiale medier kan være det man velger å dele med kun noen få utvalgte, folk man holder nær, og som ikke passer seg å dele på andre sosiale medier fordi det på disse plattformene vil være et alt for bredt publikum.

6.2 Tidssdimensjonen

En viktig del av det som er med på å gjøre Snapchat til backstage er tidssdimensjonen. Det er den korte ventetiden før man får et svar fra folk, og ting blir publisert mens de skjer. Meyrowitz snakker om at hvis ting skjer i din umiddelbare nærhet vil du reagere på det som skjer. Dermed vil du prøve å gjøre noe med situasjonen hvis du kan og du vil oppføre deg bra. Hvis disse samme tingene skjer et helt annet sted enn du selv befinner deg, vil du ikke vite om det skjer og du kan heller ikke gjøre noe med det. Du vil også ha muligheten til å kunne reagere på en upassende måte på det som skjer langt vekk hvis du får vite om det, fordi du ikke befinner deg akkurat der det skjer og ingen kan se at du reagerer på en upassende måte (Meyrowitz, 1985, s.41). Med Snapchat har man nå muligheten til å reagere med én gang, nesten som om man skulle ha vært ansikt-til-ansikt med personen man interagerer med.

En viktig del av Goffman sin teateranalogi er at det blir brukt på ansikt-til-ansikt-interaksjoner i den virkelige verden, mens Snapchat er den medierte verden. Likevel kan man argumentere for at Snapchat kanskje er noe av det nærmeste man kommer ansikt-til-ansikt-interaksjon med tanke på hvordan sosiale medier fungerer. På Snapchat skjer tingene i nåtid, og stort sett alt av bilder og videoer blir lagt ut med én gang de er blitt tatt. Dette er annerledes fra andre sosiale medier hvor man gjerne kan legge ut bilder fra en hendelse som

skjedde for lenge siden, og ingen ser noe rart med det, fordi det er sånn det fungerer. Mens på Snapchat ville det vært rart å legge ut noe som skjedde for lenge siden, spesielt siden dette også dukker opp på bildet slik at alle som ser på det blir informert om at dette bilde ikke er tatt i øyeblikket.

Det at man får være med på ting mens de skjer via sosiale medier gjør at det likner litt mer på den vanlige ansikt-til-ansikt-interaksjonen man er så vant til, og hvor man må tilpasse rollen man spiller mens man snakker med noen. Dette er i motsetning til andre sosiale medier hvor man har mer tid til å planlegge hvordan man vil fremstille noe, samt at man kan redigere det man legger ut slik at det ser bedre ut. I tillegg kan man svare på det folk har postet på samme måten – i øyeblikket, noe som gjør at man får respons nesten på samme måte som man vil fått i det virkelige liv. Dette kan være med på å forklare hvorfor flere av informantene publiserer ting i øyeblikket uten å tenke så veldig mye over det, for så å angre på det i ettertid. På Snapchat skjer ting i øyeblikket, og hvis man ikke tar bilde av det og legger det ut, kan det spesielle man så i øyeblikket være over før man vet ordet av det. Dermed blir det lite betenkningstid for den som har lyst til å dele noe med kontaktene sine.

Mye av det som blir delt er ting folk overhodet ikke kunne tenke seg å dele på andre sosiale medier, og noe av grunnen til dette kan være tidsdimensjonen til Snapchat. Med vissheten om at alt som blir publisert kommer til å forsvinne innen et døgn, kan folk være mer villig til å dele små øyeblikk fra livene sine med andre.

6.3 Begrensninger av publikum

Det er altså flere ting som peker på at Snapchat kan være backstage. En av grunnene er at informantene helst vil ha de nærmeste som kontakter på Snapchat og føler at andre folk ikke har noe der å gjøre fordi de viser såpass personlige deler av livene sine der. Allerede her ser man en viss avgrensning. Det andre er hvilke type bilder informantene velger å publisere på hvilke plattformer. Det informantene forteller om hvordan de bruker Snapchat My Story kan være med på å vise at det har blitt mer normalt å dele ting fra privatlivet sitt, og også ganske kjapt og impulsivt uten å tenke spesielt over det. Ved å snevre inn antallet folk som har tilgang på bildene og videoene som blir publisert, klarer kvinnene å unngå kontekstkollaps som forekommer dersom man har for mange grupper å henvende seg til samtidig (Vitak & Kim, 2014, s.468-469). På My Story trenger altså ikke kvinnene å bekymre seg for at det de viser frem av seg selv går i mot det de vanligvis viser frem foran andre folk.

Snapchat My Story blir på en måte både en backstage og en slags middle region. Måten det blir backstage på er ved at folk tør å vise mer personlige og intime sider ved livene sine på denne plattformen enn de gjør på andre plattformer. De fleste av informantene føler at de er mer ærlig og viser frem en mer ekte og umiddelbar versjon av livene sine på My Story. Måten Snapchat My Story blir middle region på er nettopp det at man fortsatt tenker over hvem som ser det man har publisert, og gjerne tenker gjennom det man vil legge ut fordi man er klar over hvem som kan se det. Her er det en blanding av både backstage og frontstage.

Men det er kun i spesielle situasjoner at informantene velger å bevisst planlegge hva de skal legge ut på sin My Story for å nå spesifikke personer. I disse tilfellene driver informantene med inntrykkskonstruksjon hvor individet former og tilpasser oppførselen sin slik at de får skapt det rette inntrykket, slik som Leary og Kowalski snakket om (Leary & Kowalski, 1990, s.36). Her viker altså informantene fra den vanlige måten de oppfører seg på inne på My Story. Dette er ikke noe som skjer ofte, fordi My Story for det meste er ganske avslappet med tanke på innhold. Dette er noen av de få gangene hvor My Story bevisst blir brukt som en frontstage.

Som vi har sett blir My Story brukt på samme måte som veggen på rommet til den unge kvinnen hvor det blir hengt opp bilder av alle opplevelsene de har vært med på og tingene de likte (Steeves, 2015, s. 154). Informantene prøver å vise frem ting de liker og ting de gjør på My Story, og dette er med på å fortelle noe om dem og hvem de er. Med My Story har dette blitt trukket lenger enn før, og muligheten til å dele absolutt alt er der om man vil dette. Kvinnene føler seg mer komfortable med å publisere mindre viktige hendelser på Snapchat enn de gjør på andre sosiale medier. De liker å dele vanlige øyeblikk med venninnene sine og er ikke redde for å dumme seg ut fordi de kjenner venninnene sine og stoler nok på dem til å dele sine backstage med hverandre. Her kan vi se at kvinnene bruker Snapchat til å vise frem sider ved seg selv som ikke nødvendigvis passer med det feminine idealet, slik som Coates (1999) snakker om teksten sin (Coates, 1999, s.74). Kvinnene gjør og sier ting på Snapchat som de er klar over at ikke burde vise frem på andre sosiale medier hvor folk utover de nærmeste har muligheten til å se det som har blitt publisert. Få av de intervjuede kvinnene viser interesse for å publisere fine bilder av seg selv på My Story. Dette er noe de forbeholder Facebook og Instagram. På Snapchat er de opptatt av å være seg selv og vise frem hvordan de

egentlig har det i hverdagen, og dette inkluderer både de veldig bra dagene og også de mindre bra dagene.

6.4 Hvorfor er det så populært å mediere sin backstage?

Det er tydelig at det å dele øyeblikk fra backstage i livet er blitt populært på Snapchat. Men hva kan være noen av grunnene til dette?

I følge informantene kan dette være mye fordi de blir påvirket av de rundt seg. Hvis alle andre i rommet tar bilder eller filmer det som skjer, får de selv lyst til å gjøre det. Dette er også noe som blir gjort uten så mye omtanke, og det kan nesten virke som en refleks til tider. Her kan vi se noe av det aller vanligste fenomenet hos mennesker, hvor vi hermer etter andre for å lære oss hvordan ting fungerer. Dette gjelder også for bruken av sosiale medier.

Andre grunner man finner blant informantene er at de føler de kommer nærmere kontaktene sine som består av familie og venner. De slipper å informere hver enkelt person om hva som skjer i livene deres og hvordan de har det når de bare kan publisere det til sin Story. På samme måten kan de selv følge med på andre sine liv og vite hva som skjer. Før Snapchat var dette noe som krevde mer planlegging, mens med Snapchat kan man ta kontakt med familiemedlemmer som man kanskje ellers tok sjeldnere kontakt med. Det samme gjelder for venner, med tanke på at mange mister kontakten med hverandre etter for eksempel bytte av skole. Med Snapchat kan man fortsatt holde kontakten på en helt annen måte fordi man deler såpass hverdagslige øyeblikk med folk, noe som kan føles som at man deler litt mer av livet sitt med vennene sine.

En annen grunn kan være at det er terapeutisk å dele slike øyeblikk med andre folk uten å måtte bli spurt om hvordan man har det før man deler. Etter lang tid med å kun skulle publisere de beste øyeblikkene fra livene sine på andre sosiale medier, finnes det nå et sted hvor man ikke trenger å sile ut det dårlige. Her er det akseptert at ikke alt er perfekt og fint, og folk reagerer nesten negativt om noe virker for fint på Snapchat ettersom dette ikke er normen her. Det er også lettere for folk å dele ting på My Story som ikke passer andre steder fordi de vet at det er flyktig og umiddelbart og skal forsvinne. Selvfølgelig kan både Facebook og Instagram brukes på en terapeutisk måte også, men det blir på en annen måte hvor folk har behov for å dele de beste tingene i livet.

Disse grunnene er basert på hva informantene fortalte i intervjuene, men det finnes nok flere grunner til at det er så populært å mediere sin egen backstage.

6.5 Forbehold om studien

Siden denne oppgaven ble påbegynt har Snapchat og My Story endret seg flere ganger. Oppdateringen i februar 2018 førte til at My Story for venner ikke hadde en egen side, men ble blandet sammen med kjendiser og selskaper sine stories. Etter mye negativ tilbakemelding fikk My Story sin egen side igjen, som viser hvor viktig denne funksjonen er for brukerne av Snapchat. Her kan det være interessant å se hvorfor denne funksjonen har så mye å si. Instagram har også i de siste årene hatt sin egen Story-funksjon, så dette kan være noe å se på eller å sammenligne med Snapchat sin funksjon. Mitt utvalg informanter er begrenset, og må derfor forstås som en analyse av hvordan et antall unge kvinner i Bergen benytter seg av Snapchat.

6.6 Videre forskning

I denne oppgaven fokuserte jeg kun på jenters bruk av Snapchat My Story, så videre kunne det vært interessant å se hvordan for eksempel gutter bruker denne funksjonen. Bruker guttene like mye tid på dette, er det viktig for dem om noen ser det de publiserer og hvem er det de har som kontakter på Snapchat? Her kan det også være interessant å utføre en større studie som inkluderer både gutter og jenter for å kunne lære mer om hvordan de forskjellige kjønnene sin backstage fungerer sammen.

Man kan også ta for seg forskjellige aldersgrupper for å se på forskjellene i oppførsel. Dette kan utvides med å se på backstagekulturen i flere sosiale medier, slik at det kan sammenlignes. Andre tilnærminger kan også tenkes, og det vil være interessant å se hvordan bruken av Snapchat kan utvikle seg for ulike grupper over lengre tid.

Videre kan det være interessant å bruke andre forskningsmetoder for å se problemstillingen fra andre vinkler. Dette kan for eksempel være tekstanalyse for å se nærmere på selve innholdet. Man kan også foreta en kvantitativ survey slik at man kan undersøke fra et større perspektiv.

Referanser:

- Aalen, Ida (2013). *En kort bok om sosiale medier*. Bergen: Fagbokforlaget
- Anderson, E. Katie (2015). Getting acquainted with social networks and apps: Snapchat and the rise of ephemeral communication . *Library Hi Tech News, Vol. 32 Issue: 10*, pp.6-10 DOI: <https://doi.org/10.1108/LHTN-11-2015-0076>
- Bayer, Joseph B., Ellison, Nicole B., Schoenebeck, Sarita Y., & Falk, Emily B. (2015). Sharing the small moments: ephemeral social interaction on Snapchat. *Information, Communication & Society, 17 September 2015*, p.1-22
DOI: <http://dx.doi.org/10.1080/1369118X.2015.1084349>
- Bryman, Alan (2016). *Social Research Methods*. Oxford: Oxford University Press
- boyd, danah, Chang, Michele & Goodman, Elizabeth (2004). Representations of Digital Identity. *interactions, 01 November 2004, Vol.11(6)*, pp.61-63. DOI: 10.1145/1029036.1029058
- boyd, danah & Ellison, Nicole B. (2007). Social Network Sites: Definition, History and Scholarship. *Journal of Computer-Mediated Communication, October 2007, Vol.13(1)*, pp.210-230. DOI: 10.1111/j.1083-6101.2007.00393.x
- boyd, danah (2010). Social Network Sites as Networked Publics: Affordances, Dynamics, and Implications. *Networked Self: Identity, Community, and Culture on Social Network Sites*. (ed. Zizi Papacharissi), pp. 39-58.
- Coates, Jennifer (1999). Women behaving badly: Female speakers backstage¹. *Journal of Sociolinguistics, February 1999, Vol.3(1)*, pp.65-80. Hentet fra <https://doi.org/10.1111/1467-9481.00063>
- Coates, Jennifer (2004). *Women, men and language*. (3. Utgave). Edinburgh: Pearson Education Limited
- Code, Jillianne (2013). Agency and Identity in Social Media. I Warburton, Steven & Hatzipanagos, Stylianos (Red.), *Digital Identity and Social Media*. USA: Information Science Reference
- Couldry, Nick, Livingstone, Sonia & Markham, Tim (2007). *Media Consumption and Public Engagement – Beyond the Presumption of Attention*. England: Palgrave Macmillan
- Eckman, Alica, Fischer, Kelsey & Stifter, Talia (2014). The Prevalence of Gender Communication in Social Media. Hentet fra <https://comjournal.csp.edu/category/archive/spring-2014/>
- Gentikow, Barbara (2005). *Hvordan utforsker man medieerfaringer? Kvalitativ metode*. Kristiansand S: IJ-forlaget

- Haferkamp, Nina *Ph.D., M.Sc¹*, Eimler, Sabrina C. *M.Sc., M.A²*, Papadakis, Anna-Margarita, *B.A³*, Kruck, Jana Vanessa, *B.A³* (2012). Men Are from Mars, Women Are from Venus? Examining Gender Differences in Self-Presentation on Social Networking Sites. *Cyberpsychology, Behavior, and Social Networking*, 01 February 2012, Vol.15(2), pp.91-98 DOI: DOI: 10.1089/cyber.2011.0151
- Haugseth, Jan Frode (2013). *Sosiale medier i samfunnet*. Oslo: Universitetsforlaget.
- Hogan, Bernie (2010). The Presentation of Self in the Age of Social Media: Distinguishing Performances and Exhibitions Online. *Bulletin of Science, Technology & Society*, 2010, Vol.30(6), p.377-386 DOI: 10.1177/0270467610385893
- Ipsos.com (2017). Ipsos' tracker om sosiale medier Q2'17. Hentet fra <https://www.ipsos.com/nb-no/ipsos-tracker-om-sosiale-medier-q217>
- Johansen, Anders (2002). *Talerens troverdighet*. Bergen: Universitetsforlaget
- Kimbrough M. Amanda, Guadagno E. Rosanna, Muscanell L. Nicole, Dill, Janeann (2013). Gender differences in mediated communication: Women connect more than do men. *Computers in Human Behavior*, May 2013, Vol.29(3), pp.896-900
Hentet fra <https://doi.org/10.1016/j.chb.2012.12.005>
- Krämer, Nicole C., Winter, Stephan (2008). Impression Management 2.0 – The Relationship of Self-Esteem, Extraversion, Self-Efficacy, and Self-Presentation Within Social Networking Sites. *Journal of Media Psychology: Theories, Methods, and Applications*, 2008, Vol.20(3), pp.106-116. Hentet fra <http://dx.doi.org/pva.uib.no/10.1027/1864-1105.20.3.106>
- Leary R. Mark, Kowalski M, Robin (1990). Impression Management: A Literature Review and Two-Component Model. *Wake Forest University: The American Psychological Association*. 1990, Vol. 107, No. 1, 34-47. DOI:10.1037/0033-2909.107.1.34
- Leary R. Mark, Allen B., Ashley (2011a). Self-Presentational Persona: Simultaneous Management of Multiple Impressions. *Journal of Personality and Social Psychology*, 2011, Vol.101(5), pp.1033-1049. DOI: 10.1037/a0023884
- Leary R., Mark, Allen B., Ashley (2011b) Personality and Persona: Personality Processes in Self-Presentation. *Journal of Personality*, December 2011, Vol.79(6), pp.1191-1218 DOI: 10.1111/j.1467-6494.2010.00704.x
- Meikle, Graham (2016). *Social Media – Communication, sharing, and visibility*. New York: Routledge
- Meyrowitz, Joshua (1985). *No sense of Place – The Impact of Electronic Media on Social Behavior*. Oxford: Oxford University Press

- Piwek, Lukasz & Joinson, Adam (2016). "What do they Snapchat about?" Patterns of use in time-limited instant messaging service. *Computers in Human Behavior, January 2016, Vol.54*, pp.358-367. DOI:<https://doi.org/10.1016/j.chb.2015.08.026>
- Schlenker, B. R. (2003). Self-presentation. I M. R. Leary and J. P. Tangney (Red.), *Handbook of self and identity* (pp. 492-518). New York: Guilford.
- Snap Inc. (2012). Snapchat turns 1 today! Hentet 13. September 2017 fra <https://www.snap.com/en-US/news/page/8/>
- Snap Inc. (2017). Surprise! Hentet 13. September 2017 fra <https://www.snap.com/en-US/news/post/surprise/>
- Spiegel, Evan (2017). How Snapchat is separating from social media. Hentet fra <https://www.axios.com/how-snapchat-is-separating-social-from-media-1513307227-64cafea7-db16-4f30-ae8a-2891677d400b.html>
- Store Norske Leksikon (2017). Sosiale medier. Hentet 11. Oktober 2017 fra https://snl.no/sosiale_medier
- Statistisk Sentralbyrå (2017). Ni av ti surfer på nettet hver dag. Hentet 21. Januar 2018 fra <https://www.ssb.no/teknologi-og-innovasjon/artikler-og-publikasjoner/ni-av-ti-surfer-pa-nettet-hver-dag>
- Statista (2018). Distribution of Snapchat users in the United States in December 2016, by age group. Hentet 17. April 2018 fra: <https://www.statista.com/statistics/417609/snapchat-adult-us-users/> L
- Steeves, Valerie. (2015) "Pretty and Just a Little Bit Sexy, I Guess": *Publicity, Privacy and the Pressure to Perform "Appropriate" Femininity on Social Media* i (red.) Bailey, Jane & Steeves, Valerie (2015). *eGirls, eCitizens*. Canada: University of Ottawa Press
- Vitak, Jessica & Kim, Jinyoung (2014). "You can't block people offline": examining how facebook's affordances shape the disclosure process. *Computer supported cooperative work & social computing*, Pages 461-474. DOI: 10.1145/2531602.2531672
- Ytreberg, Espen (2002). Erving Goffman as a theorist of mass media. *Critical Studies in Media Communication, Vol 19(4)*, p.481-497. DOI: <https://doi.org/10.1080/07393180216570>

Vedlegg 1: Informasjonsskriv dagbok

Informasjonsskriv om hvordan å fylle ut dagbok:

Takk for at du vil delta i dette studiet som handler om hvordan man bruker det sosiale mediet Snapchat sin funksjon ”My Story”. Jeg er interessert i å se hvordan funksjonen blir brukt, og hvorfor den blir brukt. Etter at uken med lagring av dine stories er over, skal du laste opp alle de lagrede bildene i et dokument og lag overskrifter for hver dag. Under er blir det presentert hvilke punkter du kan tenke på mens du fyller ut dagboken din for denne uken.

Under hver dag kan du skrive litt om følgende:

- Skriv gjerne ned hva du liker ved funksjonen og hvordan den passer til deg
- Dette er din dagbok, så du kan skrive akkurat hva du vil. Ikke tenk på om det er relevant eller ikke, det er bare til å skrive. For eksempel kan dette være hva du synes om storyen du la ut en dag, eller hva du følte da du la den ut eller kanskje til og med hvem du håpte skulle se den.
- Skriv gjerne i hvilke situasjoner du har mest lyst til å legge ut snaps og hvilke situasjoner du ikke føler det passer seg. Gjorde du noe denne dagen som du gjerne skulle snappet, men ikke fikk det til og slike ting.
- Grammatikk og skrivefeil er ikke hovedfokuset her, så det bare til å skrive slik du føler for.
- Fyll ut dag og dato for hvert innlegg
- **Hvis du skulle ha noen spørsmål er det bare til å ringe eller sende SMS til Yara Mathisen på 45485373 eller ta kontakt på Facebook Messenger.**

Vedlegg 2: Intervjuguide

Intervjuguide

Om informanten

1. Alder og studie

Om Snapchat

1. Hva har Snapchat å si for deg i hverdagen?
 - a. Når du er på skolen
 - b. Når du er med venner
2. Føler du noen ganger at du bruker Snapchat for mye?
 - a. Hvorfor/hvorfor ikke?
3. Hvor ofte bruker du bare vanlig Snapchat?
 - a. Hvorfor?
 - b. Hvor mye bruker du Snapchat i forhold til andre sosiale medier du har?

Om Snapchat stories

1. Hvor ofte bruker du Snapchat stories?
 - a. Hvorfor bruker du det så ofte/lite
 - b. Kunne du tenkt deg å bruke det mer/mindre
2. Hvordan bestemmer du deg for hva du vil legge ut?
 - a. Noen spesielle dager
 - b. Spesielle hendelser
3. Hva synes du hører hjemme på Snapchat stories?
 - a. Har du noen eksempler på dette?
4. Hva lar du være å legge ut på stories?
5. Hva skal til for at du sjekker andre sine stories?
6. Hva synes du om at andre kan følge livet ditt på stories?
7. Har du en grense for hvor mye du legger ut på stories?
8. Hvor viktig er det at storyen din blir sett?
 - a. Er det noen situasjoner som er viktigere enn andre?

9. Har stories noen uskrevne regler?
10. Hva synes du er mindre positivt med Snapchat stories?
 - a. Hva kunne blitt gjort for å endre dette da?
11. Har du noensinne blokkert noen fra å se din story?
 - a. Hvorfor?
12. Er det noe du legger ut på stories som du aldri kunne lagt ut noen andre steder?
13. Er det noen situasjoner hvor du føler det ville vært feil å legge ut stories?
14. Har du noensinne følt deg utestengt etter å ha sett på andre sine stories?
15. Har du noensinne følt at du burde bli bedre på noe etter å ha sett andre sine stories?
 - a. F.eks. noen som trener mye, er mye på skolen osv...

Tidsaspektet

1. Hva har tidsbegrensningene på hvor lenge en snap ligger ute å si for hva du velger å poste?
2. Er det noen bilder du kun legger ut fordi du vet de snart forsvinner?
3. Tenker du på konsekvenser av hva du legger ut på stories?
4. Har du noensinne tenkt på å slette appen?
 - a. Hvorfor/hvorfor ikke?
 - b. Hadde du blitt redd for å gå glipp av ting?
5. Blir du noensinne stresset av å se andre sine stories?
 - a. Hvorfor og hva er det?
6. Lar du noensinne være å sjekke stories?
 - a. Hvorfor?

Selvpresentasjon og backstage

1. Hvem er det som har tilgang på din story?
 - Hvordan påvirker dette hva du legger ut?
2. Hvilke type bilder er du mest fornøyd med å ha lagt ut?
 - Føler du at det er mer greit å skryte på Snapchat enn andre sosiale medier?
 - Hvilke type skryt synes du er mest greit å se på Snapchat?
3. Hvilke type bilder er du minst fornøyd med å a lagt ut?
 - Prøver du noensinne å få ting til å virke mer perfekt enn de er på stories?
4. Legger du ut stygge bilder av deg selv på My Story?

- Hvorfor
 - Hva definerer du som stygge bilder
5. Poster du ting på stories når du ikke har det så bra?
 6. Føler du at du er mer ærlig på My Story enn andre sosiale medier?
 7. Sjekker du din egen Story?
 - Hvorfor/hvorfor ikke?
 8. Hvilken tilbakemelding liker du å få på storyen din?
 - Har dette noe å si for om du legger ut mer av det samme eller ikke?
 9. Er det noe du synes det er vanskelig å bestemme deg for om du skal legge ut?
 10. Legger du ut bilder av venner på My Story?
 - Hvorfor?
 - I hvilke situasjoner?
 - Har du fått klager av vennene hvis de ikke liker bildet av seg?
 - Hvem vil du skal se dette?
 11. Lar du andre legge ut bilder av deg på sin Story?
 12. Har andre lagt ut bilder av deg som du ikke likte på sin Story?
 - Hvorfor likte du ikke bildene
 - Hvorfor ville du ikke at andre skulle se disse bildene?
 - Hva burde de heller lagt ut?
 13. Hvilke type stories liker du å se?
 14. Hvilke type stories liker du ikke å se?
 - Hvor lang synes du den perfekte story skal være?
 15. Er det deler av livet du føler du bare kan legge ut på Snapchat, i så fall hvorfor?
 16. Er det greit hvis bildene ikke er så fine, hvorfor?
 17. Er det viktig hvem som får se storyen din?
 - Har det noensinne vært omvendt, at du har sett noen andre sin story og følt det var meningen at du skulle se den?
 - Pleier du å sjekke hvem som ser, eller er det bare av og til?
 18. Har du lagt ut noe på story ved en feil?
 19. Har du noensinne slettet noe fra en story, i så fall hvorfor?
 20. Har du noen gang slettet hele storyen din, i så fall hvorfor?
 21. Hva håper du at andre synes om din story?
 22. Til slutt, synes du at du viser en mer ekte versjon av deg selv på Snapchat?

- Hvorfor?
- Er det noen situasjoner hvor du er mer ekte enn andre?

Avsluttende

1. Er det noe mer du vil tilføye?

Vedlegg 3: Forespørsel om deltakelse i forskningsprosjekt

Forespørsel om deltakelse i forskningsprosjekt

Undersøkelse av bruk av Snapchat sin funksjon ”My Story”

Bakgrunn og formål

Formålet med studien er å finne ut av hvordan folk bruker det sosiale mediet Snapchat sin funksjon ”My Story”. Med denne funksjonen har alle på vennelisten tilgang på det som skjer i livet ditt, men er det som blir lagt ut på My story annerledes fra det som blir lagt ut på andre bildedelingsapper? Jeg vil bruke innsiktene til å finne ut om hva som blir lagt ut på My story.

Hva innebærer deltakelse i studien?

Studien er basert på at informanten må lagre sine stories i Snapchat hver dag i en uke. På slutten av uken skal deltakerne skrive en slags oppsummering og refleksjon av hva som ble lagt ut på deres story den uken og hvorfor dette ble lagt ut. Etter uken vil det bli et intervju for å komme dypere inn på temaet ”My Story”.

Hva skjer med informasjonen om deg?

Alle personopplysninger vil bli behandlet konfidensielt. Kun forskeren (Yara Mathisen) vil ha tilgang på personopplysninger, og navneliste/koblingsliste blir lagret adskilt fra øvrige data. Dette gjelder også bildene fra Snapchat. Ingen av deltakerne vil kunne gjenkjennes i publikasjonen. Prosjektet skal etter planen avsluttes 1.juni 2019. Da anonymiseres alle personopplysninger og opptak.

Frivillig deltakelse

Det er frivillig å delta i studien, og du kan når som helst trekke ditt samtykke uten å oppgi noen grunn. Dersom du trekker deg, vil alle opplysninger om deg bli anonymisert.

Dersom du har spørsmål om studien, ta kontakt med Yara Mathisen på tlf. 45485373 eller e-post yma003@student.uib.no

Veileder for dette masterprosjektet er professor Lars Nyre ved Institutt for informasjons- og medievitenskap, Universitetet i Bergen. Epost: Lars.Nyre@uib.no

Studien er meldt til Personvernombudet for forskning, Norsk samfunnsvitenskapelig datatjeneste AS.

Samtykke til deltakelse i studien

Jeg har mottatt informasjon om studien, og er villig til å delta

(Signert av prosjektdeltaker, dato)

Informantnummer (fylles ut av forskeren): _____

Vedlegg 4: NSD godkjenning

Lars Nyre
Fosswinkelsgate 6
5007 BERGEN

Vår dato: 10.11.2017

Vår ref: 56353 / 3 / OOS

Deres dato:

Deres ref:

Vurdering fra NSD Personvernombudet for forskning § 31

Personvernombudet for forskning viser til meldeskjema mottatt 03.10.2017 for prosjektet:

56353	<i>Studenters bruk av Snapchats "My Story"</i>
Behandlingsansvarlig	<i>Universitetet i Bergen, ved institusjonens øverste leder</i>
Daglig ansvarlig	<i>Lars Nyre</i>
Student	<i>Yara Mathisen</i>

Vurdering

Etter gjennomgang av opplysningene i meldeskjemaet og øvrig dokumentasjon finner vi at prosjektet er meldepliktig og at personopplysningene som blir samlet inn i dette prosjektet er regulert av personopplysningsloven § 31. På den neste siden er vår vurdering av prosjektopplegget slik det er meldt til oss. Du kan nå gå i gang med å behandle personopplysninger.

Vilkår for vår anbefaling

Vår anbefaling forutsetter at du gjennomfører prosjektet i tråd med:

- opplysningene gitt i meldeskjemaet og øvrig dokumentasjon
- vår prosjektvurdering, se side 2
- eventuell korrespondanse med oss

Vi forutsetter at du ikke innhenter sensitive personopplysninger.

Meld fra hvis du gjør vesentlige endringer i prosjektet

Dersom prosjektet endrer seg, kan det være nødvendig å sende inn endringsmelding. På våre nettsider finner du svar på hvilke [endringer](#) du må melde, samt endringsskjema.

Opplysninger om prosjektet blir lagt ut på våre nettsider og i Meldingsarkivet

Vi har lagt ut opplysninger om prosjektet på nettsidene våre. Alle våre institusjoner har også tilgang til egne prosjekter i [Meldingsarkivet](#).

Vi tar kontakt om status for behandling av personopplysninger ved prosjektslutt

Dokumentet er elektronisk produsert og godkjent ved NSDs rutiner for elektronisk godkjenning.

Ved prosjektslutt 01.06.2019 vil vi ta kontakt for å avklare status for behandlingen av personopplysninger.

Se våre nettsider eller ta kontakt dersom du har spørsmål. Vi ønsker lykke til med prosjektet!

Marianne Høgetveit Myhren

Øyvind Straume

Kontaktperson: Øyvind Straume tlf: 55 58 21 88 / Oyvind.Straume@nsd.no

Vedlegg: Prosjektvurdering

Kopi: Yara Mathisen, yma003@student.uib.no

INFORMASJONSSKRIV

Utvalget informeres skriftlig og muntlig om prosjektet og samtykker til deltakelse. Informasjonsskrivet er godt utformet, og personvernombudet har ingen innvendinger til dette.

DATASIKKERHET

Personvernombudet legger til grunn at forsker etterfølger Universitetet i Bergen sine interne rutiner for datasikkerhet. Dersom personopplysninger skal lagres på privat pc/mobile enheter, bør opplysningene krypteres tilstrekkelig.

PROSJEKTSLUTT

Forventet prosjektslutt er 01.06.2019. Ifølge prosjektmeldingen skal innsamlede opplysninger da anonymiseres. Personvernombudet gjør oppmerksom på at anonymisering innebærer å bearbeide datamaterialet slik at ingen enkeltpersoner kan gjenkjennes. Det gjøres ved å:

- slette direkte personopplysninger (som navn/koblingsnøkkel)
- slette digitale lydopptak